

2016
SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE A TINERETULUI

ISUS – CENTRUL TUTUROR LUCRURILOR

Înnoire! (REFRESH)
Isus – esența credinței noastre

**8 prezentări pentru fiecare zi,
de la un sabat la altul**

Săptămâna de rugăciune 19-26 martie

Ziua Mondială a Tineretului (Zi de bine): 19 martie 2016

ÎNNOIRE! (REFRESH)

Isus – esența credinței noastre

O reexaminare a
credințelor noastre
fundamentale

Autor: Ty Gibson
Director de proiect: Gilbert Cangy
Coordonator de proiect: Maria Manderson
Editori: Vanessa Correa; Maria Manderson
Material supervizat de Institutul de Cercetări Biblice (BRI)
Traducere: Christian Sălcianu
Redactare: Daniel Chirileanu
Corectură: Elena Buciuman
Tehnoredactare: Dragoș Gârea
Grafică: Dragoș Gârea

Youth Ministry Accent® is a publication of the Youth Ministries Department, General Conference of Seventh-day Adventists®. All rights reserved. Copyright © 2015, by the General Conference of Seventh-day Adventist Youth Ministries Department. It is available for free download at our website, www.gcyouthministries.org.

Permission to photocopy this Youth Ministry Accent®, Week of Prayer edition, granted for local use in churches, youth groups, and other Christian educational activities.

ISSN 2067-6786

CUPRINS

Ziua 1 – Trinitatea	11
Ziua 2 – Marea luptă	23
Ziua 3 – Legea	39
Ziua 4 – Sabatul	55
Ziua 5 – Sanctuarul	71
Ziua 6 – Moartea și iadul	87
Ziua 7 – Vremea sfârșitului	105
Ziua 8 – A doua venire	121

DESPRE AUTOR

La vârsta de 18 ani, Ty Gibson s-a confruntat pentru prima oară cu adevărul despre existența lui Dumnezeu. După ce fusese crescut într-un cadru pur secular, după ce a cunoscut la prima mână răul și suferința, Ty avea o aversiune totală față de ideea unei Ființe supreme. *Dacă Dumnezeu există, gândea el, atunci ar trebui să fie unul rău, din moment ce a făcut o lume ca asta...* Cele mai multe discuții pe care le avea ca tânăr se concentrau pe această temă. Însă realitatea excepțională a dragostei lui Dumnezeu i-a deschis în mintea lui Ty o lume cu totul nouă, un nou mod de a gândi.

Ty este codirectorul organizației Light Bearers și pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Storyline, din Eugene, Oregon, SUA. Un comunicator pasionat, având un mesaj care deschide minți și mișcă inimi, Ty predică pe diverse teme, accentuând dragostea nepieritoare a lui Dumnezeu ca temă centrală a Bibliei. Cele mai recente proiecte includ materialele video de pe www.digma.com și seria de studii biblice *Truth Link* alături de cursul prin corespondență online de pe www.truthlink.org. Ty Gibson a scris opt cărți, între care și *A God Named Desire*, unde prezintă imaginea cuceritoare a caracterului lui Dumnezeu. Ty și soția lui, Sue, au trei copii mari și doi nepoți.

Ty Gibson
Facebook | [tyfgibson](https://www.facebook.com/tyfgibson)
Twitter | [@tyfgibson](https://twitter.com/tyfgibson)

EDITORIAL

de GILBERT CANGY

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, biserica noastră, a fost organizată oficial în anul 1863, având un număr de 3 500 de membri. Locul nașterii: Battle Creek, statul american Michigan. Are aproape 20 de milioane de membri acum, cu o prezență în 208 țări din cele 232 de țări și regiuni recunoscute de ONU. Noi am fost pionieri în ceea ce privește reforma sănătății, având cel mai mare sistem de sănătate din lume – administrăm un sistem de sănătate și îngrijire în care operează 589 de instituții. Având o filosofie holistică a educației, biserica noastră administrează și al doilea cel mai mare sistem de educație creștină din lume.

Angajamentul și pasiunea noastră pentru o misiune mondială și-au găsit rădăcinile într-un puternic simțământ al identității profetice. Deși am împărtășit o temelie creștină cu comunitatea evanghelică mai mare, nu ne-am privit pe noi înșine ca fiind încă o biserică adăugată la toate celelalte. Dimpotrivă, am perceput rolul nostru ca unul de a predica un mesaj unic, al unei întreprinse solii îngerești din Apocalipsa 14:6-12, în care prezentăm lumii ultimul apel al lui Dumnezeu înaintea revenirii lui Hristos.

Această autoidentificare fundamentală, cuplată cu simțământul apropierei vremii sfârșitului, ne-au făcut să devenim una dintre cele mai energice mișcări din creștinism mâinate de misiune. Chiar dacă adventismul a împărtășit multe credințe fundamentale cu alte biserici, proclamația sa s-a concentrat pe învățăturile biblice distincte, care au devenit cunoscute drept doctrine, sau învățături, pe care le-am numit „stâlpii credinței noastre”. Luând în considerare că oamenii erau deja familiari cu noțiunile de bază ale creștinismului, cu persoana lui Isus, noi am predicat celelalte doctrine. În felul acesta, am neglijat să-L punem pe Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, în poziția de centru al „stâlpilor credinței noastre”.

La o întâlnire a liderilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Minneapolis, în anul 1888, Ellen G. White a făcut o remarcă. Ea a observat că, deși membrii bisericii erau îmbibați pe deplin cu doctrinele adventiste specifice, ei nu știau ce însemna efectiv a fi mântuit pe baza neprihănirii prin credința în Hristos, ce însemna să fii sfințit prin dragostea Sa care ne strânge. Iată ce le spunea liderilor prezenți la conferință:

Ei bine, fraților, vrem adevărul așa cum este el în Isus. [...] Am văzut cum suflete prețioase care ar fi îmbrățișat adevărul au fost alungate din cauza modului în care a fost gestionat acest adevăr, pentru că Isus nu era în el. Iată ce v-am rugat în tot timpul acesta – Îl vrem pe Isus. (*The Ellen G. White 1888 Materials*, p. 153)

E posibil ca solicitarea lui Ellen G. White din 1888: „Îl vrem pe Isus” să aibă un ecou până în ziua de azi în biserica noastră? Pe parcursul acestei Săptămâni de rugăciune, vom face un efort deliberat de a redescoperi frumusețea „stâlpilor credinței noastre”. Am ales un număr de doctrine centrale și I-am dat Domnului Hristos poziția bine-meritată de centru al tuturor acestor lucruri. Îmi doresc ca la finalul acestei săptămâni, să aveți parte de o ÎNNOIRE! Să vedeți cu alți ochi și cu o apreciere înnoită poziția noastră ca biserică – ce credem și de ce credem asta. Este rugăciunea mea stăruitoare să trăim și noi bucuria mântuirii și să simțim și noi adierile Duhului care să ne îmbie să urmăm chemarea unică pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o.

Dr. Gilbert Cangy este directorul
Departamentului Tineret la Conferința Generală.
Îi puteți scrie la adresa cangyg@gc.adventist.org

ZIUA 1 – TRINITATEA

Ferestre: o introducere la întreaga serie

În cadrul acestei Săptămâni de rugăciune, vom explora opt doctrine biblice, învățături-cheie pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Mulți dintre ai noștri – poate e vorba și de tine – se complac într-o stare în care nu au nicio opinie, oftează a plictiseală și se așteaptă la o repetiție a aceluiași probleme teologice uscate pe care le-am auzit de când ne știm:

- ♦ Sabatul este ziua a șaptea a săptămânii (nu prima zi) și avem o mulțime de texte biblice ca s-o dovedim.
- ♦ Cele Zece Porunci nu au fost desființate la cruce, așa că trebuie să le păzești mai departe. Și avem din nou versetele cu care să arătăm că e așa.
- ♦ Judecata de cercetare a început în anul 1844, iar numele tău ar putea veni oricând la judecată. Și, din nou, iată câteva versete și o hartă profetică pentru a confirma.
- ♦ Atunci când murim, suntem morți cu adevărat. Morți de tot. Așa că, dacă îți apare cumva vreun membru al familiei care a murit acum o vreme, să știi că, de fapt, nu este el/ea, ci este un demon. Și iată și versetele care dovedesc asta...
- ♦ Isus revine curând, iar atunci când venirea Lui va avea loc, nu va fi o răpire secretă, cu vreo a doua șansă la mântuire, după cei șapte ani de necaz, așa că mai bine te pregătești acum. Și, dacă vrei, uite textele biblice pentru aceasta...

- ♦ Mai mult decât toate acestea, ar trebui să devii vegetarian, să dai zecimea la biserică, să nu te mai uiți la televizor și să fii botezat prin scufundare!

Sunteți de acord? Zice cineva „Amin!”?

Nu?

Cum așa? De ce nu?

Ei bine, pentru că simțim cu toții că ceva lipsește atunci când adevărul este redus la o serie de informații intelectuale, cuplate cu un set de cerințe comportamentale.

Dacă e așa, atunci să o spunem tare: niciuna dintre aceste doctrine, luate individual sau împreună, nu constituie *adevărul*. Suntem pe aceeași frecvență? Niciuna nu constituie adevărul dacă nu sunt centrate în Hristos, pătrunse și închegate de dragostea lui Hristos. Iată de ce apostolul Pavel vorbește despre un adevăr „potrivit adevărului care este în Isus” (Efeseni 4:21).

Hmm!

Adevărul care este *în Isus*.

Și, mai exact, ce înseamnă asta?

Poate îți aduci aminte că Isus a spus într-o ocazie: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi”, iar mai târziu a zis: „Eu sunt... adevărul” (Ioan 8:32; 14:6).

Te prinzi, nu-i așa?

Adevărul nu e doar o sumă de informații abstracte pe care să le memorezi, să le citezi, să le folosești ca argumente în controverse. Adevărul este o Persoană, iar numele Său este Isus. Într-o relație cu Isus, primim eliberarea față de tot ceea ce ne leagă, adică eliberarea de toate relațiile falimentare și de rușinea care a urmat după ele.

Și atunci, cum arată „adevărul” când nu e predicat în Isus, ci *în afara* lui Isus?

În primul rând, adevărul despărțit de Isus înseamnă doar informații brute, lipsite de personalitate și caracter. Adevărul acesta nu are chip, nu are suflet, nu manifestă nicio dorință personală față de tine.

În al doilea rând, adevărul despărțit de Isus este unul brutal la nivel emoțional, pentru că tot ceea ce poate face este să inducă vinovăția și să dea naștere fricii. Nu poate mântui, nu poate vindeca, nu poate transforma inima omului.

Nu cred că aş exagera dacă aş spune că este un abuz spiritual să predici o listă de adevăruri doctrinare și standarde comportamentale, în timp ce Isus, Adevărul, rămâne în afara predicării tale. Pavel spune că „slova ucide” (2 Corinteni 3:6), iar prin asta înțelege că informațiile în sine despre adevăr, predicate fără un Isus care este centrul viu, plin de dragoste și compasiune, nu au alt efect decât acela al uciderii omului la nivel spiritual, emoțional și relațional. „Adevărul” care nu-l preamărește pe Isus nu face altceva decât să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu, în disperare. Nu face decât să dea naștere în ei unui spirit fariseic de condamnare. Prin contrast, în Isus vedem un echilibru extraordinar între acești doi factori. Ioan spune că Isus a venit în lumea noastră „plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14).

Vezi cuplul?

Și har, și adevăr!

De ce este combinarea aceasta atât de importantă?

Adevărul care este lipsit de har nu poate decât să aducă tot mai multă rușine asupra păcătosului, în timp ce harul combinat cu adevărul este ceea ce aduce vindecarea.

Este cât se poate de clar că nu avem doar nevoie de adevăr – informații seci ale unor concepte doctrinare. Dimpotrivă, avem nevoie de un adevăr *așa cum este în Isus* – întruparea vie a dragostei lui Dumnezeu.

Și atunci, haideți să ne folosim de o metaforă simplă, dar cu un potențial uriaș, care să ne conducă în studiul mesajelor acestei Săptămâni de rugăciune.

Adevărurile doctrinare ale Scripturii pot fi văzute ca o serie de ferestre prin care percepem caracterul lui Dumnezeu din diferite unghiuri. Pentru studiul nostru, vă invit să ne imaginăm structura adevărului în forma unei clădiri octogonale. Iar pe fiecare dintre cele opt

laturi ale clădirii să avem câte o fereastră. Această fereastră poate reprezenta una dintre cele două credințe doctrinare de mai jos:

Trinitatea

Marea luptă

Legea lui Dumnezeu

Sabatul

Sanctuarul

Moartea și iadul

Vremea sfârșitului

A doua venire

Când privim în interiorul clădirii prin prima fereastră, Îl vom vedea pe Isus. Și prin a doua, Îl vom vedea tot pe El. Și prin toate celelalte – un Isus care este revelația adevărată și fidelă a caracterului lui Dumnezeu.

Opt ferestre către o singură realitate!

Ferestrele sunt făcute să vezi prin ele, nu să te uiți la ele. O fereastră slujește scopului pentru care a fost făcută atunci când funcționează ca un pasaj vizual. Nicio doctrină biblică nu reprezintă un scop în sine: nici sabatul, nici starea omului în moarte, nici judecata, nici profețiile timpului sfârșitului. Niciunul dintre aceste adevăruri nu are ca țintă să arate spre el. Ci, mai degrabă, sabatul servește ca un pasaj vizual prin care să pătrundem în sufletul lui Dumnezeu. Doctrina sanctuarului, de asemenea, este un pasaj vizual prin care pătrundem într-o altă dimensiune a frumuseții lui Dumnezeu. Și este la fel cu oricare altă doctrină biblică.

Haideți să ne gândim la aceasta – noi, ca adventiști de ziua a șaptea, avem de fapt o singură credință, o singură doctrină: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:16).

Atât!

Noi nu credem mai multe lucruri, ci credem un singur lucru care are mai multe dimensiuni. Putem oricând să dezvoltăm perspectiva asupra unui singur lucru, însă întotdeauna este un singur și același lucru la care privim, doar că o facem din mai multe unghiuri. Ca și cum

ar fi un singur copac cu mai multe ramuri. Ca un motor cu mai multe părți componente active. Ca un râu cu mai mulți afluenți.

Diferitele doctrine pe care le avem slujesc scopului lor doar în măsura în care putem să le comunicăm într-o manieră în care să preamărim frumusețea dragostei lui Dumnezeu. De fapt, Ellen G. White spune clar că așa stau lucrurile:

Întunericul unei înțelegeri greșite a lui Dumnezeu a învăluit lumea. Oamenii pierd cunoașterea caracterului Său. Acesta a fost greșit înțeles și greșit interpretat. În vremurile acestea, un mesaj de la Dumnezeu trebuie să fie proclamat, un mesaj a cărui influență să fie luminătoare, a cărui putere să fie mântuitoare. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul lumii trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, milei și a adevărului Său. [...] Ultimele raze ale luminii milostive, ultimul mesaj al milei care să fie dat lumii, este o descoperire a caracterului Său de dragoste. (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 415)

Uimitor, nu-i așa?

Dumnezeu a fost greșit reprezentat, într-un mod oribil, în special prin intermediul religiei care susține că are rolul de a-L face cunoscut. Și, cam care este forma în care se manifestă această greșită reprezentare a caracterului lui Dumnezeu? Doctrinile! Sistemele de credințe! Mulți oameni din lumea noastră sunt înfricoșați de Dumnezeu, dar nu pentru că ar fi de temut dacă L-ar cunoaște așa cum este. Ci tocmai din cauza unor false evaluări făcute de către cei ce doar au auzit de El prin intermediul unor învățături religioase.

Dumnezeu a chemat la existență Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru a-i da o traiectorie de mișcare profetică, să proclame un mesaj lumii acesteia prin care Dumnezeu să fie prezentat ca Dumnezeu cel bun, așa cum este în realitate. Dacă este înțeles corect, sistemul nostru teologic are potențialul de a oferi lumii o imagine frumoasă și

atractivă a chipului lui Dumnezeu, ceva ce oamenii nu au mai văzut până acum. Teologia adventistă, atunci când este evaluată în Hristos, este ca o serie de ferestre prin care caracterul lui Dumnezeu este văzut mai clar și dezvinovățit.

Așadar, să începem să privim prin prima dintre cele opt ferestre ale acestei serii.

O DRAGOSTE STRĂVECHE

Fă un experiment simplu. Încuie-te în baie pentru tot restul vieții – hei, este un experiment, așa că stai unde ești și folosește-ți imaginația – și pune-ți o întrebare simplă: Oare voi ști vreodată ce este aceea dragoste?

Răspunsul evident este „nu”, chiar și dacă ai avea o oglindă cât tot peretele!

Și oare de ce răspunsul este „nu”?

Pentru simplul motiv că dragostea nu poate fi trăită și simțită în izolare. Dragostea, prin definiție, este centrată pe un altul/alta, și nu pe sine. Pentru a fi cu adevărat dragoste, ea trebuie să implice mai mult decât o singură persoană. Iar la momentul acesta am ajuns la un punct în care lucrurile sunt foarte profunde și de o importanță vitală pentru înțelegerea noastră asupra lui Dumnezeu. Să vedem despre ce e vorba:

Primul adevăr pe care îl găsim atunci când deschidem Scriptura este acela că Dumnezeu este o unitate socială, și nu un sine solitar. Să urmărim primele cuvinte ale Scripturii:

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1).

Lucrul care ne sare în ochi aici este că avem de-a face cu două categorii de bază care compun realitatea noastră:

Dumnezeu

Și orice altceva

Dumnezeu este Creatorul, iar orice altceva există pe lumea aceasta există pentru că a fost făcut de El. Asta înseamnă că Dumnezeu prece-
dă și transcende toate lucrurile care se găsesc în categoria *create/făcute*

și că Dumnezeu este singurul care ocupă categoria *necreate/nefăcute*. Apostolul Ioan, atunci când Îl prezintă pe Isus, articulează această valoroasă idee în cuvintele următoare: „Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Știi, e destul de profund, dar nu pleca. În câteva clipe începe să se limpezească o perspectivă frumoasă.

În același pasaj, Ioan a spus: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu” (Ioan 1:1,2).

La început, cine a fost cu cine?

„La început... Dumnezeu... a fost cu Dumnezeu.”

Bun, e tare! Dar în ce sens erau aceste Persoane divine una „cu” alta? Ioan ne spune în versetul 18: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”

Extraordinar, îmi place! E atât de interpersonal!

Ioan vrea să înțelegem că Isus, pe care mai devreme L-a identificat ca fiind nu mai puțin decât Dumnezeu, a venit în lumea noastră desprinzându-Se dintr-un loc care Îi era foarte specific, relațional: din „sânul Tatălui”. Prin cuvântul „sân” (care e unul poetic), înțelegem ideea unei apropieri. O traducere a Bibliei (versiunea Phillips) spune că Isus trăia în cea mai „strânsă intimitate cu Tatăl”. Așadar, după ce am aflat toate acestea, să revenim la Geneza 1:

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.”

Cuvântul ebraic care este tradus în limba noastră prin „Dumnezeu” este, în limba originală, un nume propriu. Este un nume supersemnificativ, plin ochi cu semnificații. De fapt, este cel mai frumos nume pe care îl pot rosti buzele noastre:

Elohim.

Ceea ce face ca acest nume să fie atât de semnificativ este că el e un substantiv la plural. Cu alte cuvinte, Dumnezeul pe care Îl întâlnim atunci când citim versetul inaugural al Scripturii este într-un sens anume *Unul* și totuși este *mai mult decât Unul*. Mai târziu, în același

capitol, ideea aceasta este cât se poate de explicită. Să vedem versetele 26 și 27:

„Apoi Dumnezeu [*Elohim*] a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...» Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

Aici vedem că *Elohim* este compus: „să facem”, „nostru/noastră”. Nu e cazul să gândim atât de mult la Dumnezeu ca un „Eu/Mie”, ci mai degrabă ca o unitate socială care implică mai multe persoane decât o singură ființă izolată. Nu uita ideea de la început – dragostea nu poate fi trăită și simțită în izolare. Acum, în contextul acestei simple clarificări, putem citi cu o mai mare înțelegere una dintre cele mai profunde și mai puternice declarații ale întregii Scripturi:

„Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8).

Deducem din această realitate de bază că Dumnezeu nu a trăit niciodată în izolare. Dumnezeu este și întotdeauna a fost un Noi/Nostru/Noastră – cu alte cuvinte, o unitate socială – pentru că „Dumnezeu este dragoste”. Fără a face vreo nedreptate textului, am putea parafraza declarația inaugurală a Scripturii în forma următoare:

„La început, DRAGOSTEA a făcut cerurile și pământul.” Fugim încă o dată la Ioan 1 și imaginea capătă frumuseți nebănuite:

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.

Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El (Ioan 1:1-3).

Din pasajul acesta, ne dăm seama că atât Dumnezeu Tatăl, cât și Dumnezeu Fiul au fost agenți activi, lucrând împreună în actul de creație a lumii noastre. Dacă ne întoarcem la Geneza 1, obținem un contur și mai pronunțat al imaginii despre Dumnezeu: „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor” (Geneza 1:2).

Vedem aici că Duhul Sfânt a fost, de asemenea, implicat activ în evenimentul creației, alături de Tatăl și de Fiul.

Uimitor!

Așadar, atunci când Îl întâlnim în Geneza 1 pe Dumnezeu, care poartă numele plural *Elohim*, înțelegem că e vorba de Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. În parametrii propriei realități divine a lui Dumnezeu, aparte de orice altă ființă creată, Dumnezeu este o părtășie centrată pe altul, o prietenie care dă de la sine pentru altul. Atunci când înaintăm lectura din Geneza spre alte pasaje biblice, întâlnim și ceea ce evreii numesc *șema* – atenționare care până azi rămâne cea mai importantă dintre toate declarațiile teologice:

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn” (Deuteronomul 6:4).

Dincolo de ce observăm la prima vedere, avem aici o frumusețe ascunsă. Și o putem scoate în prim-plan atunci când întrebăm: În ce sens putem spune că Domnul Dumnezeu nostru este unul? Răspunsul îl găsim la Isus, pentru că și El a folosit intenționat exprimarea din *șema* atunci când a descris relația care există între El și Tatăl: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

Excepțional!

Încă o dată vedem că Dumnezeu nu este *unul* în sensul unei ființe solitare, ci că El este *unul* în sensul unei *unități* relaționale. Mai târziu, în Ioan 17, Isus folosește din nou limbajul *unității*, iar cu acea ocazie definește unitatea ca fiind dinamica relațională a *dragostei*. El S-a rugat Tatălui pentru ucenicii Săi:

Pentru ca ei să fie una, cum și *Noi suntem una* – Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:22-24).

Apoi a încheiat rugăciunea cerând „dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei” (vers. 26).

Iată deci imaginea care ne stă în față:

Tatăl este Dumnezeu, dar Dumnezeu nu Se rezumă doar la Tatăl. Isus Hristos este Dumnezeu, dar Dumnezeu nu Se rezumă doar la Isus Hristos. Duhul Sfânt este Dumnezeu, dar Dumnezeu nu Se rezumă doar la Duhul Sfânt.

Toți trei, împreună, ca într-o părtășie socială intimă, compun o realitate divină unitară. De aceea folosim cuvântul „Trinitate” (sau triunitate) pentru a-L descrie pe Dumnezeu.

Nu este o informație doctrinară seacă.

Nu este o ecuație teoretică rece.

Nu este un concept filosofic complex.

Nu. Doctrina despre Trinitate este o fereastră clară prin care-L vedem pe Dumnezeu, un Dumnezeu orientat spre afara Lui, centrat pe altul, un caracter supersocial.

E ceva ce să nu-ți placă la un astfel de Dumnezeu?

ZIUA 1 – ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

- ♦ Ai fost vreodată expus la „adevăr” așa cum l-am prezentat la început? Adică un adevăr redus la o serie de informații... Cum te simți în fața unui astfel de adevăr? Ce reacții ai?
- ♦ Împărtășește la grupă câteva concepte care te-au ajutat să începi să înțelegi Trinitatea. (Acceptă faptul că subiectul este ceva ce oamenii nu pot înțelege pe deplin.) Cum i-ai descrie unui prieten musulman sau evreu acest lucru, dat fiind că ei te-ar putea crede un credincios care aduce închinare mai multor (dumne) zei?
- ♦ Ce-ți atrage cel mai mult atenția la expresia „Dumnezeu este dragoste”? Cum ți-a schimbat viața acest concept fundamental?

ZIUA 1 – ACTIVITATE DE GRUP

Materiale necesare:

- ♦ celofan de diferite culori, lipici, foarfece
- ♦ 8 creioane neascuțite (nefolosite) sau alte bețe lungi, care să fie apoi tăiate pentru a obține 8 bețe

- ♦ folie de aluminiu groasă
- ♦ o bucată mare de spumă de mare sau polistiren extrudat care să fie tăiată în forma unui octogon (varianta simplă) sau
- ♦ o bucată groasă de placaj, tăiată în forma unui octogon, care să aibă 8 găuri, câte una pentru fiecare colț (varianta sigură).

Ideea activității este aceea de a face, ca grup, un model de clădire octogonală, care să aibă 8 ferestre și care să folosească drept ilustrația pentru această Săptămână de rugăciune. Pentru acoperiș, se poate folosi un strat dublu de folie. Alternativ, se poate îmbogăți arsenalul prin alte elemente de artă sau materiale, astfel încât fiecare membru să poată crea (prin desen, pictură, colaj) o clădire octogonală cu opt ferestre. În fiecare seară se va adăuga o nouă dimensiune, pe măsură ce privim printr-o nouă „fereastră”.

ZIUA 2 – MAREA LUPTĂ

O dragoste cuceritoare

Am ajuns la cea de-a doua parte a seriei de opt prezentări.

Va fi ceva cu adevărat interesant, ca atunci când explorezi o zonă de munte cu care ești familiar și apoi, dintr-odată, te trezești pe neașteptate, cu răsuflarea tăiată, în fața celei mai frumoase cascade, despre care nu ai știut niciodată că este acolo.

Explorăm ceea ce pentru cei mai mulți dintre noi este o zonă familiară: opt dintre doctrinele de bază care compun sistemul de credințe adventist de ziua a șaptea. Așa cum am arătat în primul nostru mesaj, aceste doctrine familiare nu sunt deloc niște informații seci, plictisitoare, care trebuie învățate pe de rost. E adevărat că uneori cam asta le-am făcut să fie... Deși distorsionate, jefuite de valoarea și frumusețea lor, aceasta nu înseamnă că aceste doctrine nu mai au nicio frumusețe care să fie descoperită.

Vă mai aduceți aminte comparația pe care v-am propus-o ca element de reper?

Adevăurile doctrinare ale Scripturii sunt ca niște ferestre prin care vedem caracterul atractiv al lui Dumnezeu, așa cum este el reflectat în Hristos. Nicio doctrină nu există pentru sine. Sabatul nu este doar despre sabat, ci este despre Isus. Doctrina despre starea omului în moarte nu are ca țintă doar să dovedim că oamenii trec într-o stare de inconștientă la momentul morții, ci Îl are ca țintă pe Isus. Doctrina sanctuarului nu este despre un cort, o clădire, o perdea, un ritual, o ceremonie, ci este Isus. Și tot așa cu oricare dintre celelalte. Fiecare doctrină biblică, atunci când este corect înțeleasă, funcționează ca o lentilă prin care percepem ce se întâmplă în sufletul lui Dumnezeu, în bunătatea Lui, în dragostea Lui.

Pe acest fundal, există o doctrină pe care în mod obișnuit o cunoaștem sub numele de *Marea luptă* și care nu face excepție de la regulă. Așadar, să privim prin această fereastră, ca să găsim o frumusețe ce așteaptă să fie descoperită.

RĂZBOI ÎN CER

Prima regulă a logicii este aceea că lucrurile sunt în mod normal ceea ce par să fie. Lumea noastră *pare* a fi un teatru de război pentru că ea *este* un teatru de război. A doua regulă a logicii este aceea că lucrurile nu sunt întotdeauna *exact* așa cum par să fie. Războiul care se desfășoară în lumea noastră este de o așa natură, încât nu este vizibil inițial pentru un observator neinteresat. La prima vedere, observăm numai ființe umane angajate în bătălie, însă dincolo de ceea ce vede ochiul mai sunt și alte realități. Conform Bibliei, oamenii (*homo sapiens*) nu sunt singuri în universul acesta. De la Geneza la Apocalipsa întâlnim și alte ființe, numite îngeri. Știm din Scriptură că aceste ființe au fost create înainte de a fi creați oamenii (Iov 38:4-7; Apocalipsa 1:20), că sunt foarte numeroase (Evrei 12:22), sunt puternice și inteligente (Psalmii 103:20; Daniel 4:17), că activează în cadrul unui sistem de guvernare bine pus la punct (Efeseni 3:10; Daniel 7:9-10), că operează în cadrul lumii noastre, de cele mai multe ori într-un mod nevăzut, deși uneori iau și o formă vizibilă (Evrei 1:14; 13:2) și că răul care afectează lumea noastră a avut originea în unii dintre aceștia (Apocalipsa 12:7,12).

Unul dintre îngeri a fost numit „Lucifer”, care înseamnă *purtător de lumină*. Această ființă înălțată a fost creată pentru a descoperi altor îngeri caracterul lui Dumnezeu. Lucifer a ales însă un alt drum. Biblia spune că Lucifer a „fost fără prihană în căile” sale (mod de gândire, simțire, comportament), „până în ziua în care s-a găsit nelegiuirea” în el (Ezechiel 28:15). De la momentul acela, el a devenit „Satana”, care înseamnă *adversar*. Biblia ne spune și că decăderea lui Lucifer a avut loc în urma unei dorințe de autoînălțare, ceea ce a condus la o aspirație amețitoare de a-L înlocui pe Dumnezeu din inimile confrăților lui

îngeri și a-I uzurpa poziția, obținând loialitatea îngerilor (Isaia 14:12-14). Pas cu pas, Lucifer a nutrit în sine această concentrare pe propria-i persoană. Treptat, a ajuns să nu mai reflecte lumina caracterului lui Dumnezeu și a început să-I atribuie lui Dumnezeu propriile sale motivații care duceau la slujirea de sine. O aspirație precum „mă voi sui în cer” sau „voi fi ca Cel Preaînalt” ne arată că Lucifer a început să creadă că, atribuind caracterului lui Dumnezeu ideea de autoînălțare, obține un argument prin care să-și justifice propria tendință de înălțare. Prin faptul că nu a recunoscut bunătatea în esența ei, așa cum apare în caracterul lui Dumnezeu, parcursul lui Satana mai departe a fost de așa natură, încât a erodat încrederea în Dumnezeu și a început să incite la răzvrătire împotriva Lui.

În acest context al derulării evenimentelor, Biblia spune: „În cer s-a făcut un război” (Apocalipsa 12:7).

Cu alte cuvinte, un război între îngeri! Cuvântul tradus aici prin „război” este în original cuvântul grecesc din familia lui „polemică” sau „politică”. În felul acesta, pricepem care era de fapt natura acestui „război”. La bază nu a fost un război care să implice efective de soldați sau armament. A fost un război politic, o campanie de propagandă, o conspirație prin care să fie discreditat Dumnezeu. Satana și-a făcut strategia în așa fel încât să disemineze minciuni cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Astfel, el este descris ca unul care „înșală întreaga lume”, un „mincinos și tatăl minciunii” (Apocalipsa 12:9; Ioan 8:44).

Să urmărim această logică biblică:

Ezechiel spune că Lucifer a fost aruncat din ceruri pentru că a „păcătuit” (Ezechiel 28:16). Ioan definește păcatul ca fiind „fărădelege” (1 Ioan 3:4). Pavel definește legea lui Dumnezeu ca fiind „dragoste” (Romani 13:10).

Vedem, așadar, că Lucifer s-a răzvrătit împotriva legii lui Dumnezeu, ceea ce în fond înseamnă că s-a răzvrătit împotriva dragostei lui Dumnezeu. El a venit cu acuzații împotriva lui Dumnezeu și împotriva legii dragostei, prin care Dumnezeu guvernează universul. În timp ce Biblia afirmă că „Dumnezeu este dragoste” și că legea Lui este,

prin urmare, una care acționează numai pe principii inerente dragostei (1 Ioan 4:8; Matei 22:37-40), Satana a hotărât să trăiască fără această dragoste și să întemeieze o împărăție care să fie guvernată fără dragoste. Și atunci, este în interesul lui să-L descrie pe Dumnezeu ca fiind egoist, ca unul a cărui lege este doar o listă de reguli arbitrare, impuse pentru a-i fi bine Lui.

Ellen G. White arată cu o deosebită claritate care este miezul mării lupte:

Altruismul, principiul Împărăției lui Dumnezeu, este principiul pe care Satana îl urăște; el neagă chiar existența unei astfel de idei. De la începutul mării lupte, el s-a luptat să demonstreze că principiile de acțiune ale lui Dumnezeu sunt motivate de egoism, și face același lucru cu toți cei care Îi slujesc lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos și a tuturor celor ce poartă numele Lui este aceea de a demonta acuzațiile lui Satana. (*Educație*, p. 154)

Acum, că înțelegem chestiunea fundamentală din cadrul acestui război între bine și rău, putem merge mai departe – să lăsăm Scriptura să ne zugrăvească o imagine mai în detaliu, pe parcursul a șapte scene progresive.

Scena 1: Stăpânirea

Să începem prin a compara două afirmații biblice care, împreună, creează cadrul conceptual pentru înțelegerea realității ce se derulează în lumea noastră:

„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1:27).

„Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8).

Din moment ce dragostea este esența caracterului lui Dumnezeu, înseamnă că orice creație a lui Dumnezeu a fost proiectată pentru a juca un rol într-un plan al dragostei. Și, din moment ce dragostea, prin definiție, este un act voluntar în care te dăruiești altora, înseamnă că în creația lui Dumnezeu trebuie să fie implementat de la bun început

liberul-arbitru. Ca atare, citim în raportul creației că Dumnezeu le-a dat oamenilor „stăpânire” peste pământ (Geneza 1:26). Stăpânirea este un concept biblic crucial. Ca agenți morali liberi, creați pentru dragoste, Adam și Eva au primit înaltul privilegiu al autoguvernării. Iar pământul avea să fie mediul, spațiul material în care dragostea lor pentru Dumnezeu și a unuia pentru celălalt să înflorească. Planeta era a lor, prin procură divină. Înțelegând acest protocol, David a scris următoarele cuvinte pătrunzătoare: „Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor” (Psalmii 115:16).

Aici regăsim un limbaj delegativ, un limbaj al libertății, un limbaj al autoguvernării. Prin faptul că i-a creat cu liberul-arbitru, că le-a dat pământul ca o casă, Dumnezeu creionase de fapt cadrul pentru o veșnicie petrecută într-o fericire relațională. Totuși orice libertate vine la pachet cu niște riscuri. Liberul-arbitru are posibilități nebănuite, strălucitoare, însă nu este lipsit de un potențial pericol. „Stăpânirea” pe care o avea omul venea însoțită deopotrivă de făgăduință și de avertizare – depindea de om, care va decide mai departe încotro o va lua.

Scena 2: Renunțarea

Din moment ce Dumnezeu a dat pământul lui Adam și Evei, de acum puteau să facă orice voiau. Intenția Creatorului, bineînțeles, era aceea ca ei să folosească puterea liberului-arbitru, să se înmulțească și să clădească o societate globală condusă de principiile dragostei altruiste. Exact de aici, mai departe, lucrurile s-au stricat. În mod tragic, primii noștri părinți au abdicat de la poziția lor de autoritate asupra pământului, supunându-se unui domn străin, îngerului decăzut numit cândva Lucifer, cel plin de lumină, cunoscut acum drept Satana, adversarul. Da, căderea omenirii a fost o cădere morală, însă a fost o cădere desfășurată într-un cadru legal – practic, a implicat un transfer de putere. Adam și Eva și-au pierdut stăpânirea pentru că au ales s-o cedeze, să renunțe la ea. Prin exercitarea liberului-arbitru, omul a făcut ca Satana să devină „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12:31), sau „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4).

Cu toate acestea, puterea lui Satana asupra lumii noastre nu reprezintă un drept cu adevărat legal. El nu este stăpânul legitim al acestui pământ. Victoria lui asupra omenirii a fost un act de război bazat pe o înșelăciune. El i-a condus pe primii noștri părinți în răzvrătire, păcălindu-i că Dumnezeu de fapt nu are dragoste în sufletul Lui pentru neamul omenesc. În felul acesta le-a zdruncinat capacitatea de a-și pune încrederea în Dumnezeu. De aceea, speranța omenirii din ziua aceea până acum constă în descoperirea adevăratului caracter al lui Dumnezeu, un caracter al dragostei altruiste.

Ca răspuns la această înșfăcare a autorității asupra pământului, Dumnezeu a început să orchestreze o contraofensivă cu scopul de a readuce pământul în stăpânirea oamenilor. Deși în acest conflict Îl avem de-o parte pe Dumnezeu și de alta pe Satana, trebuie spus că orice contraofensivă a lui Dumnezeu nu va fi implementată pe aceleași principii pe care operează împărăția lui Satana – nici prin înșelăciune, nici prin forță, ci mai degrabă prin adevăr și prin dragoste.

Scena 3: Apărătorul promis

Imediat ce a început conflictual cosmic, ambele tabere au demarat acțiuni de organizare și aplicare a principiilor de luptă. Creatorul a inițiat planul Său de atac, declarând război și făcând o promisiune. Vorbindu-i lui Satana, în auzul lui Adam și al Evei, Dumnezeu i-a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei, ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Dumnezeu a anunțat aici că va veni pe pământ un Apărător, Unul care să zdrobească capul lui Satana. Acest Apărător avea însă, la rândul Lui, să fie rănit de vrăjmaș, în lupta pentru obținerea victoriei.

Aici, Dumnezeu a explicat și că Eliberatorul promis avea să vină în mijlocul neamului omenesc printr-o spiță de neam, ca o „sămânță”. Cu alte cuvinte, un grup-specific avea să fie ales dintre toate popoarele ca să fie neamul prin care Mântuitorul urma să intre în acest război, ca ființă umană. Cel mai important lucru de înțeles de aici este că această făgăduință profetică a fost instrumentul prin care Dumnezeu a vestit

lumii mai dinainte că Dumnezeu va învinge împărăția întunericului, coborându-Se în smerenie și în dragoste jertfitoare de Sine.

Scena 4: Forțele organizate

Satana i-a luat pe oameni prizonieri. Ca răspuns tactic la această luare de ostatici, Dumnezeu a făcut un lucru remarcabil, ingenios și necesar. Moise explică în următoarele cuvinte:

Când Cel Preaînalt a dat o moștenire neamurilor,
 Când a despărțit pe copiii oamenilor,
 A pus hotare popoarelor
 După numărul copiilor lui Israel,
 Căci partea Domnului este poporul Lui,
 Iacov este partea Lui de moștenire.
 El l-a găsit într-un ținut pustiu,
 Într-o singurătate plină de urlete înfricoșate;
 L-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui.
 Ca vulturul care își scutură cuibul,
 Zboară deasupra puilor,
 Își întinde aripile, îi ia
 Și-i poartă pe penele lui,
 Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său,
 Și nu era niciun dumnezeu străin cu El.
 (Deuteronomul 32:8-12)

Versetele 15 la 17 completează imaginea mai departe:

Israel s-a îngrășat și a azvârlit din picior;
 „Te-ai îngrășat, te-ai îngroșat și te-ai lățit!”
 Și a părăsit pe Dumnezeu, Ziditorul lui,
 A nesocotit Stânca mântuirii lui,
 L-au întărâtat la gelozie prin dumnezei străini,
 L-au mâniat prin urâciuni;
 Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei,
 Unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau,

Dumnezei noi, veniți de curând,
De care nu se temuseră părinții voștri.
(Deuteronomul 32:15-17)

Aici vedem că Dumnezeu a ales un popor dintre celelalte neamuri. Israel a fost chemat să fie „partea Domnului” pe pământ, iar între evrei nu avea să fie „niciun dumnezeu străin”. Este extrem de important să știm că, în cuvintele lui Moise, „dumnezeii” străini ai celorlalte popoare nu sunt altceva decât „demoni”, sau ființe angelice decăzute, care se prefac a fi dumnezei. În textul din Psalmii 106:37,38, aflăm că, efectiv, „demonii” sunt în spatele „idolilor” popoarelor păgâne: „Și-au jertfit fiii și fiicele la idoli, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor pe care i-au jertfit idolilor din Canaan, și țara a fost spurcată astfel prin omoruri” (Psalmii 106:37,38).

Prin poporul Israel, Dumnezeu Și-a delimitat un teritoriu în această lume dominată de demoni și, prin acest gest, Dumnezeu a arătat că Își dorește recăștigarea neamului omenesc. Israel a fost ales de Dumnezeu ca să fie „spița” de neam prin care avea să vină Mântuitorul, Apărătorul promis. Prin El, Dumnezeu urma să obțină eliberarea omenirii de sub stăpânirea satanică. Separând și chemând pe Israel dintre toate popoarele, Dumnezeu Și-a manifestat intenția de a recăștiga lumea de sub dominația demonilor.

Scene 5: Un Apărător fără arme

Apărătorul promis a venit pe acest pământ ca un bebeluș de ținut în brațe, neajutorat și dependent. Crescut până la maturitate de niște evrei simpli, de la țară, El Și-a început atacul împotriva împărăției întinericului și a început în mod sistematic să zdrobească capul uzurpatorului. Și aceasta fără să Se folosească de vreo armă de război. Îi vom spune lui Isus „Apărătorul fără arme”, întrucât El a venit să recăștige lumea aceasta folosind „arme” ca adevărul și iubirea, nu prin înșelăciune și violență. Satana a recunoscut imediat cu cine avea de-a face. La urma urmei, avea o istorie în spate. Cu o aroganță plină de sine, sus-

ținută de mii de ani de aparentă victorie asupra pământului, Satana a pretins din nou planeta noastră ca fiind propriul lui teritoriu. A oferit stăpânirea acestui pământ lui Isus în schimbul închinării:

Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă dar Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta” (Luca 4:5-7).

Evident că Isus a refuzat, știind că Satana nu putea cunoaște cu adevărat viitorul. Acum, cu totul orb față de caracterul lui Dumnezeu, Satana era pur și simplu incapabil să priceapă că acest Isus din fața lui avea puterea de a-i zdrobi împărăția. Și o putea face cu un fel de putere străină de înțelegerea lui Satana – puterea iubirii care se jertfește. Făcându-și publică misiunea și identitatea, Isus le-a explicat oamenilor ce se întâmplă de fapt chiar sub ochii lor: „Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea și împarte prăzile luate de la el” (Luca 11:21-22).

În această parabolă, „omul cel tare” este Satana. Iar omul „mai tare decât el” este Isus. Evident, are loc o bătălie, iar deznodământul este aproape de împlinire. Și nimeni nu se așteaptă la mișcarea pe care o va face dreptul Împărat al cerurilor și al pământului.

Nu are în mână nicio armă de război.

Nu va fi rostit niciun ordin trupelor armate.

Un singur gest va avea suficientă putere pentru a recâștiga omenirea pierdută.

Arătând spre sacrificiul pe care urma să-l facă la Calvar, Isus a vestit victoria viitoare asupra vrăjmașului: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:31,32). Prin întruparea Sa smerită, prin desăvârșita Sa viață de dragoste, prin moartea jertfitoare de Sine de la cruce, Isus avea să îi

ia lui Satana „toate armele în care se încredea”. Toate minciunile lui Satana despre Dumnezeu aveau să fie lipsite de orice putere atunci când urma să strălucească asupra omenirii luminătoarea descoperire a dragostei lui Dumnezeu în Isus Hristos. Apostolul Pavel a explicat în felul următor: „A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce” (Coloseni 2:15).

Dragostea, nu forța, a fost aceea care a triumfat împotriva răului.

În principiu, marea luptă dintre bine și rău a fost câștigată în Hristos, prin acel unic act suprem al dragostei care se jertfește. Iar acum, biruința aceasta trebuie să cuprindă „toate neamurile” (Matei 28:19). Războiul trebuie să fie câștigat la nivelul fiecărei inimi omenești, de la om la om, de la casă la casă, din sat în sat, pe un meridian sau pe altul al lumii – și astfel ajungem la adevărata misiune a bisericii.

Scena 6: Biserica militantă/biruitoare

În marea luptă dintre bine și rău, nu este implicat doar terenul de sub picioarele noastre. Adevăratul război se duce de fapt în cutiuța de deasupra sprâncenelor noastre. Dumnezeu nu face niciun secret din faptul că este interesat de „fruntea” noastră (Apocalipsa 14:1). Cu alte cuvinte, El dorește să câștige acel teritoriu din noi care are de-a face cu mintea, cu emoțiile, cu voința noastră. Apostolul Ioan afirma că aici, pe fruntea omului, Dumnezeu vrea să scrie „Numele Său”, indicând astfel prezența Sa continuă în caracterul omului. Ființele omenești sunt creaturi influențabile. Suntem influențați de atât de multe lucruri din afara noastră. Și am fost făcuți, de fapt, să fim locuiți de Cineva, să fim „un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:22).

Mintea omului, a oricărui dintre noi, este:

- o cetate împărătească, unde Isus Își are tronul de împărat de drept;
- un mărgăritar al adevărului veșnic, iar Isus este adevărul;
- o cameră romantică sfântă, iar Isus este singurul și adevăratul îndrăgostit de sufletul nostru.

Marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului caută, de asemenea, să fie întronat în inima noastră. El dorește să câștige teren la nivel mintal, emoțional. Se află de fapt într-o cursă nebună prin care să ne umple inima și mintea cu rușine, acolo unde ar fi trebuit să fie inocență; el aduce întinăriune morală acolo unde ar fi trebuit să fie puritate; pune ostilitate acolo unde ar fi trebuit să fie dragoste, și vine cu demoni care se prefac a fi dumnezei și domnesc acolo unde ar fi trebuit să domnească și să locuiască Duhul Sfânt.

Limbajul folosit de Pavel pentru a descrie natura mării lupte în care ne aflăm este unul extrem de evocator:

Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvo-dirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos (2 Corinteni 10:3-5).

Lupta pe care o ducem se desfășoară pe tărâmul minții, acolo unde iau naștere gândurile și emoțiile, acolo unde sălășluiește cunoștința. Vrăjmașul își duce lupta cu noi, formulând „argumente” care sunt calculate în așa fel încât să blocheze adevărata „cunoaștere de Dumnezeu”. Cu fiecare teritoriu ocupat de minciunile lui în mintea omului, Satana își consolidează „fortărețele” din viața noastră. La schimb, cu fiecare argument care este efectiv „aruncat la pământ” și înlocuit cu adevărul, Satana este învins, iar sufletul omului este eliberat.

Misiunea bisericii este aceea de a face cunoscut frumosul caracter al lui Dumnezeu, un caracter al dragostei care se jertfește, așa cum a fost descoperit în Isus Hristos. Noi suntem chemați să ne mobilizăm toate talentele, energiile și resursele pentru această misiune – recăștigarea teritoriului inimii noastre pentru Hristos. Și avem de mers la orice om, în orice casă, în orice sat, la orice popor de pe pământ. Isus Hristos cere pentru Sine orice teritoriu mintal, emoțional, volițional

din sufletul omului, care a fost jefuit de Satana. Iar noi, ca biserică a Lui, trebuie să facem același lucru. Prin iertare, compasiune, proclamare a Evangheliei, hrănirea celor înfometaji, ajutorarea celor lipsiți, eliberarea celor înlănțuiți și (întotdeauna și cel mai mult) prin iubirea arătată oamenilor în felul în care i-a iubit Isus, noi facem să înainteze împărăția lui Dumnezeu.

Scena 7: Restaurarea primei stăpâniri

„În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere” (1 Corinteni 15:24). Apostolul Pavel ne transmite ideea că istoria se va grăbi spre un deznodământ cert – falimentul tuturor sistemelor de presiune, de dominare, de opresiune și război, către întemeierea unei împărății mereu înfloritoare a dragostei veșnice și a libertății. Profetul Mica a descris astfel viitorul nostru:

În vremurile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare, ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor și popoarele vor veni grămadă la el... Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din suliteze lor, cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă război... și Domnul va împărăți peste ei, pe muntele Sionului, de acum și până-n veac... și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului (Mica 4:1-8).

Ce imagine extraordinară!

Vedem aici că Dumnezeu este împotriva războiului, dar este pentru pace; este împotriva violenței, dar este pentru dragoste. Este ținta Lui finală aceea de a aduce un sfârșit definitiv tuturor sistemelor și regimurilor totalitare, să întemeieze o veșnică împărăție a libertății. Prima („vechea”) stăpânire a lui Dumnezeu, cea pe care Adam și Eva au pierdut-o, va fi reîntemeiată. Iar când va avea loc, Dumnezeu spune: „Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca fundul mării

de apele care-l acopăr” (Isaia 11:9). Mai întâi, teritoriul acela din inima noastră este recucerit de harul mântuitor al lui Dumnezeu. Apoi, chiar și teritoriul efectiv al pământului va fi recucerit și făcut pentru totdeauna nou. „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi»” (Apocalipsa 21:5). Când vine ziua aceea, cetatea lui Dumnezeu, Noul Ierusalim, va fi transferată de pe tărâmurile cerești în chiar propria noastră lume. Planeta Pământ va fi noua capitală a universului:

Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut (Apocalipsa 21:2-4).

Ellen G. White descrie frumoasa scenă:

În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu s-a înmulțit și mai mult. Pământul în sine, tocmai tărâmul pe care Satana îl consideră ca fiind al său, va fi nu doar răscumpărat, ci și înălțat. Mica noastră lume sub blestemul păcatului, fiind singura pată neagră într-o glorioasă creație, va fi onorată mai presus de toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu Și-a întins cortul, în omenire, aici unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit – aici, când El va face toate lucrurile noi, va fi cortul lui Dumnezeu cu oamenii. (*Viața lui Isus*, p. 26)

Iată unde duce povestea aceasta.

Prin harul lui Dumnezeu, intenționez să merg mai departe în aceste repere, să fiu adus de Isus în siguranță pe Noul Pământ, ca un

cețatean posesor de viață veșnică al aceluia nou regim și primă stăpânire de la început. Tu încotro o vei lua?

ZIUA 2 – ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

- ♦ În cadrul lecției, am citit: „Fiecare doctrină biblică, atunci când este corect înțeleasă, funcționează ca o lentilă prin care percepem ce se întâmplă în sufletul lui Dumnezeu, în bunătatea Lui, în dragostea Lui.” Discuțați modurile în care acest lucru s-a dovedit fals sau adevărat în educația religioasă pe care ai primit-o sau în gândirea ta de până acum.
- ♦ Modul în care Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu arată că el nu a crezut în maniera plină de dragoste în care lucrează Dumnezeu. Dacă citești Isaia 14, poți vedea în limbajul lui Lucifer elemente care arată că, în concepția lui, Dumnezeu era egoist și arbitrar?
- ♦ Care este diferența dintre *stăpânirea* pe care a dat-o Dumnezeu lui Adam și Evei (deci și nouă) și *stăpânirea* pe care o exercită Diavolul? Crezi că e posibil ca uneori chiar și oamenii buni, poate chiar lideri sau învățători ai bisericii – sau, poate, chiar tu – să fie persoane care încearcă, fără intenție, să folosească dominarea impusă altora în locul stăpânirii primite de sus? Discuțați.
- ♦ De mai multe ori, autorul a indicat câteva domenii: „mîntal” (gîndurile), „emoțional” (sentimentele), „volitional” (voința). Împărtașiți câteva moduri în care vedeți cum Dumnezeu și Satana se luptă pentru aceste „teritorii” din viața voastră. Cum îl putem alege pe cel care va avea câștig de cauză? Fiți cât se poate de concreți.

ZIUA 2 – ACTIVITĂȚI DE GRUP

Adăugați ceva nou sau decorați octogonul după cum credeți că este mai relevant.

În grup sau pe echipe (ori perechi), împărțiți-vă scenele din această lecție și încercați să le transpuneți în pasaje vii, jucate pe roluri.

- ♦ **Scena 1: Stăpânirea**
- ♦ **Scena 2: Renunțarea**
- ♦ **Scena 3: Apărătorul promis**
- ♦ **Scena 4: Forțele organizate**
- ♦ **Scena 5: Un Apărător fără arme**
- ♦ **Scena 6: Biserica militantă/biruitoare**
- ♦ **Scena 7: Restaurarea primei stăpâniri**

Să nu dureze mai mult de un minut fiecare scenă. Puteți face mici scenete (și fiecare participant își poate folosi imaginația cu privire la ce să facă sau să spună) sau pot fi scene statice („înghețate”), în care fiecare scenă reprezintă o fază a mării lupte. Acțiunea se poate face la final sau, mai bine, fiecare scenă vizuală la finalul lecturii secțiunii respective.

ZIUA 3 – LEGEA

Dragostea care aduce eliberarea

Cele Zece Porunci au un loc proeminent în sistemul nostru doctrinar ca adventiști de ziua a șaptea. În timp ce majoritatea lumii creștine predică ceea ce este numit „antinomianism” – adică ideea că legea lui Dumnezeu a fost „abolită” atunci când Isus a murit pe cruce –, noi credem că legea lui Dumnezeu este veșnică și de neschimbat. Până aici e bine.

Doar că, fix aici, începem să ne confruntăm cu o mare problemă, pentru că, în eforturile noastre de a apăra legea lui Dumnezeu, am avut și tendința ca, uneori, să reducem toată discuția la argumentarea împotriva antinomianismului. Adică am venit cu formulări și texte doveditoare, calculate astfel încât să arate altor creștini că ei trebuie să păzească legea. Și, în cadrul acestui proces, ne-am creat nouă înșine o uriașă problemă atât la nivel teologic, cât și la nivelul experienței efective.

Vreau să explic.

RĂSCUMPĂRAREA CARE ESTE ÎN HRISTOS ISUS

Ellen G. White a avut multe de spus despre înclinația noastră, ca grup, spre o greșită perspectivă și o greșită folosire a legii lui Dumnezeu. Observați afirmația de mai jos, foarte pătrunzătoare și direct la țintă:

Pe de-o parte, religioșii în general au separat legea de Evanghelie, în timp ce noi, pe de altă parte, am făcut aproape la fel, din alt punct de vedere. Noi nu am înălțat înaintea oamenilor neprihănirea lui Hristos și deplina semnificație a marelui Său

plan de răscumpărare. L-am lăsat deoparte pe Hristos și dragostea Sa fără egal, am adus în discuție teorii și raționamente, am predicat discursuri argumentative. (*Credința și faptele*, pp. 15–16)

Asta ar trebui să ne facă să ne oprim. Să gândim mai mult...

E clar, interacțiunea noastră cu legea de-a lungul propriei istorii a Bisericii Adventiste nu este deloc numai pozitivă. Chiar dacă am fost implicați în apărarea legii prin predici „argumentative” împotriva celor care disprețuiau legea, în același timp am supracorectat erezia lor și ne-am creat noi alta. „Noi”, spune Ellen G. White, „nu am înălțat înaintea oamenilor neprihănirea lui Hristos și deplina semnificație a marelui Său plan de răscumpărare. L-am lăsat deoparte pe Hristos și dragostea Sa fără egal.”

Oameni buni, nu e bine deloc. (ca să spunem așa, cu binișorul).

Iar aceasta nu este din partea ei doar o afirmație izolată. De nenumărate ori, ne avertizează că noi, ca grup, am gestionat deficitar legea lui Dumnezeu. La un moment dat, a devenit atât de exasperată ascultându-i pe predicatorii noștri, cum băteau nicovala apărării legii, încât ea a spus: „Lăsați legea să se apere singură. Ne-am ocupat de legea aceasta până acolo încât ne-am uscat ca dealurile din Ghilboa, fără rouă sau ploaie. Haideți să ne încredem în meritele lui Isus Hristos din Nazaret” (*Sermons and Talks*, vol. 1, p. 137). Iată că Ellen G. White nu era pur și simplu exasperată de faptul că ascultase *prea multe* predici rostite în apărarea legii. Nu ideea că ascultase prea des vorbindu-se de ea o deranja, ci mai degrabă faptul că, prin acest demers, noi ne întinsesem singuri o mare capcană teologică. Noi am predicat legea într-o așa manieră, încât am ajuns să ne compromitem înțelegerea Evangheliei, pierzând din vedere meritele lui Isus.

Punând mai clar punctul pe i, ea a explicat îngrijorarea după cum urmează:

Mi s-a prezentat deseori pericolul că noi, ca popor, susținem idei false despre neprihănirea prin credință. Mi s-a arătat

de-a lungul anilor că Satana va lucra într-o manieră specială pentru a aduce confuzie în minte pe subiectul acesta. Legea lui Dumnezeu a fost abordată din plin și a fost prezentată comunităților aproape la fel de separată de cunoașterea lui Isus Hristos și de relația Sa cu ea precum a fost jertfa adusă de Cain. (*Credința și faptele*, p. 18)

Au! Asta frige!... Predicarea adventistă, comparată cu jertfa lui Cain!

Cu alte cuvinte, în zelul nostru de a apăra legea, suntem în pericolul de a prezenta o imagine teologică legalistă. Alarmată de starea de fapt, Ellen G. White a mers mai departe explicând direcția în care ar trebui să se îndrepte predicarea noastră: „Nu există niciun alt punct asupra căruia să ne aplecăm cu mai mult interes, care să fie repetat mai mult, care să fie mai bine întemeiat în mintea tuturor decât imposibilitatea omului căzut de a merita ceva prin cele mai bune fapte proprii. Mântuirea este prin credința în Isus Hristos, și numai în El” (*Credința și faptele*, p. 19). Extraordinar!

Imaginați-vă acum o serie de predici de evanghelizare care să se bazeze pe această perspectivă.

Autoarea merge mai departe:

Subiectul să fie prezentat clar, distinct, și anume că nu este posibil să aducem nimic în susținerea poziției noastre înaintea lui Dumnezeu sau în darul lui Dumnezeu pentru noi prin meritele vreunei creaturi. Dacă credința și faptele ar putea cumpăra darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul ar ajunge să fie obligat de creaturile Sale. Iată ocazia prin care minciuna este primită ca adevăr. Dacă vreun om poate merita mântuirea prin ceva ce ar face el, atunci ar fi în aceeași situație în care se află un catolic care face penitențe pentru păcatele lui. Mântuirea ar fi atunci parțial ca o datorie, care ar putea fi acoperită prin plată. Dar, dacă omul nu poate dobândi mântuirea prin niciuna dintre faptele lui bune, atunci trebuie să fie cu totul prin har, primit de om ca păcătos, pentru că Îl primește

și crede în Isus. Este un dar cu totul gratuit. Îndreptățirea prin credință este așezată dincolo de controversă. (*Credința și faptele*, pp. 19–20)

Realitatea e cam așa: chiar și cu astfel de afirmații clare din partea lui Ellen White, tot am avut tendința de a ne feri de sublinieri puternice ale îndreptățirii prin credință în predicarea noastră evanghelistică, de teamă ca nu cumva aceasta să slăbească argumentul celălalt, în favoarea legii lui Dumnezeu. Atunci când ne învârtim într-un cadru legalist, Evanghelia curată a harului lui Dumnezeu ajunge să fie un pericol față de lege. Gândirea legalistă judecă, sau măcar simte, lucrurile cam așa:

Dacă mântuirea este un dar fără plată doar prin harul lui Dumnezeu și este primită doar prin credință și dacă nu este absolut niciun merit în păzirea legii, atunci la ce să o mai țin?

Avem cumva temerea aceasta că, dacă spunem că Vestea bună e prea bună, arătând tuturor că mântuirea e fără plată, oamenii nu vor mai simți sau nu vor mai vedea niciun motiv pentru care să asculte de legea lui Dumnezeu. De fapt, opusul este adevărul adevărat. Și atâta vreme cât nu avem Evanghelia (vreau să spun chiar asta – să o avem cu adevărat), ne simțim mult mai bine să o ținem cât mai la distanță și să-i dăm înainte cu ciocanul în nicovală: texte biblice, unele după altele, care să arate obligativitatea de a păzi legea. *Adevărul este că o ascultare oferită dintr-un simțământ al obligației, cu ideea, cât de mărunț, că aceasta ar contribui în vreun fel, cât de mic, la mântuirea noastră, este în realitate neascultare.* Este de fapt o formă cosmetizată de răzvrățire, sub masca ascultării. Nu doar atât, dar este și o insultă la adresa lui Dumnezeu pentru că diminuează imaginea harului Său, prin inducerea ideii că am putea face și noi ceva prin care să-i câștigăm favoarea. Dumnezeu nu este un automat ceresc în care, dacă pui fisele potrivite, să poți obține ceva de la El. Iar Dumnezeul nostru nu este nici o zeitate păgână în ale cărei grații să poți intra prin săvârșirea unor fapte bune.

Nici vorbă!

Realitatea plină de slavă este aceea că nu există absolut nimic pe care noi să trebuiască să-l facem pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu. Și asta nu pentru că a intra în grațiile Lui ar fi ceva greu de făcut, ci pentru că deja suntem în grațiile Lui! Dumnezeu e plin de har, are o dragoste ce se revarsă, are o milă care ne cuprinde – și nu este nici măcar un lucru pe care l-am făcut sau am putea să-l facem ca să merităm așa ceva. Iată de ce Pavel a proclamat ceea ce a numit „răscumpărarea, care este în Hristos Isus” (Romani 3:24). Ar fi bine ca semnificația acestor cuvinte să pătrundă adânc în inima noastră. Mântuirea este o realitate încheiată în persoana și în lucrarea lui Hristos și nu este nimic altceva cu care noi am putea contribui la ea. Toată mântuirea este acolo, în El.

Toată. Fără rest!

Batem palma!

Tranzacție încheiată!

În întruparea Lui plină de condescendență, în viața Lui desăvârșită, în moartea Sa pe cruce prin care a arătat jertfire de Sine, în învierea Sa triumfătoare și în înălțarea Sa pe o poziție biruitoare la dreapta Tatălui, noi putem contempla mântuirea în forma ei încheiată. Isus a trăit în trup omenesc o viață de nevinovăție imaculată și o neprihănire desăvârșită, iar când El a dovedit această capacitate uimitoare, un nou om a fost zămislit din omul cel vechi. Pentru noi.

Mântuirea este deplină și fără plată în Hristos!

Aceasta este Evanghelia.

Aceasta este Vestea cea bună.

Aceasta este cea mai bună știre.

Mesajul cel mai fericit.

Iar în momentul în care încercăm să adăugăm ceva, orice, prin păzirea legii, la „răscumpărarea, care este în Hristos Isus”, Vestea bună se evaporă.

Și atunci, ce mai putem spune despre lege?

Întrebarea e valabilă. Orice adventist ar trebui să și-o pună.

SLOVA UCIDE, DAR DUHUL DĂ VIAȚĂ

Haideți să citim 2 Corinteni, capitolul 3. Dacă ești adventist, cel mai probabil că nu ai acordat prea multă atenție acestui pasaj, și aceasta pentru că el nu se potrivește cu modul în care, în general, vedem noi legea lui Dumnezeu. Este mai mult ca sigur că nu ai auzit nicio dată pasajul acesta predicat într-o serie de evanghelizare, cu excepția faptului că cineva a pus o întrebare despre el, iar altcineva a „răspuns” printr-un argument prin care a explicat cum înțelegem noi textul. Noi credem că biserica noastră este chemată de Dumnezeu să predice legea Lui. Caracterul imuabil al legii lui Dumnezeu este un punct fundamental între doctrinele noastre. Și totuși, pasajul acesta al lui Pavel reprezintă un punct maxim al perspectivei pauline asupra legii, deși nu prea se regăsește în explicațiile pe care le dăm noi asupra legii divine. Iată aici o articulare a celei mai bune judecăți a lui Pavel asupra legii și totuși una care rareori, apare și în predicarea adventistă asupra legii, dacă vreodată apare. Pur și simplu, nu știm ce să facem cu acest pasaj pentru că noi încercăm să spunem una despre lege, iar Pavel încearcă să spună ceva cu totul diferit. O spun cu tot curajul – ceea ce apostolul neamurilor le predică corintenilor aici (2 Corinteni 3) este ceva vital pentru noi, ceva de care avem nevoie ca popor.

Să începem de la versetul 6. Având o conștiință luminată de strălucirea Evangheliei, Pavel își afirmă clar misiunea sa evanghelică, aceeași cu cea pe care ar trebui să o avem și noi. El spune că Dumnezeu, „ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viață”. Slujitorii lui Dumnezeu – ceea ce include pe toți, fiecare ca un credincios în Hristos – sunt aceia care vestesc deliberat acest „legământ nou”. Iată mesajul pe care ne-a chemat Dumnezeu să îl proclamăm. Cu alte cuvinte, noi suntem cei care trebuie să gestionăm legea lui Dumnezeu, având ca scop bine determinat o orientare către un nou legământ.

Bun, și ce-i cu asta?

Dar, ca să o spunem în cuvintele lui Pavel, „slova (litera) ucide”. A predica legea doar ca pe o listă de reguli morale care să fie ascultate,

lăsând impresia că păzirea legii ne asigură accesul la Dumnezeu – la favoarea, la dragostea, la acceptarea Sa – înseamnă a păși pe un teren periculos din punct de vedere spiritual.

„Slova ucide.”

Chiar în contextul unei proclamări pline de putere, în care n-ai cum să nu vezi despre ce e vorba, căci se vestește cât se poate de limpede harul lui Dumnezeu, litera legii nu are nicio altă putere decât aceea de a distruge.

„Slova ucide.”

Legea fără Evanghelie ne dă peste cap, pentru că ne distorsionează imaginea despre Dumnezeu. Ea ne transmite un simțământ foarte puternic de *obligație de a face ceva pentru Dumnezeu*, în loc de a ne transmite simțământul unei *mulțumiri față de Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El pentru noi*.

„Slova ucide.”

Pavel continuă expunerea semnificației pe care o dă asupra legii în versetul 7, acolo unde spune despre ea că este „slujba aducătoare de moarte”, iar în versetul 9, că este „slujba aducătoare de osândă”. Este clar că Pavel vorbește în principal despre o moarte spirituală, nu una fizică. Legea ne aduce moartea prin faptul că ne trânteste o „condamnare” asupra conștiinței. În Romani 3:20, Pavel o spune și în alte cuvinte:

„Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.”

Legea operează ca o oglindă morală. Când privim în ea, ne vedem păcatul în contrast cu standardul desăvârșit al unei iubiri lipsite de egoism. Privim în lege (oglinďă) și reacția este sigură: „Ah, nu se poate. Nu pot să cred că sunt așa... Dacă acesta e standardul, atunci sunt praf și pulbere. Sunt falimentar. Nu sunt bun de nimic.” Adevărul este că... e așa cum vezi. *Suntem vinovați, iar legea ne-o spune verde-n față. Și nu primim viața prin faptul că ne conștientizăm starea (legea descoperindu-ne vinovăția)*. Căci *a te recunoaște vinovat nu este un motiv suficient pentru a te motiva mai departe la o adevărată schimbare a vieții*. Dacă rămânem blocați în imaginea aceasta psihologică, în care ne copleșește vinovăția, și dacă încercăm să intrăm în legătură cu Dumnezeu ca să

căpătăm mântuirea pe baza ascultării noastre de cerințele legii, atunci e clar – vom ajunge să suferim moartea spirituală.

„Slova ucide.”

Dacă legea este predicată în așa fel încât să ne facă să ne imaginăm că de fapt am putea ține legea dacă ne-am strădui mai mult, atunci alunecăm inevitabil într-una din următoarele două direcții:

1. Vom deveni niște farisei cu îndreptățire de sine, care acționează ca niște polițiști, monitorizând comportamentul altora și având atitudini judecătorești față de toți ceilalți care nu se ridică la standardul nostru.
2. Sau vom încerca, și vom încerca din nou, și iar vom încerca să ascultăm, motivați de un simțământ de frică și de condamnare, până când, în cele din urmă, vom renunța la tot, în disperare.

„Slova ucide.”

Din contră, spune Pavel, „Duhul dă viața.” Duhul Sfânt este activ, implicat deplin pe tărâmul predicării noului legământ, pentru că aici este obținută adevărata viață spirituală, aici este întreținută în continuare. Imaginea se clarifică atunci când urmărim mai departe explicația lui Pavel. Să trecem la versetele 7-11:

Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!

Atenție, Pavel este foarte profund aici. Dar, dacă mergem la pas cu el și pricepem ce vrea să spună, atunci vom vedea că totul este chiar simplu și extrem de clar, eliberator. Hai să o luăm pe bucați.

Mai întâi de toate, știm un lucru – Pavel vorbește aici despre legea morală, nu despre cea ceremonială, pentru că specifică foarte clar că legea pe care o abordează aici este cea „săpată în pietre”. Așadar, trebuie să luăm în calcul că orice va spune Pavel mai jos se referă la Cele Zece Porunci. Cu o profunzime de excepție, Pavel continuă descrierea legii date prin Moise, la Sinai, afirmând că ea avea „atăta slavă”! Vorbim deci despre ceva revelator, care descoperă lucruri. Asta a și făcut legea, a adus în lumină un adevăr vital. Da, legea are un domeniu în care operează cu deplină legitimitate. Însă aceeași lege are și limitele ei când luăm în calcul ceea ce nu poate descoperi, ceea ce nu poate împlini. Iată de ce Pavel vorbește despre o slavă temporară, afirmând că „strălucirea aceasta era trecătoare”. Urma să lase locul unei alte slave.

Știu că nu prea ne convine modul acesta de a descrie Cele Zece Porunci. Ni se pare ciudat, poate chiar deranjant, să fim confrunțați cu un astfel de limbaj referitor la legea lui Dumnezeu, în Biblie. Iar gestul reflex pe care suntem înclinați să-l facem ca adventiști este să o dăm la întors cu astfel de afirmații sau să le evităm cu totul. Totuși Pavel este insistent și accentuează – nu numai aici, ci în toate scrierile sale –, caracterizând legea ca pe ceva tranzitoriu, care pregătea drumul spre ceva superior. În Romani 7:4, Pavel spune: „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea.” Iar în versetul 6 spune: „Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.” În Romani 10:4, el spune că „Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea”. În Galateni 3:24,25, el spune: „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.”

Există un sens foarte important în care spunem că Hristos este sfârșitul legii pentru oricine crede în El, un sens vital în care legea slujește ca îndrumător care ne aduce la Hristos, un sens crucial în care credinciosul devine mort față de lege prin moartea lui Hristos, un sens experimental în care credinciosul este eliberat de lege. Ca adventiști,

trebuie să ne aplecăm mai mult asupra modului în care Pavel predică despre lege dacă vrem să putem proclama cu adevărat acel mesaj cunoscut ca Marea strigare, cu puterea ploii târzii. În general, bisericile creștine nu au reușit să înțeleagă poziția lui Pavel față de lege și, ca urmare, au luat-o pe calea antinomianistă (împotriva legii). Pur și simplu resping legea cu totul.

Din aceeași perspectivă istorică, adventismul a ieșit la rampă și a redescoperit lumii legea uitată a lui Dumnezeu. Ca popor, am înălțat așa cum se cuvine Cele Zece Porunci, prezentându-le ca pe o lege de neschimbat, de neînlocuit, veșnică. Totuși, chiar dacă am cârmuit clar departe de antinomianism, la rândul nostru, în mare parte, nu am ajuns încă pe direcția pe care Pavel a prezentat-o cu privire la lege. Ca urmare, profetul bisericii ne-a muștrat deseori pentru faptul că am dat o turnură greșită predicării noastre despre legea lui Dumnezeu. Totuși, dacă ne concentrăm atenția pentru a înțelege poziția lui Pavel față de Cele Zece Porunci, ferindu-ne de șanțul antinomianismului (din stânga), și atenți să nu alunecăm în șanțul legalismului (din dreapta), vom descoperi lumini strălucitoare ale Evangheliei, așa cum nu am mai văzut până acum. Din vremea lui Hristos și a apostolilor, antinomianismul, pe de-o parte, și legalismul, pe de altă parte, sunt singurele opțiuni care au fost articulate proeminent înaintea lumii. Totuși există o a treia cale, iar modul genial în care Pavel tratează legea, de o profunzime și o frumusețe extraordinare, este ceea ce rămâne să vedem noi înșine. Căci este ceva nedescoperit și nepredicat.

Așadar, să revenim acum la 2 Corinteni 3.

După ce ne spune că legea are o anume slavă, Pavel afirmă că slava legii trebuie să facă loc unei slave mai mari: „Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit din pricina slavei care o întrece cu mult.” Pavel este clar aici: este o slavă adusă în lume de persoana lui Hristos, care o „întrece cu mult” pe cea a legii încrustate în tablele de piatră. Ba încă, prin comparație, se pare că „ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit”. Când îngerii L-au văzut

pe nou-născutul Mesia, ei au strigat în ceruri: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:14). La momentul când se apropia crucea, Isus a spus: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului” (Ioan 12:23).

Iată o slavă care „întrece cu mult”; slava de pe Muntele Sinai este întrecută cu mult de slava de pe Dealul Golgotei.

În Hristos i se dă lumii ceva ce legea nu a putut să ofere, iar Pavel ne spune acum despre ce este vorba. Observați cuvintele din versetul 9: „Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire?” Dumnezeu îi mântuiește pe oameni dându-le „neprihănire”, și nu „osândă” (condamnare). Duhul Sfânt, operând în cadrul noului legământ și punând în față realizările lui Hristos, transmite sufletelor noastre un simțământ că suntem neprihăniți în ochii lui Dumnezeu. Aici este marele adevăr al neprihănirii prin credință, care este echivalentul a ceea ce Pavel numește „noul legământ”. În Romani 4:17, Pavel spune astfel: „Dumnezeu... cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.” Dumnezeu mă cheamă neprihănit, chiar dacă știe că sunt păcătos. El mă numește nevinovat, chiar dacă știe că sunt vinovat. Aici nu vorbim de ficțiune juridică. Ci este un geniu al relaționării! Dumnezeu relaționează cu mine ca și cum nu am păcătuit niciodată, și nu o face pentru a-mi scuza păcatul sau pentru a mă lăsa mai departe în robia lui, ci tocmai ca să mă elibereze de el până în cele mai adânci cotloane ale identității mele.

În 2 Corinteni 5:19, Pavel comunică același adevăr printr-un limbaj diferit: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor.” El Se descoperă în Hristos ca Unul care *deja* S-a împăcat cu noi. În inima Sa, ne-a acordat iertarea pe deplin și fără plată. Nu trebuie să facem noi nimic ca să-L aducem pe Dumnezeu într-o astfel de stare. El *deja* e acolo. El iubește pe fiecare păcătos din lumea aceasta cu o dragoste desăvârșită, împăcată, care nu poate fi cumpărată cu nimic. Tot ce rămâne de făcut mai departe de către fiecare dintre noi este să vedem, să credem și să ne împăcăm cu El. Cu alte cuvinte, realitatea *obiectivă* a mântuirii este un fapt *deja*

împlinit în persoana și în lucrarea lui Hristos. Noi nu putem face nimic care să fie o contribuție la aceasta. Experiența *subiectivă* a realității obiective are loc atunci când primim prin credință, când spunem „DA” iubirii lui Dumnezeu, iertării Sale, acceptării Sale, așa cum apar descoperite în viața, în moartea și în învierea lui Isus. Credința nu dă naștere unor noi fapte, ci pur și simplu crede faptele, așa cum au fost ele împlinite în Isus.

Să revenim la 2 Corinteni 3 și să-l urmăm pe Pavel în asaltul final pe care-l face în explicarea relației dintre cele două legi. Versetele 12-18:

Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise, care își punea o maramă peste față pentru ca fiii lui Israel să nu-și piarască ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Pavel descrie aici o condiție umană în care oamenii cunosc Biblia, dar nu o știu. *Ei sunt în același timp cunoscători ai textului, dar și neluminați spiritual.* Ei știu cuvântul, dar nu știu Cuvântul. Ei știu capitole, versete și informații, dar nu știu realitățile relaționale profunde spre care ele indică. Când Moise este citit, o maramă se așterne peste inima lor. Da, Pavel se referă la oamenii din Israelul din vechime. Dar, stai, nu se referă doar la Israel. El se referă și la orice om din lumea modernă care s-ar putea să știe destul „adevăr” și să predice legea și, dat fiind tot adevărul pe care îl știe, să se vadă ca un om ce zice „sunt bogat, m-am îmbogățit (cu adevăruri teologice) și nu duc lipsă de nimic”, când, în realitate, este „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17).

Cum s-ar zice, predicăm adevărul fără a predica *Adevărul!* Asta da orbire! Dar, dragul meu prieten adventist, există o lumină strălucitoare pe care o putem avea... în Hristos! „Marama este dată la o parte în Hristos”, spune Pavel, „Ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată.” „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului.” Nu e vorba de o privire în fugă, ca și cum Isus ar fi o doctrină într-o listă de predici. Nu o ocheadă, ca și cum Isus ar fi un subiect între altele, să spunem, o serie de 24 de prezentări!

Nu!

„Privim” este cuvântul folosit de Pavel. El ne spune să ne îndreptăm privirea spre, să urmărim, să-L contemplăm pe Domnul Hristos ca și cum am sta în fața unei imagini care-ți taie respirația! Să-I dăm lui Isus atenția noastră teologică și emoțională deplină, concentrată, neîmpărțită. Și, când o facem, știm exact ce se va întâmpla cu noi, în noi, pentru noi: vom fi „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă”. Ne explicase mai devreme că avem la dispoziție două feluri de slavă – o slavă de la evenimentul de pe Sinai și una de la evenimentul de pe Golgota. O slavă a slovei (literiei) care vine cu o slujbă de condamnare și o slavă a Duhului, care vine cu o slujbă de neprihănire. O slavă a legii care aduce moartea și o slavă a noului legământ, care aduce viața. Iar acum ne spune că, în măsura în care privim la Isus, vom trece printr-o schimbare fundamentală, o transformare esențială, finală, de la o slavă la alta. *De la relația cu Dumnezeu prin lege, pentru mântuire, la relația cu Dumnezeu prin Hristos, pentru mântuire.*

Pavel ne-a pus în față două opinii distincte:

1. O experiență a vechiului legământ care nu a fost niciodată în intenția lui Dumnezeu, una condusă de un simțământ al condamnării, care să ne motiveze să dăm ascultare. Experiența vechiului legământ produce o imagine exterioară care se vrea a fi ascultare – o ascultare doar ca pretenție, ca suprafață, ipocrită și critică la adresa altora. Experiența vechiului legământ este caracterizată de un simțământ al presiunii exterioare de a asculta legea pentru a obține acceptarea înaintea lui Dumnezeu.

2. O experiență a noului legământ, care este condusă de un simțământ adânc al dragostei lui Dumnezeu care să ne motiveze să dăm ascultare. Experiența noului legământ produce o autentică ascultare de legea lui Dumnezeu, izvorând din interior – o ascultare adevărată, din inimă, eliberată de orice condamnare. Experiența noului legământ este caracterizată de un simțământ de eliberare, căci ai deja acceptarea lui Dumnezeu înainte de a presta un singur act de ascultare față de lege. Asta creează apoi în om o nouă putere de a asculta, așa cum nu a avut-o niciodată.

Pavel nu a aruncat legea la gunoi. Ci el, pur și simplu, necesar fiind, a delimitat spațiul de acțiune al puterii legii și a plasat-o în sfera ei legitimă de acțiune. El nu a renegat legea, ci i-a negat acesteia orice pretenție de mijloc de mântuire. Legea servește unui singur scop, iar Biblia ne spune foarte clar care este acel scop: „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință” (Galateni 3:24, vezi și 25). Ca fariseu de fariseu, Pavel a avut parte de epifania teologică definitorie: slava legii a fost întrecută de slava lui Hristos cel viu! Pavel a făcut trecerea și acum ne îndeamnă pe fiecare dintre noi să facem același pas, „din slavă în slavă”, de la slava legii la slava Evangheliei. Când facem această trecere, adventismul va deveni în cele din urmă revoluția teologică pe care a intenționat-o Dumnezeu la întemeierea acestei mișcări. Și vom ști când are loc, pentru că atunci când va fi cu adevărat, „un singur interes va fi câștigător, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Hristos, neprihănirea noastră” (Ellen White, *Review and Herald*, 23 decembrie 1890).

ZIUA 3: ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

Lecția spune că sunt două moduri în care oamenii se pot raporta la ideea că trebuie să ne câștigăm mântuirea sau dragostea ori favoarea lui Dumnezeu:

1. Un blocaj în „ascultare”, care duce la fariseism și judecată critică la adresa altora, sau
2. Încercări repetate, tentative nereușite, renunțări în disperare.

Spre care dintre aceste extreme ai tins cel mai mult în viață? Când ai ajuns să înțelegi cu adevărat principiul prezentat în această lecție – că mântuirea se găsește *numai* în Hristos, *separat* de lege, și că ascultarea noastră este făcută posibilă prin această miraculoasă acceptare? Dacă acest moment a fost cândva în trecut, împărtășiți grupei ocazia respectivă, schimbarea care a avut loc în viață, ca rezultat al acestei experiențe. Dacă momentul acesta este chiar acum, laudă-L pe Dumnezeu și pregătește-te să ai experiențe de împărtășit mai departe. Pentru că asta îți *va schimba* viața!

Pavel spune că legea avea o slavă. Numește două moduri în care Cele Zece Porunci ți se par pline de slavă. Apoi, Pavel spune că în Hristos și în darul fără plată al mântuirii Lui este mai multă slavă. Numește două moduri în care slava acestui dar fără plată întrece slava legii, din punctul tău de vedere, în ceea ce te privește.

Ce crezi tu că este acea „maramă” care îi împiedică pe creștinii de bine să vadă acest adevăr despre har și despre lege?

Împărtășește grupei trei moduri în care, conștient și consecvent, poți privi la Hristos în viața de zi cu zi. Ia-ți angajamentul de a le pune în practică mai departe, astfel încât chipul lui Hristos să strălucească asupra ta.

ACTIVITATE DE GRUP:

1. Aducă la octogon sau decorează o parte a lui, după cum ai stabilit la început.
2. În funcție de mărimea grupului, poate ar fi de dorit o împărțire a lui pentru activitatea următoare. Rescrieți fiecare poruncă, folosindu-vă de o exprimare pozitivă. Acolo unde Dumnezeu a spus „să nu”, oare ce ar vrea din partea noastră „să da”? Dați-le forma unor fâgăduințe.

ZIUA 4 – SABATUL

O dragoste care-ți dă odihnă

În mesajul anterior, am descoperit informații vitale cu privire la legea lui Dumnezeu, fiind instruiți de către apostolul Pavel. Mai întâi, am văzut că singurul nostru mod legitim de a predica legea este în forma noului legământ. Orice predică pe marginea legii, care constă doar în demonstrația faptului că legea trebuie păzită, fără o declarație clară a Evangheliei harului, ne conduce într-o direcție greșită. În al doilea rând, am notat faptul că legea funcționează ca un îndrumător care ne conduce către Hristos, astfel încât să putem fi îndreptățiți prin credință, și nu prin ascultarea de lege. Atunci când a fost dată legea, ea a fost dată tocmai cu această funcție de a ne descoperi păcatul și, astfel, să ne arate nevoia de un Mântuitor. Însă legea în sine nu are nicio putere mântuitoare. În final am învățat că legea are o anumită slavă. Pavel descrie acea slavă ca pe o putere revelatoare pentru a administra condamnarea sau conștientizarea păcatului nostru. Dar acum, spune Pavel, slava legii este întrecută de o slavă mai mare, a neprihănirii lui Hristos, pe care o administrează Duhul Sfânt.

În etapele de formare ale teologiei și abordării evanghelice adventiste, noi, ca popor, nu am priceput lucrul acesta. Ne-am implicat din greu în postura defensivă, prin care am încercat să demonstrăm întregii lumi creștine faptul că legea lui Dumnezeu este veșnică și, ca atare, cu toții trebuie să o păzim – pe toată, inclusiv porunca despre sabbat. Am avut tendința de a vedea în păzitorii duminicii niște „oponenți” teologici care trebuiau confrunțați cu argumente care să-i conducă la păzirea legii. Ca rezultat, propria noastră teologie a luat-o într-o direcție greșită. Întrucât am gestionat greșit legea, Ellen G. White a men-

ționat faptul că adventiștii de ziua a șaptea și-au câștigat o nefericită reputație în ochii altor creștini. Iată cum a descris ea impresia lăsată de adventiști: „Adventiștii vorbesc despre lege, lege, dar nu-l predică sau cred pe Hristos.” (Ellen G. White, *Mărturii pentru predicatori*, pp. 91–92).

Vom reveni imediat asupra acestei afirmații și o vom analiza în contextul ei istoric. Acum, haideți doar să cântărim afirmația în sine. Dacă este vreo reputație pe care biserica NU o vrea în dreptul ei, atunci tocmai aceasta ar fi. Noi suntem, la urma urmei, chemați să predicăm o Evanghelie veșnică întregii lumi, aceasta fiind vestea cea bună a unei mântuiri numai prin har, doar prin credința în Isus Hristos, și nu prin faptele legii. Și totuși, iată tocmai pe profetul bisericii, Ellen G. White, care ne spune că am făcut exact lucrul pe care nu ar fi trebuit să-l facem – să dăm impresia că Isus nu-Și are locul pe radarul nostru.

Eticheta aceasta a rămas până în zilele noastre.

Fiecare evanghelist sau pastor adventist are de luptat cu acuzația că suntem legaliști. Iar răspunsul nostru generic în fața acestei acuzații a fost acela de a o respinge, fiind bine întemeiați în propria viziune laodiceeană, aceea că suntem bogați, ne-am îmbogățit cu tot adevărul și nu ducem lipsă de nimic. Atenție, Ellen G. White nu a negat acuzația aceasta. De fapt, pentru o lungă perioadă a slujirii ei profetice, ea ne-a confruntat cu faptul că am predicat legea într-o lumină greșită și nu am reușit să predicăm Evanghelia cu claritate. Printre ultimele ei cuvinte, a fost îndemnul adresat bisericii de a-și schimba traiectoria. Ea a spus astfel:

Mi s-a prezentat deseori pericolul că noi, ca popor, susținem idei false despre neprihănirea prin credință. Mi s-a arătat de-a lungul anilor că Satana va lucra într-o manieră specială pentru a aduce confuzie în minte pe subiectul acesta. Legea lui Dumnezeu a fost abordată din plin și a fost prezentată comunităților aproape la fel de separată de cunoașterea lui Isus Hristos și relația Sa cu ea precum a fost jertfa adusă de Cain. (1888 *Materials*, p. 810)

Predicarea lui Hristos răstignit a fost neglijată în mod ciudat de poporul nostru. Mulți care susțin că ei cred adevărul nu au nicio cunoaștere a credinței în Hristos prin experiență personală. [...] În slujirea noastră, trebuie să existe o putere dătătoare de viață. Viața trebuie să fie impregnată în misionarii din orice loc, astfel încât ei să poată merge nu cu un sunet înăbușit de trâmbiță, ci cu o putere din partea cerului, care să trezească, așa cum poate fi găsită numai în predicarea lui Isus Hristos – vestind dragostea Sa, iertarea Sa, harul Său. (1888 *Materials*, pp. 842, 844-855)

Aceste afirmații și multe altele ca ele au fost rostite la Sesiunea Conferinței Generale din anul 1888. A fost momentul acela în care Dumnezeu a încercat să aducă Evanghelia în teologia adventistă prin intermediul a două nume, Ellet J. Waggoner și Alonzo T. Jones. Într-una dintre cele mai cuprinzătoare și mai bogate afirmații scrise vreodată de Ellen G. White, ea a apreciat astfel predicarea celor doi bărbați:

În mila Sa, Domnul a trimis un mesaj foarte prețios popoului Său prin frații Waggoner și Jones. [Vezi anexa.] Acest mesaj avea să-L aducă înaintea lumii mult mai clar pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Mesajul a prezentat îndreptățirea prin credință în siguranță; i-a invitat pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care este manifestată în ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți L-au pierdut din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie să-și îndrepte ochii spre persoana divină, spre meritele Sale, spre dragostea Sa neschimbătoare față de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Sale, ca să poată da mai departe daruri bogate oamenilor, împărțind darul fără preț al propriei Sale neprihăniri către agentul omenesc neajutorat. Acesta este mesajul care a poruncit Dumnezeu să fie dus lumii. Este mesajul celui de-al treilea înger, care trebuie proclamat cu

glas tare și însoțit de revărsarea Duhului Sfânt într-o măsură bogată. (*Mărturii pentru predicatori*, pp. 91–92)

Și în acest context a spus: „Mesajul Evangheliei harului Său trebuia să fie transmis de biserică în termeni clari și distincți, astfel încât lumea să nu mai spună că adventiștii vorbesc despre lege, lege, dar nu-L predică sau cred pe Hristos” (*Mărturii pentru predicatori*, pp. 91–92). Iată ce profil uimitor ar fi putut avea adventismul! Și încă l-ar putea avea! Imaginați-vă ce putere evanghelică ar fi dacă primul lucru care le-ar veni în minte oamenilor gândindu-se la adventiștii de ziua a șaptea ar fi ceva de genul: „A, da, îi știu. Este vorba de biserica aceea care vorbește mereu și tuturor oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu.”

Extraordinar! Ar fi incredibil, nu-i așa?

Cred că oamenii ar curge șuvoi către bisericile noastre. Iar marea strigare și ploaia târzie ar avea loc fără eforturile noastre nesfășite de a le aduce la îndeplinire. Și asta pentru că am predica exact mesajul pe care Duhul Sfânt abia așteaptă să-l confirme prin puterea Sa. În mesajul pentru ocazia aceasta, vom descoperi modul în care una dintre doctrinele noastre are potențialul de a ne deschide ochii și de a porni o adevărată redeșteptare între noi, având ca bază singurul adevăr pe care se poate baza o adevărată redeșteptare – marele adevăr al neprihănirii prin credință, cunoscut și ca Evanghelia.

Doctrina la care fac referire este adevărul biblic cu privire la Sabat.

Ca popor, am avut tendința de a reduce sabatul la un dialog bazat pe argumente de genul ziua corectă versus ziua greșită. Întrebați o comunitate adventistă obișnuită: „Avem noi adevărul despre sabat?” Și sigur veți primi drept răspuns entuziast, în cor, un „Amin!”

Întrebați apoi: „Care este adevărul despre sabat?” Și veți primi răspunsuri ca: „A șaptea zi este sabatul, nu prima zi”, sau: „E sâmbăta, nu duminică”, sau: „Biserica Catolică a schimbat sabatul de la sâmbătă la duminică!”

Toate aceste răspunsuri sunt adevărate și importante. Totuși nu ele reprezintă *adevărul* care rezidă în sabat în sine. Atunci când limităm sabatul la un efort de a dovedi oamenilor că trebuie să păzească porunca a patra, noi pierdem din vedere semnificația reală a sabatului. În mesajul acesta, vom explora ce este de fapt sabatul și vom descoperi trăsăturile lui cu adevărat uimitoare. Așadar, să pornim într-o reexaminare a sabatului și să vedem ce comoară de Evanghelie avem ascunsă chiar sub nasul nostru de *sâmbătări*.

ODIHNA PLASATĂ ÎNTR-O POVESTE

Să începem aruncând o nouă privire către originea sabatului, în Geneza. Iar de data aceasta, în loc să dăm ca de obicei un citat din 2:1-3, ca argument izolat prin care să dovedim că sabatul a fost dat în Eden și, ca atare, trebuie păzit de toate ființele omenești, și nu doar de către evrei – vă invit să facem o pauză mai mare și să analizăm și contextul narativ în care a fost instituit sabatul. Privind la istoria completă a nașterii sabatului, descoperim frumosul adevăr pe care-l semnifică. În Geneza 1 și 2, vedem cum Dumnezeu pornește un proces de creație conform unui model artistic premeditat: mai întâi *formează* spațiul material, după care *umple* spațiul respectiv cu viață. În primele trei zile, Creatorul *formează* spații separând diferite elemente ale creației. În următoarele trei zile, El *umple* acele spații cu lucruri vii.

În ziua întâi, Dumnezeu *formează* cerurile și pământul și separă lumina de întuneric. Iar în ziua a patra, El *umple* acest spațiu cu soare, lună și stele. În ziua a doua, Dumnezeu *formează* spațiile de apă și aer, iar în ziua a cincea, El *umple* spațiile acestea cu păsări și cu pești. În ziua a treia, Dumnezeu *formează* spațiile de pământ uscat, iar în ziua a șasea, El *umple* spațiile acestea cu animale și cu oameni. Apoi vine punctul culminant al întregului proces: Dumnezeu creează sabatul și îl *umple* cu... Sine. Ziua a șaptea este un spațiu unic, pentru că nu este un spațiu material, ci mai degrabă unul relațional. Nu este umplut cu lucruri materiale, ci cu binecuvântarea prezenței și părtășiei cu Dumnezeu.

Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse (Geneza 2:1-3).

Ceea ce regăsim aici nu este odihna după o epuizare fizică, pentru care somnul ar fi nimerit, ci este o odihnă în sensul satisfacției, pentru care bucuria este cea mai potrivită. Dumnezeu nu este obosit, ci este fericit, încântat, împlinit. Ce a făcut a fost să dea, să ofere, să împartă, Și-a revărsat energia în procesul creator. Acum a îndeplinit sarcina și primește înapoi în Sine plăcerea dragostei reciproce din partea creației Sale. Acesta este în fapt planul Său pentru noi – mai întâi, noi suntem „binecuvântați” prin faptul că primim de la El odihna, iar apoi ne vom angaja în cheltuirea propriilor noastre energii, pentru a da de la noi spre El și spre aproapele nostru. Așa a „sfințit” Dumnezeu ziua a șaptea. Cuvântul „a sfinți” înseamnă literal a face *unic*, a face *distinct*. Dumnezeu ne-a dat sabatul ca un spațiu unic de timp, care să fie folosit în părtașia dintre noi și El, ca o permanentă aducere-aminte despre natura exactă a relației noastre cu El – o relație de dragoste reciprocă.

Dar asta nu e tot. Istoria e mai frumoasă mai departe.

Observăm că ființele umane au fost create în partea a doua a creației zilei a șasea, după ce „lucrarea” generală de creație a lui Dumnezeu a fost deja „încheiată”. Ca atare, ei nu au participat la lucrarea creației și nici nu au fost martorii lui Dumnezeu, în timp ce El era angajat în actul creației. Haideți să ne imaginăm scena. Adam se trezește la viață și în fața lui vede chipul Creatorului. Contact frontal! Ce clipe! Dumnezeu spune ceva de genul: „Hei, bine ai venit la viață! Eu sunt Creatorul tău și tot ce vezi a fost făcut pentru tine.” Din clipa aceea trebuie să se nască ceva anume pentru ca relația să crească mai departe: trebuie să apară credința, încrederea că ceea ce Dumnezeu îi spune este adevărat. După cum citim în Evrei 11:1: „Credința este o încredere neclintită în

lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Iar apoi, în versetul 3: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”

Adam nu l-a văzut pe Dumnezeu creând nimic, dar descoperă în el însuși o stare de încredere, de dependență, de repaus plin de încântare în Cel ce îi vorbește. Credința este ceva în natura lui Adam. El simte că este iubit și că dragostea lui Dumnezeu cere un răspuns al încrederii în inima sa. Apoi Dumnezeu o creează pe Eva. Dar, atenție, Dumnezeu nu-i zice lui Adam: „Ia privește aici” și... clink, femeia apare în fața lui Adam. Nu. El îl pune pe Adam la somn și apoi o creează pe Eva. Iar ea, la rândul ei, ca și Adam, se trezește la o viață trăită prin credință. Și când deschide ochii pentru a doua oară, Adam are din nou ocazia de a se încrede în cuvântul Creatorului său. În fața lui stă cea mai frumoasă dintre toate creaturile, proaspăt ieșită din mâna creatoare a lui Dumnezeu. Iată-i acolo, bărbatul și femeia, într-o grădină frumoasă, primind prin credință, ca un dar fără plată, tot ceea ce îi înconjoară. Și să nu uităm un lucru, sabatul a fost prima lor zi deplină. Mai întâi s-au odihnit, contemplând realitatea unei depline dependențe de Creatorul lor, iar apoi, energizați de dragostea Sa, au mers în grădină pentru a începe lucrul în prima zi a săptămânii.

Istoria creației, în care Adam și Eva sunt cei care fac recepția unei lucrări încheiate, ne transmite un mesaj foarte puternic: Noi, ființele omenești, suntem *creaturi care se odihnesc* și apoi suntem *creaturi care lucrează*. Noi suntem la nivel mintal, emoțional, relațional creați în așa fel încât să *primim* de la Dumnezeu înainte de a fi capabili să *dăm* ceva lui Dumnezeu și altora. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19). Aceasta este natura relației Creator-creatură.

RELAȚIA CREAȚIE-MÂNTUIRE, O PERMANENȚĂ

Bun, deci prima noastră descoperire cu privire la sabat este aceea că avem de-a face cu un memorial al lucrării de creație a lui Dumnezeu, o lucrare încheiată, care ne aduce aminte de poziția noastră în cadrul

acestei creații, ca recipiente pline de încredere ale dragostei Sale. Acum vom descoperi că sabbatul este deopotrivă și un memorial al mântuirii. Conexiunea va fi evidentă imediat ce începem să o vedem. Există un motiv extraordinar de logic pentru care sabbatul este un dublu memorial – deopotrivă al creației și al mântuirii, și anume pentru că ambele sunt realizate numai prin puterea creatoare a lui Dumnezeu. Mântuirea este, de fapt, un act de re-creație din partea lui Dumnezeu. În cadrul istoriei din Scriptură, aici se poate regăsi ceea ce poate fi descris ca o permanență a relației creație-mântuire. Haideți să vedem mai departe cât de frumos se descoperă lucrurile.

Vechiul Testament începe prin cuvintele „la început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1), iar apoi istoria creației continuă cu „să fie lumină” și așa mai departe. Evanghelia lui Ioan din Noul Testament începe cu expresia identică „la început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1), după care urmează istoria mântuirii. În Geneza 1, prima declarație a demersului creativ este „să fie lumină. Și a fost lumină” (Geneza 1:3). În Ioan 1, prima declarație a demersului creativ este „în El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o” (Ioan 1:4,5).

În Geneza 1, primul om a fost creat cu scopul de a purta chipul lui Dumnezeu: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea noastră” (Geneza 1:26). În Ioan 1, Isus devine un nou om, pentru a răscumpăra greșeala lui Adam și pentru a descoperi slava/chipul lui Dumnezeu fără pată: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr și noi am privit la slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

În Geneza, după ce Dumnezeu a „finalizat” lucrarea creației, „în ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse” (Geneza 2:2). În Ioan, pe când Isus ajunge la finalul lucrării Sale de mântuire, folosește același limbaj al zilei a șaptea din Geneza 2 și Îi spune Tatălui: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). Și, pe

când Se afla pe cruce, a exclamat: „S-a sfârșit!” (Ioan 19:30). Următorul verset ne informează că era „ziua pregătirii”, sau vineri, ziua în care Isus a declarat că lucrarea Sa de mântuire s-a „sfârșit”, după care S-a odihnit în mormânt în ziua de sabat.

Vedem deci cum Biblia spune două relatări întrețesându-le una cu alta – istoria creației și istoria re-creației, iar sabatul devine punctul culminant și deznodământul ambelor povestiri. Este uimitor, este foarte puternic, pentru că atunci când sabatul este văzut în contextul său narativ natural, el previne legalismul. Indicând nu doar spre lucrarea încheiată a creației, ci și către lucrarea încheiată a mântuirii, sabatul dezmente orice pretenție de mântuire prin fapte și ne poziționează întregă încredere numai asupra lui Isus. Din păcate, noi am sărit peste această prezentare a sabatului și ne-am axat aproape exclusiv pe o abordare în care prezentăm texte doveditoare pentru adevărata zi în contrast cu ziua greșită. Dacă am fi ținut sabatul mai departe ca un monument de aducere-aminte a harului mântuitor al lui Dumnezeu, atunci am fi fost imunizați împotriva legalismului, iar mărturia noastră înaintea lumii ar fi fost una eficientă, câștigătoare de suflete.

Fariseii din vremea lui Isus au transformat sabatul lui Dumnezeu într-o regulă legalistă cu care băteau în cap, judecau și legau oamenii. Se pare că și noi le-am repetat istoria, la un alt grad, din alt unghi. Acum câțiva ani, am auzit cum un pastor adventist întreba pe un puști adventist: „Ce înseamnă pentru tine sabatul?” Băiatul s-a gândit pentru o clipă și apoi a răspuns: „Stai jos! Taci din gură! Ia și colorează sau altfel vei sfârși cu semnul fiarei...” Chiar dacă pentru unii ar părea ceva amuzant, pentru mulți adventiști un astfel de răspuns reprezintă totuși cam ideea lor generală despre sabat, în timp ce Ellen G. White a încercat să ne atragă atenția să privim legea în lumina Evangheliei. Într-o ocazie, ea spunea: „Legea Celor Zece Porunci nu ar trebui să fie văzută atât de mult din perspectiva interdicțiilor, ci din perspectiva milei.” (*Solii alese*, cartea 1, p. 235)

Într-o altă ocazie, ea a scris: „Cele Zece Porunci «să nu...», «să nu...» sunt zece făgăduințe” (*Bible Echo*, 17 iunie 1901), ceea ce este va-

labil și pentru porunca a patra. Sabatul nu este despre ceea ce nu avem voie să facem timp de 24 de ore, o zi pe săptămână. Ci este despre ceea ce a făcut Dumnezeu și ceea ce va face pentru noi, prin harul Său plin de milă. Atunci când este înțeles în acest context general al istoriei biblice, sabbatul devine un memorial constant al deplinei noastre dependențe de Isus pentru mântuire și, astfel, chiar antiteza legalismului.

RITMURILE NEFORȚATE ALE HARULUI

Deci nu este deloc surprinzător că Isus a definit mântuirea ca implicând odihna după chinul de a face lucrări prin care să merităm favoarea lui Dumnezeu: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). „Truda” pentru care Isus oferă acum odihna nu este o muncă fizică, ci o anxietate emoțională a celui care pătimește sub o falsă imagine a caracterului lui Dumnezeu, acea mentalitate care ne face să credem că trebuie să facem ceva pentru a primi acceptarea Lui. Suntem siguri că la asta face referire Isus, pentru că El spune că va da odihnă „sufletelor” noastre, cuvânt care în original este *psyche*. La modul literal, Isus spune: „Vreau să-ți eliberez mintea de chinurile ei.” Aceasta este acea odihnă profundă de care avem cu adevărat nevoie, odihna aceea de a ști că Dumnezeu ne iubește, că ne mântuiește prin harul Său și că o face nu pentru că am fi săvârșit noi suficiente fapte bune pentru a ne face vrednici de dragostea Lui.

Atunci când intrăm în odihna pe care El o oferă, descoperim că Dumnezeu nu este deloc un inspector dur, care te ține din scurt. De parte de El așa ceva. Atunci când pătrundem în inima lui Dumnezeu, descoperim că a-I sluji Lui echivalează cu purtarea unui jug „bun”, a unei poveri „ușoare”. Cum așa? Ei bine, pentru că astfel operează dragostea. Ea rearanjează complet perspectiva unei persoane cu privire la ceea ce este *trudă*, ceea ce este *povară*. Pentru o persoană care este îndrăgostită, ideea de *trudă*, de *povară* este ceva străin. Ellen White o spune astfel:

Nu trebuie să ne încredem deloc în noi înșine sau în faptele noastre bune, ci să știm că, atunci când venim la Hristos ca persoane cu greșeli, cu păcate, putem găsi odihnă în dragostea Lui. Dumnezeu va primi pe oricare vine la El încrezându-se total în meritele unui Mântuitor răstignit. Dragostea răsare în inimă. E posibil să nu fie niciun sentiment aprins și totuși acolo va fi o încredere statornică, plină de pace. Orice povară este acum ușoară, căci jugul pe care-l pune Isus este unul bun. Datoria devine o încântare, iar sacrificiul devine o plăcere. (*Credința și faptele*, p. 38)

Incredibil! E tare de tot!

Ți-ai putea imagina o experiență mai interesantă?

Nu cred...

Atunci când a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”, Isus a oferit viața cea mai liberă care poate fi imaginată. O altă versiune a Bibliei surprinde în mod briliant ideea prin cuvintele următoare: „Și veți învăța ritmurile naturale ale harului” (*The Message*).

Ritmurile...

Mă conduc mai departe.

Neforțate...

Nu simt o povară, ci o relaxare.

Ale harului...

Pentru că dragostea nemeritată a lui Dumnezeu mă mână cu putere din interior spre exterior.

Dragostea care nu forțează este principiul fundamental care prezintă caracterul lui Dumnezeu și pe baza căruia operează împărăția cerurilor. Prin profetul Ieremia, Dumnezeu a declarat că atât *inima* Sa, cât și *metoda* Sa au în vedere mântuirea noastră: „Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»” (Ieremia 31:3).

Este ceva cu totul uimitor. Observați legătura logică între simțăminte și minte la Dumnezeu cu privire la noi și modul în care Se apropie de noi. Întrucât Dumnezeu ne iubește, El caută să ne atragă la Sine prin influența atrăgătoare a bunătății Sale iubitoare, mai degrabă decât să ne forțeze printr-o putere superioară sau să ne manipuleze prin înțelepciunea Sa superioară. Singura țintă a lui Dumnezeu este să ne atragă la Sine și să ne dea putere pentru mai departe.

Asta e tot.

Și asta e destul.

De fapt, e peste poate.

Este de neconceput vreo altă realizare mai mare, nici chiar pentru Atotputernicul Dumnezeu, pentru că, oricât de uimitor ar părea, eu și cu tine suntem liberi să Îi spunem efectiv „da” sau „nu” lui Dumnezeu. El S-a înhămat la această sarcină delicată de a ne mântui de păcat într-un cadru în care voința noastră liberă să fie nesiluită, intactă, în deplină putere de acțiune.

Iată un Dumnezeu extraordinar!

Ellen G. White a observat cu înțelepciune că „dragostea este agentul pe care El îl folosește pentru a elimina păcatul din suflet” (*Cugetări de pe Muntele Ferișorilor*, p. 76). Harul este forma pe care o ia dragostea lui Dumnezeu atunci când relaționează cu păcătoșii. Geniul harului este acela că, simultan, mă eliberează și mă captivează. În clipa în care conștientizez că nu este absolut nimic pe care să-l fac și prin care să câștig favoarea lui Dumnezeu, sunt liber să spun „nu” voinței Sale. Și totuși, în același moment, spun cu toată inima „da”. Dacă însă voi crede, intelectual sau chiar emoțional, vreo variantă de minciună care-mi spune despre „mântuirea prin fapte”, atunci eu însumi aleg să șchiopătez moral, să fiu imobilizat, să fiu înfrânt. Atunci voi face fapte pentru Dumnezeu sub simțământul vinovăției, iar vinovăția nu-mi întărește voința, ci o slăbește. Ellen G. White a rostit această avertizare și încurajare deopotrivă:

Nu ar trebui să facem din noi înșine un centru și să ne îngăduim anxietate și teama cu privire la dacă vom fi mântuiți.

A face așa ceva înseamnă a îndepărta sufletul de la Sursa puterii sale. Încredințează-ți sufletul lui Dumnezeu și încrede-te în El. Vorbește și gândește-te la Isus. Lasă ca sufletul tău să se piardă în El. Pune deoparte toate îndoielile, aruncă toate temerile. Spune alături de apostolul Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20). Odihnește-te în Dumnezeu. (*Calea către Hristos*, p. 71)

Când știi că mântuirea mea este lucrarea Lui, și nicidecum a mea, atunci simt o siguranță deplină. Aceasta este odihna pe care o oferă Isus. Și este chiar *mai mult* decât odihnă în ceea ce oferă El, pentru că odată cu odihna vine și energia! Când mă odihnesc în El, când mă bazez cu totul în El pentru mântuirea mea, atunci harul Său mă ridică, îmi dă energie, îmi dă motivația aceea curată și plină de putere a dragostei, ca singura bază reală pentru ascultarea mea. Atunci voi simți că sunt mânat din interior spre exterior de către ritmurile naturale ale harului. Dintr-odată, sabatul capătă sensuri nebănuite vreodată.

Sens teologic, cu siguranță.

Dar și sens emoțional.

Și relațional.

Mă regăsesc față în față, inimă lângă inimă cu un Dumnezeu care *deja* mă iubește, *deja* mă favorizează, *deja* mă acceptă. Și asta nu pentru că aș fi făcut ceva ca să o merit, ci pur și simplu pentru că El este bun. Ei bine, acum și aici este momentul în care conștientizez că... gata! Mă pot odihni. La asta se reduce adevărul despre sabat.

ZIUA A PATRA: ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

Din păcate, cu toții știm despre cazuri în care adventiști de ziua a șaptea (noi înșine?) au acționat în moduri în care au manifestat judecata, critica, lipsa de dragoste față de alții. Luați-vă un pic de timp pentru a împărtăși celelalte experiențe, acelea în care adventiști de ziua

a șaptea pe care i-ați cunoscut personal au arătat slava lui Dumnezeu prin gesturi și acțiuni de dragoste necondiționată.

Leccióna spune că Dumnezeu a creat ziua a șaptea și a umplut-o cu Sine. Dar, oare nu e Dumnezeu același în fiecare dintre zile? În ce fel sau în ce feluri am putea spune că prezența lui Dumnezeu este diferită în ziua de sabbat? Cum ți-ai putea da seama?

Când privești la tine însuși, cum te vezi: ca genul de om care se odihnește întâi și apoi muncește sau ca unul care se odihnește „ca să poată merge mai departe” și care se recuperează după muncă? Ce schimbare ar veni în viața ta dacă ți-ai rearanja viața cu totul, conform acestui concept de care ai aflat azi (odihnă apoi muncă) în locul celui de până acum (muncă și apoi odihnă)?

Care este reacția ta față de conceptul că istoria creației și istoria mântuirii sunt întrețesute și că sabbatul este miezul amândurora? Cum îți va schimba asta viața?

Cum poți începe să te relaxezi după „ritmurile neforțate naturale ale harului”? Fii cât se poate de concret.

ACTIVITĂȚI DE GRUP:

1. Aducă la octogon sau decorează o parte a lui, după cum ați stabilit la început.
2. Împărțiți grupul în alte trei grupuri egale. Dați primului grup sarcina de a veni cu argumente împotriva sabbatului. Dați celui de-al doilea grup sarcina de a veni cu argumente în favoarea sabbatului. Dați celui de-al treilea grup sarcina de a veni cu modalități prin care să fie folosite principiile amintite în lecția aceasta, astfel încât primul grup să simtă ce înseamnă odihnă, relaxare (chiar dacă ei cred că și-au meritat-o sau nu) și să ajungă să simtă „ritmurile neforțate ale harului” lui Dumnezeu și ale dragostei Sale.

Un mod de a organiza această acțiune, dacă aveți timp, ar fi așa: Mai întâi, luați câte o persoană din grupul 1 și una din grupul 2, care

să-și încrucișeze argumentele timp de 30-60 de secunde. După aceea, întrebați persoana din grupul 1 dacă opiniile sale s-au schimbat. Apoi desemnați pe cineva din grupul 3 să aducă o încurajare persoanei din grupul 1 și apoi să se pună din nou întrebarea. Alternativ, puteți face ca grupurile să acționeze în echipă, răspunzând sau punând întrebări pe același model: grupul 1 și grupul 2 își încrucișează argumentele, iar grupul 3 are misiunea de a aduce încurajare, de a oferi alternativa darului odihnei, de care este atât de multă nevoie.

ZIUA 5 – SANCTUARUL

O iubire plină de milă

Pe când era doar o tânără, Ellen White a avut un vis uluitor despre un templu uriaș. A scris: „Am visat că vedeam un templu spre care se înghesuiau mulți oameni. Numai cei care își găseau refugiul în acel templu puteau fi mântuiți la vremea încheierii timpului.” În vis, ea a simțit nevoia urgentă de a căuta refugiu în acea clădire, însă îi era teamă ca nu cumva să devină ținta batjocurii mulțimii care nu vedea nimic deosebit în acel templu. Temătoare, dar decisă, și-a făcut drum încetșor spre templu. După ce a intrat, și-a dat seama imediat că acea clădire avea un plan de construcție ciudat și interesant: „Când am intrat în clădire am văzut că uriașul templu era susținut doar de un singur stâlp imens.”

Interesant!

Iată o clădire uriașă, iar întreaga structură nu era susținută decât de „un singur stâlp imens”. Pe când se gândea la semnificația acestui lucru, a observat ceva legat de stâlpul respectiv: „[...] de el era legat un Miel lovit și însângerat. Noi, cei care eram acolo, păream a ști că Mielul acesta fusese sfâșiat și zdrobit pentru noi.” (*Scrieri timpurii*, pp. 78–79).

Aha, începem să surprindem ideea viziunii.

Aici, Dumnezeu i-a descoperit tinerei Ellen White că întregul templu al adevărului, pe care îl descoperea poporul adventist, avea să-și găsească „un singur stâlp imens” în sprijinul crucii lui Hristos. O concentrare reală asupra crucii va avea un efect esențial pentru a înțelege cu adevărat întreaga structură teologică. Trebuie să avem mereu înaintea ochilor o imagine clară a lui Isus, ca singurul punct real de

sprijin pentru orice doctrină a adevărului. Făcând referire la simbolul „stâlpului”, Ellen G. White a scris ulterior că această cruce a lui Hristos „este stâlpul central pe care se susține slava mult mai mare și cu greutate veșnică ce aparține celor care primesc crucea. Sub și în jurul crucii lui Hristos, acest stâlp nemuritor, păcatul nu va mai învia niciodată și nici minciuna nu va mai avea controlul.” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 7A, p. 457)

Într-o altă ocazie, chiar cu mai mare claritate, a scris următoarele cuvinte: „Există un singur mare adevăr central care trebuie menținut întotdeauna în minte în cercetarea Scripturilor – Hristos, și El răstignit. Orice alt adevăr își primește influența și puterea doar în funcție de relația lui cu această temă” (*The Faith I Live By*, p. 50). Ellen G. White a fost concretă, a delimitat bine lucrurile, a scris cu pasiune despre ideea aceasta de a vedea tot adevărul în lumina care vine de la Calvar. Crucea pe care Isus a suferit și a murit în desăvârșită dragoste pentru omenire este stâlpul central care susține întreaga structură a adevărului doctrinar. În momentul în care reducem adevărul la o listă de lucruri și bife, care să fie argumentate și dovedite, atunci am jefuit adevărul de toată puterea lui de a mântui. Pe de altă parte, în momentul în care conștientizăm că fiecare doctrină este o fereastră prin care vedem dragostea lui Dumnezeu, atunci e ocazia în care adevărata ei frumusețe strălucește, iar o adevărată putere este descătușată pentru a trece la acțiune.

Așadar, cu această sumară introducere la subiect, suntem acum pregătiți să explorăm doctrina pe care, în general, o numim *sanctuarul*.

ÎN FAȚA NOASTRĂ E UN DRUM DESCHIS

Atunci când a privit în sanctuar, împăratul David a văzut ceva. În Psalmii 77:13, el spune: „Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte!” Ce a văzut el acolo este uimitor, este de o putere excepțională, așa că haideți să privim mai departe. Cuvântul tradus prin „căi” este *derek*. Înseamnă *cale*, *drum* sau *călătorie*. Cuvântul transmite ideea unei călătorii către o destinație, o mișcare dintr-un loc anume spre un altul. Întrebarea

normală e clară – *de unde și încotro?* Ei bine, dacă aruncăm doar o privire asupra planului sanctuarului, ne dăm seama imediat că există un traseu evident. Vă invit să facem împreună un tur rapid, astfel încât să știm pe unde pășim. Iar apoi să ne luăm un timp să privim mai în detaliu.

(Notă: La momentul acesta, vorbitorul ar trebui să expună o imagine, un desen, un slide cu planul sanctuarului. Vizitați www.gcyouthministries.org pentru a descărca prezentarea PowerPoint a acestei lecții.)

În primul rând, avem tabăra lui Israel. Aici, oamenii locuiesc în corturi, în jurul sanctuarului. Sunt trei triburi (seminții) ale lui Israel pe fiecare latură a unui pătrat (nord, sud, est, vest), iar sanctuarul este plasat în mijlocul taberei. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8). Am putea spune că, din curtea lui, fiecare om putea vedea sanctuarul. El este literal „în mijlocul lor”, ca centru al acestui oraș care traversează pustiul. Dar nu doar clădirea respectivă este „în mijlocul lor”. Căci sanctuarul găzduiește chiar prezența lui Dumnezeu, în forma unei slave (*shechina*). Vom reveni imediat asupra acestui lucru. Acum însă vreau doar să notăm faptul că Dumnezeu vrea să fie cu poporul Său și vrea să facă posibilă locuirea lor împreună – El și poporul Său. E adevărat că, pentru moment, El poate locui între ei doar ascuns în spatele unor draperii ale cortului.

Pe măsură ce înaintăm dinspre tabără către sanctuar, observăm că este înconjurat cu un zid de pânză albă. Albul simbolizează curăția morală, neprihănirea, nevinovăția. Mesajul transmis de marele zid alb este clar: noi suntem de partea cealaltă a nevinovăției, dincolo de neprihănire. Suntem păcătoși, despărțiți de Dumnezeu prin neasemănarea noastră cu caracterul lui, adică prin lipsa noastră de dragoste. Dar, ce să vezi, există o ușă. Dumnezeu a prevăzut o poartă a speranței, un punct de acces, căci pe latura estică a zidului descoperim o intrare care duce dincolo de zidul cel mare și alb. Poarta este o cortină în care, pe lângă alb, sunt țesute culori ca albastru, roșu și purpuriu. Intrând

dincolo de cortină, ne găsim în fața unui altar mare de bronz. Aici, un preot conduce un serviciu. Vedem un om care e îngenuncheat, are mâinile pe capul unui mieluşel și-l apasă de parcă l-ar zdrobi. Omul nu face decât să-și mărturisească păcatele, transferând simbolic povara lui asupra victimei inocente. Apoi preotul ia un cuțit și îl pune în mâna omului. Cu o mișcare rapidă, gâtul animalului este tăiat, iar sângele începe să curgă șuvoi. Preotul pune sângele într-un vas. Iar jertfa neîn-suflețită este apoi pusă pe altar și arsă pe deplin.

Mergem mai departe pe această cale simbolică și vedem cum preotul își spală mâinile și picioarele într-un al doilea element de bronz din curte. Este ligheanul de aramă pentru spălare. Apoi preotul merge cu vasul de sânge în prima sală a sanctuarului, numită Locul Sfânt. Cum stăm noi în Locul Sfânt, privind spre dreapta, vedem o masă poleită cu aur pe care se află două grămezi de pâini proaspăt făcute. Dacă privim spre stânga, vedem un altar cu șapte brațe, pe fiecare dintre acestea fiind o lumină strălucitoare. Dacă revenim la poziția inițială și privim mai departe, în față vedem un altar de aur pe care arde ceva. Întreaga cameră este plină de o aromă. Și apoi vedem cum preotul face ceva ce pare premeditat, gândit pas cu pas: își înmoaie degetele în vasul cu sânge și apoi stropește perdeaua care atârnă chiar în spatele acestui altar. Respiră sacadat și numără: unu, doi, trei... Înmoaie și stropește. De șapte ori.

Dacă am fi curioși mai departe, am băga capul dincolo de această perdea. Am păși în cea de-a doua sală a sanctuarului, numită Locul Preasfânt, sau Sfânta Sfintelor. În această cameră nu se află decât un singur obiect de mobilier impresionant. Este o cutie rectangulară, frumos ornată, numită Chivotul legământului. În interiorul acestei cutii se află două plăci de piatră pe care Dumnezeu a scris cu propriul deget Cele Zece Porunci. Deasupra cutiei se află un capac solid, de aur, cunoscut ca Tronul milei. De fiecare parte a chivotului se văd două figuri angelice din aur masiv. Poartă numele de heruvimi ocrotitori. Dacă ne uităm împrejur, vedem că și perdeaua, și tavanul au țesute pe ele motive specifice – îngeri aurii. Elementul cel mai impresionant este altul

– deasupra chivotului, radiind între cei doi heruvimi, se vede o lumină strălucitoare. Aceasta este *șechina*, slava lui Dumnezeu, prezența Sa vizibilă.

Așadar, căile sfinte din sanctuar sunt constituite din trei pași mari, trei etape ce pot fi parcurse astfel:

1. Curtea sanctuarului
2. Locul Sfânt
3. Locul Preasfânt (Sfânta Sfintelor)

Am putea face un sumar al lucrurilor învățate până aici:

Sanctuarul ne arată o cale, un drum, o călătorie de parcurs, astfel încât oamenii să poată ajunge în prezența imediată, neacoperită a lui Dumnezeu. Practic, este planul lui Dumnezeu pentru a restaura intimitatea între El și noi!

ISUS ESTE ACEASTĂ CALE ȘI CĂLĂTORIE

Când ajungem la Noul Testament, vedem că fiecare simbol al sanctuarului indica de fapt către Isus, descriind diferitele aspecte ale lucrării Sale mântuitoare în favoarea omului păcătos. Mai întâi, când deschidem Evanghelia după Ioan, vedem că Isus este descris într-un limbaj specific sanctuarului. Să citim Ioan 1:14: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit la slava Lui, întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” Cuvântul tradus la noi prin expresia „a locuit” este în original cel pentru *tabernacul* (*cort*), *sanctuar*. Iată cum scrie versiunea Young’s Literal Translation: „Cuvântul S-a făcut trup și și-a pus cortul între noi.” Dacă am merge la un nivel și mai personal, am citi din versiunea The Message: „Și Cuvântul S-a făcut trup și sânge și S-a mutat la noi în cartier.”

Ioan ne spune și de ce a venit Isus – ca noi să vedem „slava” lui Dumnezeu. Observăm aici o referire clară la *șechina*, slava lui Dumnezeu care locuia în Sfânta Sfintelor, în sanctuarul Vechiului Testament. Traducătorii versiunii The Complete Jewish Bible au surprins ideea. Priviți cum au tradus textul: „Și Cuvântul S-a făcut fință omenească

și a locuit cu noi. Și noi i-am văzut *șechina*, *șechina* singurului Fiu al Tatălui, plin de har și de adevăr.” Intenția lui Ioan este clară. Isus este realitatea spre care indică elementele simbolice ale sanctuarului din vechime. Așa cum am văzut deja, Dumnezeu i-a spus lui Moise în Vechiul Testament: „Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8). Iar acum, același Dumnezeu S-a arătat lumii, locuind printre noi într-un cort făcut din trup și sânge. Prin El, ființele omenești sunt acum conduse direct către Sfânta Sfințelor, în imediata prezență a slavei divine (*șechina*).

Lucrurile devin mai clare, uimitoare de-a dreptul, când înaintăm și pe calea deschisă de Evanghelia lui Ioan. În Ioan 2:19-21 citim: „Drept răspuns, Isus le-a zis: «Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.» Iudeii au zis: «Au trebuit patruzeci și șase de ani ca să se zidească Templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?» Dar El le vorbea despre templul trupului Său.” Ce vedem aici este că Isus Se identifică explicit cu „templul”. Da, templul din vechime arăta spre El. Isus a venit în lume pentru a sluji în realitate așa cum sanctuarul din vechime a făcut-o doar simbolic.

Nu ați uitat ce am citit la început, Psalmii 77:13? „Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte!”

Iar acum priviți ce are de spus Isus despre Sine în Ioan 14:6: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Isus susține că El este „calea”, el este drumul descris de sanctuar. Lucrul important de ținut minte aici este că destinația traseului sanctuarului pe care ne conduce Isus nu este un loc, ci o persoană. Isus spune că El este calea „la Tatăl”. Sanctuarul nu ne transmite informații teologice aride, ci ne prezintă o călătorie de parcurs, din ce în ce mai profundă, mai aproape de inima lui Dumnezeu. Iar relația cu Isus este această călătorie. La modul literal, fiecare element simbolic al sanctuarului din vechime indica spre El și spre marea Sa lucrare de mântuire la care avea să Se înhame, pentru a ne aduce în Locul Preasfânt al intimității cu Dumnezeu.

De acum încep alte conexiuni.

Accesul la fiecare dintre cele trei etape ale sanctuarului, cele trei spații, poate fi făcut numai printr-o perdea. Isus a spus despre Sine și despre marea Sa lucrare: „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10:9). Iar din Evrei aflăm că prin Isus avem „calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său” (Evrei 10:20).

- ♦ Principala ceremonie de la sanctuar era jertfa mielului pe altarul de bronz. Indicând spre Isus ca jertfă pentru păcatele noastre, Ioan Botezătorul a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29).
- ♦ Ligheanul care era folosit pentru spălările ceremoniale indica, de asemenea, spre Isus, „apa vie” (Ioan 4:11) și ne învață despre „spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5).
- ♦ Pâinea din Locul Sfânt indica spre Isus, care a spus: „Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35).
- ♦ Sfeșnicul cu șapte brațe, care ardea permanent pentru a da lumină în sanctuar, arăta spre Isus, jertfa pentru păcatele noastre, care a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).
- ♦ Altarul de tămâiere indica spre un aspect aparte al experienței creștine: „I s-a dat tămâie multă ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților” (Apocalipsa 8:3). Tămâia mirositoare care ardea în sanctuar simboliza rugăciunea noastră înălțată spre Dumnezeu prin Isus.
- ♦ Cele Zece Porunci, cele zece legi ale lui Dumnezeu care vesteau o dragoste dătătoare de sine, erau păstrate în interiorul chivotului legământului. Ele simbolizau dorința lui Dumnezeu de a scrie principiile dragostei Sale în inima și în mintea noastră: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor” (Evrei 10:16).

Descriind călătoria pe care o făcuse de la Tatăl spre lume și apoi înapoi la Tatăl, Isus a spus: „Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl” (Ioan 16:28). Isus a venit din Locul Preasfânt în tabăra noastră păcătoasă, în carantina de pe pământ. El a luat inima noastră rătăcitoare și S-a întors în Sfânta Sfințelor, invitându-ne să-L urmăm pe calea pe care ne-a deschis-o.

Așadar, despre cine e tot sanctuarul?

Totul este despre Isus!

Este despre Isus, care împlinește multiplele fațete ale lucrării Sale în vederea mântuirii noastre!

Este despre Isus, care ne conduce pas cu pas înapoi, spre o relație complet restabilită cu Tatăl!

ISTORIA MÂNTUIRII

Deci, să recapitulăm. Respirăm adânc și privim încă o dată asupra sanctuarului, din alt unghi. Ceea ce am văzut până acum este că sanctuarul a reprezentat simbolic călătoria credinciosului către Hristos. Dar sanctuarul reprezintă și istoria mântuirii luată ca întreg. Curtea, cu altarul jertfelor, ne atrage atenția spre anul 31 când Isus a fost răstignit pentru noi. După învierea Sa, Isus S-a înălțat la ceruri unde Și-a asumat rolul de Mare-Preot ceresc, slujind pentru noi în „adevăratul cort” ceresc. Această fază a slujirii Sale a început în anul 31 și a continuat până în anul 1844. La momentul acela, El a trecut în Sfânta Sfințelor a sanctuarului ceresc pentru a Se angaja în ultima fază a slujirii Sale de Mare-Preot.

În cadrul larg al anului iudaic, erau două servicii ceremoniale de bază care rescriau întreaga istorie a mântuirii: slujirea zilnică și slujirea anuală. Slujirea zilnică, pe care o regăsim în Leviticul 1–4, a fost o ceremonie foarte simplă, dar foarte ilustrativă. Întregul proces îl avea în centru pe preot, care aducea jertfele obișnuite pentru păcatele oamenilor și le transfera simbolic asupra sanctuarului, prin stropirea sângelui pe perdeaua dinaintea Locului Preasfânt. Aceasta arăta spre jertfa desăvârșită pentru păcate care trebuia să fie făcută de Hristos, mai târziu,

pe cruce. În slujirea aceasta zilnică se distinge un geniu strălucitor. În timp ce la popoarele păgâne din jur ceremoniile aveau în centru jertfe umane dezgustătoare, cerute de demoni care se prefăceau că sunt dumnezei (Deuteronomul 32:16-17; Psalmii 106:37), poporul evreu știa, prin intermediul sanctuarului, că Dumnezeu Însuși avea să Se sacrifice și să sufere pentru omenire.

Dumnezeu comunica acest adevăr uimitor că mântuirea noastră nu poate fi obținută prin vreun sacrificiu pe care să-l facem noi, ci doar El. Nu e vorba ca Dumnezeu să fie îmbunat. El deja ne iubește. Nu e cazul să încercăm ca, prin faptele noastre bune, să-L influențăm și să fie, în final, dispus să ne dea mântuirea. Pentru că deja S-a hotărât să ne salveze, indiferent cât de mult avea să-L coste pe El. Zi de zi, de-a lungul unui an întreg, această ceremonie era repetată. În mintea oamenilor se consolida o idee – Dumnezeu avea să poarte de grijă pentru tot ceea ce era nevoie în vederea mântuirii. Ceremonia aceasta este o declarație constantă din partea lui Dumnezeu, ca și cum ar fi spus: *Vă iubesc atât de mult, încât voi suferi și Îmi voi da viața pentru a vă salva de la păcat și de la moarte.*

Slujirea anuală este descrisă în Leviticul 16. În ultima zi a ciclului anual al jertfelor, simbolismul de la sanctuar atingea punctul culminant și încheierea. Evenimentul se numea *Yom Kippur*, sau *Ziua Ispășirii*. În ziua aceasta de punct culminant, avea loc o ceremonie prin care se simboliza rezolvarea finală a problemei păcatului – o ispășire completă, o eradicare a răului. Întregul popor se aduna înaintea sanctuarului, iar acolo erau aduși doi țapi înaintea marelui-preot. Unul era destinat „pentru Domnul”, iar celălalt era „țapul ispășitor”, sau *Azazel* în limba ebraică. Cel pentru Domnul era jertfit, indicând din nou spre jertfa lui Hristos pe cruce ca singurul mijloc de mântuire. Era ca și cum Dumnezeu ar fi spus: „Eu, nu tu, Eu voi face acest sacrificiu pentru mântuirea ta, nu tu.” O parte din sângele acestui țap pentru Domnul era adus în Locul Preasfânt și stropit de șapte ori spre chivotul unei legi încălcate. În felul acesta, se arăta spre ispășirea finală și deplină făcută pentru toate păcatele lui Israel pe care le mărturisise

de-a lungul anului, în cadrul serviciului de slujire zilnică. Astfel, Ziua Ispășirii echivala cu o judecată finală, irevocabilă, în favoarea omului, pentru mântuirea sa, cu scopul de a-l aduce pe om într-o postură fără pată înaintea lui Dumnezeu.

Apoi, marele-preot își puna ambele mâini pe capul țapului ispășitor și mărturisea astfel păcatele poporului. Să reținem totuși un aspect important – deși îi spunem „țap ispășitor”, nu țapul pentru *Azazel* era cel jertfit. Acesta era trimis într-un „ținut pustiu”, pentru a pieri singur „în pustie”. Întrucât acest țap ispășitor *nu era* (în mod clar) jertfa și din moment ce sângele lui *nu era* jertfit ca sacrificiu, *Azazel* trebuie să simbolizeze pe altcineva. Pe cineva care poartă responsabilitatea pentru existența răului și căderea omenirii. Evreul din vechime înțelesese că *Azazel* îl reprezenta pe Satana, cel de la care a pornit răul, ispitorul omenirii. Până în ziua de azi, teologii evrei susțin această poziție. Vedem, așadar, că Ziua Ispășirii indica spre ziua socotelilor finale, spre ziua judecății, moment în care cazul fiecărei persoane avea să fie pecetluit, iar Satana avea să poarte responsabilitatea pentru tot răul, ca autor al lui. Partea care ne dă unora dintre noi coșmaruri e aceea cu înfățișarea la judecată. Totuși, dacă venim mai aproape, vedem că exact aici este locul unde întâlnim una dintre cele mai frumoase imagini ale lui Dumnezeu pe care ni le-am fi putut imagina.

JUDEGATA

Apostolul Ioan ne prezintă o perspectivă a judecății printr-o serie de imagini excepționale. Haideți să urmărim pas cu pas logica lui îmbibată de Evangheligie. În 1 Ioan 3:20,21, el spune: „În orice ne osândește inima noastră, căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile. Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.” Mai întâi, Ioan vrea să știe că acest simțământ interior al păcătoșeniei noastre este ceva natural dată fiind problema păcatului. Da, inima noastră ne osândește, și pe bună dreptate. Suntem păcătoși, la urma urmelor. Purtăm un simțământ de vinovăție în conștiința noastră pentru relele pe care le-am

făcut. Dar apoi Ioan spune că „Dumnezeu este mai mare decât inima noastră”. Cu alte cuvinte, dragostea lui Dumnezeu este mai puternică decât condamnarea pe care o simțim pentru păcatele noastre. El știe tot ce trebuie despre mine, despre inima mea și a ta și totuși ne iubește. Când credem asta, condamnarea din inimile noastre se risipește și „avem îndrăzneală la Dumnezeu”.

Apoi, în capitolul 4, Ioan dezvoltă ideea. Să urmărim fiecare rând:

Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el, în Dumnezeu. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecății. În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica pentru că frica are cu ea pedeapsa și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi (1 Ioan 4:15-19).

Ce imagine!

Să ai îndrăzneală în ziua judecății! Să nu te temi! Să nu fii nici măcar ușor temător!

Ci să ai îndrăzneală!

Cum e posibil așa ceva?

Ceea ce ne spune Ioan aici este absolut vital pentru o înțelegere sănătoasă a judecății. El dorește să pricepem faptul că atunci când ne bazăm pe dragostea lui Dumnezeu – când „am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi” – atunci „avem deplină încredere în ziua judecății”. Dragostea lui Dumnezeu „izgonește frica” din inimile noastre și ocupă tot spațiul emoțional din sufletul nostru. Eu nu intru la judecată având o încredere în neprihănirea mea, ci având o deplină dependență de El. Iată secretul glorios al Locului Preasfânt, iară adevărul încântător al Zilei Ispășirii. Atunci

când intrăm pentru judecată, în această a doua încăpere a sanctuarului, vedem legea lui Dumnezeu, care este standardul drept al neprihănirii, cum este acoperită de tronul milei care, la rândul său, este acoperit cu sânge.

Aici, în simbolism, este marele adevăr cunoscut drept „Hristos, neprihănirea noastră”. Legea care indică spre păcatul nostru și care ne arată vinovăția își primește soluționarea prin mila lui Dumnezeu. Isus a trăit o viață de neprihănire desăvârșită, iar Dumnezeu privește la mine ca neprihănit în Isus. Hristos a murit pentru mine. Sângele Lui a fost vărsat pentru mine, descoperindu-mi faptul că dragostea lui Dumnezeu e mai presus de păcatul și de vina mea. Pavel a spus-o astfel: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). Iată o știre care-ți taie respirația!

Se cuvine să ne luăm totuși și o măsură de precauție, cu toată lumina aceasta despre mila lui Dumnezeu. Apostolul Iacov ne spune că este o cale prin care putem da la gunoi puterea milei lui Dumnezeu față de noi... Și asta o facem ori de câte ori ne arătăm nemiloși cu ceilalți: „Judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruiește judecata” (Iacov 2:13). *Dacă față de alții am o atitudine de condamnare pentru păcatele lor, nu fac altceva decât să arăt că, în ce mă privește, nu am împărtășit încă mila lui Dumnezeu pentru propriile mele păcate.* La judecata divină, eu am parte de mila lui Dumnezeu, dar nu voi avea parte de ea dacă mă înconjoară de un zid prin care mă arăt nemilos față de alții. Dacă mă arăt dur cu oamenii, atunci mă poziționez într-o situație în care ridic ziduri mintale și emoționale care-mi vor face imposibilă percepția dragostei lui Dumnezeu față de mine. A aduce condamnare asupra altora pentru relele lor înseamnă a așeza niște parametri înguști în minte, astfel încât mila lui Dumnezeu să nu mai poată fi percepută sau primită. Este clar, deci, că a avea o atitudine judecătorească asupra altora este unul dintre cele mai periculoase lucruri pe care le poate face o ființă omenească.

Adevărul despre judecată este de fapt un apel, acela de a primi și de a da mai departe milă. Iată ceea ce face din judecată o extraordinară

veste bună. Asta, desigur, dacă nu cumva aleg să trăiesc condamnându-i pe alții. Dar de ce aș alege să merg pe calea aceasta? Există o cale frumoasă, vindecătoare, deschisă de Hristos și pusă înaintea noastră:

- ✦ Prin ușa pe care dragostea Sa ne invită să pășim.
- ✦ Către altarul jertfei, unde să primim iertarea deplină pentru toate păcatele noastre.
- ✦ Mergând mai departe la ligheanul curăției unde să ne îndepărtăm orice urmă de vinovăție din conștiință.
- ✦ Intrând apoi în Locul Sfânt unde să ne hrănim cu pâinea vieții, unde să trăim iluminăți de bunătatea lui Dumnezeu, care se revarsă dinspre Isus, unde să ne înălțăm rugăciunile pline de mulțumire către Dumnezeu, rugăciuni împletite de aroma neprihăririi lui Hristos.
- ✦ Iar în final, să pătrundem în Locul Preasfânt, să fim judecați de un Dumnezeu care ne arată un har veșnic, care vrea să scrie legea Lui de dragoste în inimile noastre.

Vă invit să pornim în această călătorie așezată în fața noastră de dragostea plină de milă a lui Dumnezeu.

ZIUA A CINCEA: ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

Lecția spune că a avea o atitudine în care emiți judecăți prin care aduci condamnarea asupra cuiva este cel mai periculos lucru pe care-l pot face ființele omenești.

Ce ai putea spune însă despre o altă situație – poate nu ești așa față de alții, dar ești așa față de tine? Cum ar fi mai bine? De ce da? De ce nu?

Împărtășiți experiențe din viața voastră care arată ocaziile când:

- a) ați pășit în curtea dragostei lui Dumnezeu;
- b) ați intrat în Locul Sfânt al rugăciunii, al comuniunii cu El;
- c) ați intrat în Locul Preasfânt unde ați avut o relație deplină cu Dumnezeul universului.

Dacă este posibil, fixați în camera în care vă aflați șase puncte. Să fie ca niște simboluri pentru prima perdea, apoi altarul și ligheanul, apoi a doua perdea, cu pâinea, sfeșnicul, altarul de tămâiere și o a treia perdea, care să ducă spre chivotul legământului. În liniște, în reverență, încercați să refaceți călătoria pe această cale. Intrați prin ușa zidului curții, prin ușa dragostei Sale care ne invită pe toți. Opriți-vă la altarul de jertfă, unde se primește iertarea totală de păcate. Mergeți apoi la altar, unde să primiți o curățire a conștiinței. Intrați apoi în Locul Sfânt, pentru a vă împărtăși cu pâinea vieții, să trăiți prin iluminarea dată de bunătatea lui Dumnezeu, care izvorăște de la Isus. Înălțați-vă rugăciunea mulțumitoare către Dumnezeu, împletind-o cu aroma neprihănirii lui Hristos. În cele din urmă, faceți ultimul pas spre Locul Preasfânt, acolo unde sunteți gata să fiți judecați de Dumnezeu cu un har veșnic, unde să aveți legea dragostei Sale scrisă în inimă.

ACTIVITĂȚI DE GRUP:

1. Aducă la octogon sau decorează o parte a lui, după cum ați stabilit la început.
2. Activitatea a fost deja inclusă în textul de mai sus. Ce mai puteți face este să construiți efectiv un sanctuar în miniatură. Folosiți hârtii, cartoane, cutii și construiți un minisanctuar. În ultimă instanță, puteți doar să desenați unul sau să-l proiectați pe ecran. Dacă alegeți varianta desenului, atunci dați ca temă fiecăruia să-și deseneze sanctuarul și să-l folosească în timpul devoționalului personal. Ulterior, în timpul săptămânii, întrebați-i despre experiențele avute în contemplarea acestui plan făcut.

ZIUA 6 – MOARTEA ȘI IADUL

O dragoste dezgolită de sine

Pe parcursul acestei Săptămâni de rugăciune, am colindat prin templul adevărului, privind asupra câtorva ferestre doctrinare care compun sistemul de credințe al adventismului de ziua a șaptea. Ceea ce am descoperit de fiecare dată este faptul că fiecare adevăr individual al Bibliei arată spre un mare adevăr al dragostei lui Dumnezeu, așa cum se materializează acesta în viața și lucrarea lui Isus Hristos. Fiecare doctrină biblică adevărată slujește ca o lentilă prin care să percepem tot mai clar caracterul divin al acestei iubiri care se dezgolește de sine. Ellen G. White reduce totul despre Biblie la o singură expresie – „este cartea care descoperă caracterul lui Dumnezeu” (*Signs of the Times*, 3 martie 1898). Păstrând aceeași viziune a Scripturii, ea a redus și mesajul adventist la o singură expresie – „este descoperirea caracterului iubitor al lui Dumnezeu” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 415). Valoarea oricărei doctrine rămâne dar în capacitatea ei de a comunica un adevăr cu privire la ce fel de persoană este Dumnezeu. Orice pretenție de adevăr care contrazice premisa fundamentală că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8) se dovedește a fi falsă tocmai în virtutea acestei contradicții.

Să observăm modul în care Ellen G. White descrie, spre exemplu, ideea centrală a unui studiu biblic: „Voi cercetați Scripturile, pentru că ele vorbesc despre Isus. Iar când citiți Biblia, veți vedea farmecul inegalabil al lui Isus. Vă veți îndrăgosti de Omul de la Calvar și, la fiecare pas pe care-l veți face, puteți spune lumii: «Căile ei sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice»” (*Schițe din viața mea*, p. 293). E extraordinar!

Ce ne spune? Să studiem Biblia!

Dar de ce?

Pentru că ea descoperă farmecul inegalabil al lui Isus!

Și ce se întâmplă atunci când te întâlnești cu Isus, pe care-L descoperă Scriptura?

Te vei îndrăgosti de El!

Problema noastră este că adesea studiem și predicăm Biblia fără a-L prezenta pe Isus. El nu este la vedere, nu e în textul principal, ci e o notă de subsol. Dacă este însă ceva pe care ar trebui să-l spunem cât se poate de clar, de tare, atunci ar fi acesta: Isus nu este parte a mesajului nostru. *Isus este întregul nostru mesaj.* În măsura în care El nu este întregul nostru mesaj, atunci noi nu predicăm „adevărul”, indiferent de ce credem sau ne imaginăm noi. Doctrina noastră cu privire la starea omului în moarte este un exemplu biblic care are un potențial extraordinar de a descoperi dragostea uimitoare a lui Dumnezeu, așa cum a fost ea manifestată în Hristos. Din păcate, ea a fost adesea redusă la un mod de argumentare cu texte înșirate unele după altele. Singurul scop al acestui demers pare să fie acela de a dovedi oamenilor că atunci când mor sunt inconștienți – eventual să câștigăm în dezbatere prin faptul că își dă seama și interlocutorul nostru că nimeni nu ajunge imediat ce moare în rai sau în iad. Aș vrea să înțelegem bine: ceea ce am spus mai sus despre această doctrină este vital. Dar *de ce* este vital? Doar pentru a demonstra un fapt relativ simplu că morții sunt chiar morți? Nu. Este vital pentru că acest adevăr biblic deschide o fereastră de înțelegere asupra adevăratei naturi a suferinței lui Hristos și a morții Sale pe Calvar. Iar mai departe, această înțelegere descoperă adevărata natură a iubirii lui Dumnezeu. Și o face cu o claritate care-ți taie răsufarea.

Așa că, să tragem aer în piept și să ne scufundăm în acest subiect remarcabil și să pornim în explorarea lui. Vom avea ce descoperi!

MOARTEA, CONFORM BIBLIEI

Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegem despre moarte este că în Biblie suntem învățați că există două categorii, sau feluri, de moarte.

În cartea Apocalipsa, ni se vorbește despre așa ceva, căci apare acolo o moarte numită „moartea a doua” (Apocalipsa 2:11; 20:6,14; 21:8). Din această exprimare, deducem logic că, dacă există o a doua, trebuie să fie și o alta, prima. În Matei 10:28, Isus explică diferența dintre cele două: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă.” Prima moarte este pur și simplu o distrugere, o ucidere a trupului. De moartea aceasta moare fiecare om și oricare dintre noi știe despre ce e vorba. Ca adventiști de ziua a șaptea, înțelegem că prima moarte plasează omul într-o stare de inconștientă, ceva asemănător somnului. Atunci când moare de prima moarte, acel om, el sau ea, nu ajunge imediat în rai sau în iad.

Totuși lucrurile nu se încheie aici pentru că atunci când o persoană moare de prima moarte, faptul acesta nu echivalează cu sfârșitul ei pentru totdeauna. Din prima moarte există o înviere a tuturor, atât a celor mântuiți, cât și a celor nemântuiți. Isus a spus aceasta cât se poate de clar: „Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28-29). E clar, toți oamenii mor de prima moarte, iar atunci când sunt înviați, învierea aceasta are loc pentru un motiv anume. Motivul este că atunci când o persoană moare de prima moarte, într-un fel anume, Dumnezeu păstrează esența personalității și a caracterului aceluia individ, chiar dacă trupul este într-o stare inconștientă, complet lipsită de viață (sau nu mai există demult...). Biblia o spune astfel: „Se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și... se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat” (Eclesiastul 12:7).

Evident, „țărâna” se referă la trup, care se întoarce în pământ ca o materie organizată, după prima moarte. Iar „duhul” care se întoarce la Dumnezeu este conținutul total al personalității fiecărui individ, gânduri, sentimente, motive – orice definește identitatea unică și caracterul moral al persoanei. „Duhul” care „se întoarce” la Dumnezeu atunci când o persoană moare este pur și simplu păstrat de Dumnezeu în-

tr-o stare inconștientă în timp ce așteaptă învierea. Atunci Dumnezeu va reconstitui trupul fizic cu duhul, moment de la care viața se reia. Ellen G. White explică în cuvintele următoare:

Identitatea noastră personală este păstrată în înviere, deși nu în aceleași particule de substanță materială care s-a dus în mormânt. Lucrările uimitoare ale lui Dumnezeu sunt o taină pentru om. Duhul, caracterul omului, se întoarce la Dumnezeu, unde va fi păstrat. La înviere, fiecare om va avea propriul său caracter. La vremea Lui, Dumnezeu va chema morții, dându-le din nou suflare de viață și poruncind oaselor uscate să prindă viață. (*Heaven*, p. 40)

Este ca și cum am lua hard diskul dintr-un computer, piesa care conține toate informațiile stocate acolo, configurația computerului, toate setările respective și l-am pune într-o cutie, pe un raft. Iar mai târziu, am instala acel hard disk pe un alt computer nou. Atunci când o persoană moare de prima moarte, trupul se descompune în țărână, iar Dumnezeu păstrează configurația specifică acelui individ în vederea învierii sale. La momentul respectiv al învierii, persoana aceea va vedea că sunt doar două căi: fie îi va fi dat darul nemuririi, fie va trece prin cea de-a doua moarte.

Așadar, ce putem spune despre a doua moarte? Ce este aceasta? Cum are loc?

Să revenim la Matei 10:28, acolo unde Isus face o deosebire între prima și a doua moarte: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă.” Cuvântul care este tradus aici prin „suflet” este *psyche* în textul grecesc. Practic, se referă la mintea omului, cu tot ceea ce înseamnă aceasta, așa cum am făcut noi referire mai devreme când am amintit de caracterul persoanei, de conținutul total al identității unui individ. În timp ce prima moarte are de-a face mai mult cu descompunerea trupului sau cu aspectul biologic al omului, moartea a doua implică eradicarea completă a trupului și a sufletului omului din

orice formă de existență. Vorbim, deci, de o anihilare completă a celui rău, „vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată” (Obadia 16).

Partea crucială este de a înțelege modul în care are loc a doua moarte și ce anume stă la baza ei, ca o cauză. Isus ne-a dat o indicație destul de clară în Ioan 5:29. Cei nelegiuți revin la viață din prima moarte printr-o înviere pe care el o numește „o înviere pentru judecată”. Condamnarea este un fenomen psihologic. Ea se desfășoară ca un proces la nivelul minții, al emoțiilor, atunci când o persoană se confruntă cu realitatea vinovăției sale pentru violarea unor relații de care s-a făcut vinovată. Atunci când cei răi sunt înviați, ei nu vor fi omorâți din nou, fizic, doar ca să mai treacă o dată prin moarte. Ci ei vor fi confrunțați cu un raport al propriei vieți, un raport deplin, de o claritate maximă, pusă în evidență de lumina contrastantă a iubirii altruiste pe care Dumnezeu le-a arătat-o. Apocalipsa 20 descrie în culori vii scena aceasta:

Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20:11-15).

Iată un pasaj cu greutate al Scripturii, un moment de mare încălcare și tristețe, pentru că descrie soarta finală de distrugere a celor nelegiuți. E vorba de oameni, care fiecare în parte a fost o ființă pe care Dumnezeu a iubit-o din toată inima. Fiecare dintre ei a fost o ființă căreia Dumnezeu i-a pus la dispoziție darul vieții veșnice prin Isus Hristos. Fiecare dintre acești oameni a fost o persoană care a respins

dragostea lui Dumnezeu, ajungând la ruină. Ceea ce aş vrea să notăm din acest pasaj este modul în care cei nelegiuïți trec prin moartea a doua. Sunt patru elemente clare pe care aş vrea să nu le ratăm nicidecum:

Primul element

Moartea a doua este inițiată de deplina descoperire a unui Dumnezeu Atotputernic, care șade pe „un scaun de domnie mare și alb” și care-L pot privi toți muritorii într-o uimire fără seamăn. Apostolul Pavel numește acest moment drept „ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2:5). Mânia se desfășoară în acest context al luminii *descoperirii*. Descoperirea e inițiată de Dumnezeu și apoi ia forma unei conștientizări de sine în toți cei care urmăresc această descoperire.

Al doilea element

Pe măsură ce se desfășoară acest proces, când cei nelegiuïți stau înaintea lui Dumnezeu, are loc ceva aparte ce implică cerurile și pământul: „nu s-a mai găsit loc pentru ele”. Iată probabil unele dintre cele mai triste cuvinte din întreaga istorie a omenirii. Moartea a doua este o stare de totală singurătate, un simțământ imens de „nu e locul meu aici”. Cei nelegiuïți stau izolați înaintea tronului lui Dumnezeu, privesc la chipul Său și conștientizează, cu o intensitate maximă, că ei sunt în complet dezacord cu împărăția lui Dumnezeu. Cei care sunt înclinați irevocabil spre egoism nu-și vor găsi locul într-un univers guvernat de regula absolută a dragostei altruiste. Ei nu pot viețui, nu pot interacționa cu o societate în care toate ființele trăiesc pe deplin unii pentru alții. Ei nu pot nici măcar să priceapă cum poate exista așa ceva. Gesturile extraordinare de dăruire, de primire, reprezintă ceva ce ei nu pot pricepe, la care nu se pot alinia, pe care nu-l pot aprecia. Păcatul le-a ferecat inimile încât ei nu mai au nici măcar această capacitate de a iubi. Răzvrătirea i-a jefuit de toate impulsurile delicate ale sufletului. Egoismul a eradicat în ei sensibilitatea omenească.

Moartea a doua îi confruntă pe cei nelegiuți cu o realitate tristă a unei conștientizări a nimicniciei, a lipsei de orice sens, a faptului că nu există viață separată de Autorul vieții. Singurătatea completă este tot ceea ce pot simți. Căci nu poate exista o relație care să-ți aducă satisfacții dacă ești departe de Cel față de care suntem, în fapt, cel mai strâns legați. Sufletul oamenilor aflați în fața marelui tron este cuprins de un simțământ de totală lipsă de valoare. Căci nu poate fi niciun simțământ al valorii personale dacă ești departe de Dumnezeu care te-a creat și care ți-a dat valoare, făcându-te după chipul și asemănarea Sa. *A trăi pentru sine duce, în cele din urmă, la ura de sine.* Egoismul este, prin natura sa, o izolare de ceilalți, o jefuire a propriului suflet de percepțiile și de emoțiile necesare pentru a oferi și a primi dragoste. Într-un univers în care principiul esențial de susținere a vieții este dragostea, în care aceasta este singurul reper, cei nelegiuți se regăsesc dintr-odată fără sprijinul nimănui, „pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele”. Simțind că le fuge totul de sub picioare, cei nelegiuți trăiesc o stare de regret, de dispreț față de sine, de abandonare totală.

Al treilea element

Acum, când cei nelegiuți stau înaintea tronului lui Dumnezeu, se deschid niște „cărți”. „Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” Cu alte cuvinte, ei sunt confrunțați cu deplina realitate a păcatului lor și întreaga lor vinovăție vine acum asupra conștiinței lor cu o claritate indubitabilă. Iată la ce s-a referit Isus atunci când a spus despre ei că vor fi înviați „pentru judecată”. Orice faptă egoistă din viața lor revine acum în minte cu o claritate excepțională. Moartea a doua aduce sufletul față în față cu realitatea completă, hidoasă, a păcatului. Aici nu mai este nicio urmă de cosmetizare care ar fi fost posibilă prin harul milei divine. Păcatul comis este o realitate existențială pentru mintea omenească. El a fost înregistrat în conștiință și nu poate fi eliminat de acolo decât fie prin iertare, fie prin suferință. Iertarea este posibilă prin primirea darului lui Dumne-

zeu, a dragostei Sale pline de milă. Iar suferința este alternativa. Singura opțiune, alta decât iertarea lui Dumnezeu, este suferința. Iată de ce singurul mijloc prin care Dumnezeu îi poate ierta pe oameni este în suferința care vine la pachet cu păcatul, o suferință pe care El Însuși a îndurat-o împotriva păcatului.

Greutatea teribilă a condamnării zdrobește toate forțele vitale ale sufletului. Toate ființele omenești sunt păcătoase. Ca atare, toți cei din fața marelui tron alb sunt condamnați. Acea condamnare va avea ca efect o rușine teribilă, imposibil de purtat pentru toți cei care refuză să vadă realitatea vindecătoare a unei iubiri care iartă. O conștientizare a iubirii și a acceptării lui Dumnezeu este singura putere care are capacitatea de a neutraliza puterea păcatului și a preveni influența acestuia în distrugerea sufletului. Pentru a cuprinde ceea ce spune Biblia atunci când afirmă că „niște cărți au fost deschise... și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”, încercă să îți imaginezi cum ar fi dacă ai deveni dintr-odată perfect conștient de orice păcat, de fiecare păcat pe care l-ai făcut vreodată – orice gând rău, orice cuvânt nepotrivit, gest nesfânt. Să ai o conștientizare desăvârșită, dintr-odată, a fiecărui detaliu hidos care să se zgâiască la tine și să nu ai nicio posibilitate de evadare din acest coșmar. Ca să mai adăugăm la această imagine sumbră, imaginează-ți că nu se găsește în ea nicio urmă de milă. Nicio urmă de iertare. Nicio urmă de acceptare. În această imagine nu mai încap niciun Dumnezeu care să ierte fără plată și cu bunăvoință orice păcat săvârșit.

Cum crezi că ai putea trece printr-un astfel de moment? În dreptul meu știu cam cum ar fi... Ei bine, nu există cuvinte adecvate care să descrie acest coșmar care ți-ar zdrobi mintea. Singurul motiv pentru care nu am avut de-a face cu potențialul deplin al vinovăției noastre este dat de existența unui plan de mântuire, pus la cale de un Creator plin de iubire. El a pus un vâl de milă asupra conștiinței omenești, astfel încât să acționeze ca un amortizor în fața forței cu care ne-ar zdrobi efectul păcatului dacă ar fi conștientizat pe deplin.

Al patrulea element

Apoi, când cei răi sunt confrunțați cu raportul vieții lor, când simt deplina greutate a vinovăției lor, sunt efectiv distruși de foc. În paginile Bibliei, Dumnezeu este asociat cu un foc:

- Moise L-a perceput pe Dumnezeu într-un rug aprins (Exodul 3:2).
- Legea lui Dumnezeu este descrisă ca aprinsă, „focul legii” (Deuteronomul 33:2).
- Slava lui Dumnezeu este descrisă ca un foc (Exodul 24:17).
- Tronul lui Dumnezeu este aprins, iar dinaintea lui iese un râu de foc (Daniel 7:9,10).
- Dragostea lui Dumnezeu este numită în Biblie ca „flacără a Domnului” (Cântarea cântărilor 8:6).
- Iar autorul Epistolei către evrei afirmă simplu: Dumnezeu nostru este un „foc mistuitor” (Evrei 12:29).

Ființa lui Dumnezeu este descrisă ca un foc mistuitor dintr-un singur motiv, simplu: pentru că realitatea curată a iubirii Sale altruiste stă în contrast maxim cu toți cei care se opun acestei iubiri. Fiind Dumnezeu, fiind ceea ce este, în prezența Lui nu pot veni ființe care slujesc propriilor persoane. Dacă ar veni în prezența Sa, atunci ar trece printr-o stare de dezintegrare totală la nivelul minții, al simțămintelor, ar fi zdrobite sub rușinea lor. Ellen White a mers la miezul acestei realități atunci când a scris:

Cuvântul Domnului către Israel a fost: „Îmi voi întinde mâna împotriva ta, îți voi topi zgura, cum o topește leșia, toate particulele de plumb le voi depărta din tine... Va spăla Domnul murdăriile ficelor Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul nimicirii” (Isaia 4:4; 1:25). Pentru păcat, oriunde s-ar afla acesta, Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor” (Evrei 12:29). În toți cei care se supun puterii Sale, Duhul lui Dumnezeu va mistui păcatul. Dar dacă oamenii se agață de

păcat, atunci se identifică cu el. Apoi slava lui Dumnezeu, care distruge păcatul, va trebui să-i distrugă și pe ei. (*Viața lui Iisus*, p. 107)

Ființele omenești au fost create la început într-o stare de inocență desăvârșită, erau capabile să trăiască înaintea lui Dumnezeu, în imediata Sa prezență, într-o stare de pace totală, care le aducea plăcere (Geneza 1–2). Atunci când păcatul ne-a umplut chipul și mintea, tot ceea ce am mai putut simți atunci când am fost din nou în fața prezenței divine a fost doar frică și rușine (Geneza 3:7-10). Dumnezeu i-a explicat lui Moise: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” (Exodul 33:20). Dinamica de aici nu este una de genul „dacă Mă vezi te voi ucide”, ci, dimpotrivă, „dacă Mă vei vedea, vei muri singur din cauza contrastului dintre sfințenia Mea și păcătoșenia ta”. Căci păcatul nu poate supraviețui în prezența lui Dumnezeu. Și totuși, dacă sărim la finalul istoriei, Scriptura spune despre cei mântuiți: „Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:4). Prin puterea harului lui Dumnezeu, are loc o restaurare a inocenței, „pe frunțile lor”, adică în mintea lor. În felul acesta, cei mântuiți vor trăi în prezența lui Dumnezeu și nu vor mai simți nicio rușine.

Nu același lucru se va întâmpla cu cei nelegiuți. Biblia ne spune că toate ființele omenești, atât cei neprihăniți, cât și cei nelegiuți, au ca destin confruntarea cu o realitate aprinsă a prezenței lui Dumnezeu. Doar că cele două categorii nu vor experimenta această întâlnire în același mod. În timp ce unii sunt restaurați în inocență și vor intra în prezența lui Dumnezeu și se vor simți ca acasă, pentru cei nelegiuți, prezența lui Dumnezeu va fi „un foc mistuitor”. Descriind soarta finală a celor nelegiuți, Ellen White spune astfel:

Acesta nu este un act arbitrar din partea lui Dumnezeu. Cei care resping mila Sa nu vor culege decât ceea ce au sădit. Dumnezeu este izvorul vieții, iar atunci când cineva alege slujirea păcatului, el se separă de Dumnezeu, se desparte singur de viață. El este „străin de viața lui Dumnezeu” (Efeseni 4:18).

Hristos spune „toți cei ce Mă urăsc pe Mine iubesc moartea” (Proverbele 8:36). Dumnezeu le îngăduie să trăiască pentru o vreme astfel încât să-și dezvolte caracterul și să-și arate principiile. După ce acestea se vor împlini, ei vor primi rezultatul propriilor alegeri. Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei ce se unesc cu el se plasează într-o poziție de dezacord cu Dumnezeu, astfel încât simpla Sa prezență va fi pentru ei un foc mistuitor. Slava Celui ce este dragoste îi va distruge. (*Viața lui Isus*, p. 764)

Ceea ce am descoperit este adevărata natură a iadului. Iadul este echivalent cu moartea a doua. Dumnezeu nu-i va aduce pe cei nelegiuți sub flăcările unui foc veșnic, al unei torturi nesfârșite, undeva pe un tărâm subteran sau în vreun colț al universului. Ei vor avea parte de înviere pentru a fi confrunțați cu raportul vieții lor, la ziua ultimelor socoteli. Iar apoi vor fi anihilați pentru totdeauna și „vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată” (Obadia 16). Iată aici lucrul cel mai vrednic de a fi remarcat: nicio persoană nu ar trebui să treacă prin moartea a doua, căci Isus Hristos a făcut-o deja pentru noi – și El a biruit. El singur a gustat moartea a doua pentru fiecare persoană și El singur a putut scăpa din strânsoarea ei, pentru că El singur a fost lipsit de păcat.

OH, CE DRAGOSTE UIMITOARE!

Acum dar, după ce am înțeles natura morții a doua, în contrast cu prima moarte, suntem pregătiți să înțelegem ce a îndurat Isus pentru noi atunci când a agonizat în Ghetsimani și a murit pe cruce. Atât prima, cât și a doua moarte sunt rezultatul păcatului, dar prima este temporară și are loc în urma unor condiții fizice, cum ar fi un accident, o boală sau vârsta. Moartea a doua, pe de altă parte, nu are loc doar la nivel fizic, ci și psihologic, dată fiind puterea vinovăției persoanei respective. Prima moarte, într-un sens anume, nici nu prea este o moarte. Isus a asemănat-o cu un somn. Să luăm în calcul, spre exemplu, pe fetița pe care Isus a înviat-o. Atunci când S-a apropiat de casa ei, după ce fusese chemat să

vină și să o vîndece, Isus le-a spus celor ce plîngeau: „Nu plîngeți, n-a murit, ci doarme” (Luca 8:52). Observați că Isus nu a spus doar că fetița doarme, ci a mers un pas mai departe. „N-a murit”, a zis El cât se poate de clar. Fără a înțelege la ce Se referea, „ei își băteau joc de El, căci știau că murise” (Luca 8:53), însă Isus nu greșise în diagnosticul pus. El știa că fetița era moartă, dar în sensul morții întâi. Și știa și că ea nu era moartă în sensul celălalt, al morții a doua. Pentru a demonstra acest punct, El a mers mai departe și a trezit-o pe față din somnul primei morți.

Atunci când Biblia spune „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23), ea nu se referă doar la prima moarte. Atunci când Biblia spune că „Hristos a murit pentru păcatele noastre” (1 Corinteni 15:3) și că El a mers la cruce astfel încât „să guste moartea pentru toți” (Evrei 2:9), nu se face referire doar la prima moarte. Plata ultimă a păcatului este moartea a doua. Înseamnă, logic, că Isus nu ne poate salva decât de ceea ce a suferit El, prin ceea ce a trecut El, prin ceea ce a biruit El. Dacă Isus ar fi trecut doar prin prima moarte, atunci El nu ne putea mîntui decât de prima moarte, iar pe a doua trebuia să o înfruntăm singuri. Totuși vestea cea bună și plină de slavă este aceea că Isus S-a confruntat cu realitatea deplină și oribilă a morții a doua. Să urmărim cu atenție ceea ce se întîmplă atunci când Isus și ucenicii Săi intră în Grădina Ghetsimani. Ceva uimitor începe să se întîmple.

Uimitor? Nu, e prea puțin să fie doar atât.

Ceva absolut uluitor e pe cale să se întîmple. Toată istoria duce spre acest unic punct al destinului spre care s-a îndreptat fiecare zi, fiecare eveniment, cu o hotărâre de neschimbat. Acum, într-o perioadă relativ scurtă de timp, zenitul revelației dragostei lui Dumnezeu se va descoperi în suferința și în moartea lui Isus. Iar lumea și universul nu vor mai fi niciodată la fel.

Vă invit să urmărim.

Isus Se clatină sub povara unei greutăți care nu se vede cu ochiul liber. Ucenicii își dau seama că ceva nu merge ca înainte. Iar Isus le explică ceea ce se întîmplă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:38). Aici, El ne deschide mintea pentru a pricepe

natura suferinței Sale. Observați că folosește același cuvânt pe care l-a spus și mai înainte când a făcut diferența între prima și a doua moarte: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă.” Încă o dată, cuvântul tradus aici prin „suflet” este *psyche* în greacă, iar Isus folosește exact acest cuvânt pentru a ne transmite natura suferinței Sale. În Ghetsimani, Isus suferă de o moarte la nivelul de *psyche* al ființei Sale. El moare pe interior, sub puterea letală a păcatului și a vinovăției noastre.

La momentul acesta, nu a suferit niciun abuz fizic. Și totuși vorbește despre un atac, o întristare de moarte. Nicio picătură de sânge nu i-a curs încă în urma vreunei lovituri de bici. Și totuși El simte deja cum îi curg broboane de sânge. Luca spune: „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22:44). El sângerează prin piele, dat fiind enormul stres intern dat de rușinea păcatului nostru care apasă asupra Lui. Textul din Isaia 53 aduce în scenă o idee aparte privind la ceea ce a îndurat Isus pentru noi. Să observăm versetul 6: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui neglijarea noastră a tuturor.” Apoi, în versetul 10: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat...” Și în final versetul 12: „S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.”

Este cu adevărat dincolo de orice uimire. Căci din ceea ce citim aici înțelegem că *Isus* a intrat pe cărâmul păcatului și al rușinii *noastre*. El a preluat totul în conștiința Sa ca și cum ar fi fost El vinovatul, nu noi. Din Ghetsimani, Isus este luat și pus pe o cruce. Da, cuiele I-au străpuns carnea Lui. Da, trupul Său a fost torturat. Și totuși El nu a spus nimic despre suferința fizică, pentru că suferința din minte era atât de intensă încât aproape a eclipsat-o pe cea fizică. Priviți cu atenție fiecare rând al unei excepționale afirmații făcute de Ellen G. White:

Mulți au suferit moartea prin torturi lente; alții au suferit moartea prin răstignire. Prin ce ar fi diferită moartea Fiului lui Dumnezeu de acestea? Este adevărat că a murit pe cruce de cea mai crudă moarte, totuși și alții chiar de dragul Lui au suferit în mod egal cât privește tortura trupului. Și atunci, de ce a fost suferința lui Hristos mai groaznică decât a altor persoane care și-au dat viața pentru El? Dacă suferințele lui Hristos au constat doar în durerea fizică, atunci moartea Sa nu a fost mai dureroasă decât a unora dintre martiri.

Dar durerea fizică nu a fost decât o mică parte a agoniei scumpului Fi al lui Dumnezeu. Păcatele lumii erau asupra Sa, de asemenea, și simțământul mâniei Tatălui în timp ce suferea pedeapsa pentru legea călcată. Acestea au fost cele care I-au zdrobit sufletul divin. Ascunderea chipului Tatălui Său – un simțământ că scumpul Său Părinte L-a uitat – a fost ceea ce I-a adus disperarea. Separarea pe care o face păcatul între Dumnezeu și om a fost pe deplin conștientizată și adânc simțită de către Omul nevinovat și suferind de la Calvar. El a fost apăsător de puterile întunericului. Nu a avut nici măcar o rază de lumină care să-I lumineze viitorul. (*Mărturii*, vol. 2, p. 214)

Cum?

Dar durerea fizică nu a fost decât o mică parte a agoniei scumpului Fi al lui Dumnezeu!? Nu a avut nici măcar o rază de lumină care să-I lumineze viitorul? Ce înțelegem de aici? Ce a suferit, concret, Isus pentru mine și pentru tine? Ellen G. White ne aruncă și mai departe când deschide o nouă profunzime a gândului, prin cuvintele inspirate:

„Mântuitorul nu putea vedea dincolo de porțile mormântului. Speranța nu I-a arătat ieșirea lui din mormânt ca un biruitor și nici nu I-a spus despre faptul că Tatăl Său a acceptat jertfa Lui. El S-a temut că păcatul a fost atât de jignitor

pentru Dumnezeu, încât separarea Lor avea să fie pentru totdeauna” (*Viața lui Isus*, p. 753).

Este absolut uimitor! Pentru o perioadă de timp, vinovăția noastră I-a cuprins inima Sa cu un întineric emoțional impenetrabil. Isus nu a putut vedea viața, viața pentru El dincolo de mormânt. Aspectul foarte important este acesta: El nu a fost prins într-o capcană. Nu a fost prins la zid, fără a avea vreo portiță de scăpare. Dimpotrivă. Iată două lucruri pe care le-a spus înainte de cruce, care arată că putea să Se elibereze oricând:

„Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Ni-meni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10:17,18).

Iar în Ghetsimani i-a spus lui Petru: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26:53).

Să nu pierdem din vedere ceea ce am aflat în aceste două texte. Isus avea în față calea morții, a unei morți veșnice și, din dragoste pentru tine și pentru mine, El a mers mai departe. Cu adevărat, a fost dispus să moară pentru totdeauna, să nu mai fie niciodată reunit cu Tatăl Său, pentru a ne da nouă mântuirea. Nu e de mirare că Pavel a numit ceea ce s-a întâmplat la Calvar „dragostea lui Hristos care întrecere orice cunoștință” (Efeseni 3:19). Atunci când Isus Și-a dat viața la cruce, El a demonstrat cu o claritate uimitoare și cu o frumusețe extraordinară faptul că Dumnezeu efectiv ne iubește pe toți mai mult decât propria Sa existență. Iată, așadar, incredibilul adevăr pe care îl avem, iată înțelegerea adventistă de ziua a șaptea asupra morții și a iadului. Iată adevărul care este acoperit de doctrine, precum nemurirea sufletului sau chinurile veșnice. Poate că cineva va spune: „Stai un pic, Isus nu avea cum să treacă prin moartea a doua, pentru că din moartea a doua nu mai este înviere, ea este distrugerea pentru totdeauna.” Vă invit să vedem și altfel vestea cea bună: Isus nu doar a cunoscut moartea a doua, ci a trecut prin ea. A biruit-o!

Apostolul Petru a predicat: „Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea” (Faptele apostolilor 2:24). Observați cuvintele folosite aici: „nu era cu puțință” ca moartea să-L țină pe Isus. De ce? Pentru un motiv simplu și profund: „Boldul morții este păcatul și puterea păcatului este Legea” (1 Corinteni 15:56), iar *Isus nu a păcătuit niciodată*. Sub cele mai aprige ispite de a Se elibera, El a continuat să ne iubească pe toți, indiferent cât de mult avea să-L coste aceasta. Acea dragoste altruistă, menținută cu o integritate nezdruccinată de la Ghetsimani la Calvar, a constituit armonia perfectă cu legea lui Dumnezeu. Numai și numai prin dragoste a triumfat Isus asupra morții a doua. Ca atare, era imposibil ca moartea a doua să-L țină legat în vreun fel. Învierea Sa este dovada biruinței Sale asupra păcatului nostru, asupra vinovăției noastre, asupra morții noastre.

Îmi curg lacrimile, simt cum din inima mea izvorăște adorarea atunci când pricep adevărata semnificație a jertfei lui Hristos pentru viața mea.

Cum a fost posibil să mă iubească atât de profund, atât de intim, atât de altruist?

Oare chiar așa să fie Dumnezeu în realitate?

Să fie oare adevărat că Dumnezeuul Atotputernic al universului este atât de frumos, incredibil de frumos?

Calvarul ne dă răspunsul. Un răsunător DA!

ZIUA A ȘASEA: ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

Ce simți acum față de subiectul acestei lecții? Nu s-a schimbat nimic sau simți ceva diferit cu privire la ideea de moarte, de judecată? Explică.

Autorul vorbește despre cei vinovați, afirmând că, la judecată, fiecare persoană va fi confruntată cu „violarea unor relații de care s-a făcut vinovată”. Ce crezi că vrea să spună autorul prin asta? Oare acestea să fie cele mai importante păcate? De ce da? De ce nu?

Ți-ai mărturisit cu adevărat lui Dumnezeu, din inimă, păcatele pe care le-ai săvârșit? Dacă nu, încă ai ocazia să o faci. Dacă da, atunci L-ai acceptat cu adevărat pe Isus în inima ta, astfel încât El să-ți acopere păcatele cu sângele Său și să-ți dea iertarea totală, ca și cum nu ai fi păcătuit niciodată. Ce ar mai fi nevoie ca să faci pasul acesta pe deplin?

Enumeră câteva moduri specifice prin care putem spune și altora despre darul glorios al unei iertări totale.

ACTIVITATE DE GRUP:

1. Adăugați sau decorați macheta octogonală după cum doriți.
2. Materiale necesare: memory stickuri, hard diskuri, CD-uri sau DVD-uri. Împărțiți la fiecare participant și discutați despre cât de folositoare vă sunt acestea. Apoi puneți întrebarea: „Au aceste obiecte, așa cum le aveți în mână, capacitatea de *a ști ceva?*” „Au aceste obiecte capacitatea de *a face ceva?*” Cum ar putea deveni folositoare? Am putea spune despre ele că sunt moarte? Cum ar putea fi readuse la viață?
3. Materiale necesare: orice film despre viața lui Isus, derulat până la momentul rugăciunii din Ghetsimani. Priviți scena și apoi discutați despre răspunsul dvs. emoțional (nu intelectual) în fața acestei realități.

ZIUA 7: VREMEA SFÂRȘITULUI

O dragoste care nu te forțează

Ca adventiști de ziua a șaptea, suntem un popor al profeției biblice a timpului sfârșitului. Teologii numesc aceasta „escatologie”. Mai întâi, noi credem că mișcarea din care facem parte a fost profetizată în profeția biblică. Apoi, noi credem că trăim în faza finală a istoriei pământului. Aceste două credințe pe care le avem au potențialul de a-i ilumina pe cei din jurul nostru sau, dimpotrivă, de a-i întuneca. Asta depinde și de modul în care comunicăm astfel de adevăruri. Ellen G. White a văzut aici un potențial pericol, așa că l-a arătat în linii clare. Să vedem ce risc trebuie să evităm cu premeditare atunci când predicăm despre evenimentele ultimelor zile:

Scurtimea timpului este folosită frecvent ca un impuls pentru a căuta neprihănirea și a face din Hristos prietenul nostru. Nu acesta ar trebui să fie marele nostru motiv, pentru că el aduce a egoism. Oare este nevoie să zugrăvim înaintea noastră terorii zilei Domnului și astfel, prin frică, să fim determinați să facem ceea ce trebuie? Nu ar trebui să fie așa. Isus este atrăgător. El este plin de dragoste, de milă și de compasiune. El Își propune să fie prietenul nostru. (*Signs of the Times*, 17 martie 1887)

Ce sfat deosebit, de avertizare necesară, pentru un popor chemat să vestească profețiile timpului sfârșitului!

Predicatorii nu ar trebui să prezinte profeția biblică într-o manieră care să dea naștere la frică. Scopul lui Dumnezeu în descoperirea evenimentelor finale nu este acela de a ne speria, ci de a ne pregăti. Nu

ca să fugim speriați, ci ca să venim cu încredere. Nu ca să simțim ne-siguranța, ci tocmai ca să nutrim speranța și pacea. Dacă încerc să mă pun în regulă cu Dumnezeu doar pentru că timpul este scurt, de fapt habar nu am cum este Dumnezeu. Nu o fac din dragoste. Nu fac altceva decât să caut să-mi scap pielea. Deși la exterior s-ar putea să pară că Îi slujesc lui Dumnezeu, în realitate, mă slujesc pe mine însumi. Există un singur motiv legitim pentru a sluji Domnului. În cuvintele lui Ellen G. White: „Isus este atrăgător.” Iubirea Lui este motivul care ar trebui să funcționeze ca motor, care să ne țină în priză și concentrați în predicarea profeției din vremea sfârșitului. Iubirea Lui atrăgătoare, atunci când o vedem, va fi cea care ne va motiva din interior spre exterior. Să urmărim cum pune aceeași problemă regele David:

Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui. Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă (Psalmii 27:4-5)

Observați că accentul pe care-l pune David nu este pe vremea strâmtorării, „ziua necazului”, ci pe „frumusețea Domnului”. În acest context, el are un simțământ al încrederii, nu al fricii, când se gândește la vremea strâmtorării. Iată ce înseamnă să ai o perspectivă sănătoasă asupra vremurilor de persecuție, asupra evenimentelor finale! Fiecare dintre noi trebuie să se întrebe dacă rezonează sau nu cu sentimentele lui David față de Dumnezeu. Suntem noi atrași de frumusețea Domnului, de frumusețea caracterului Lui? Dacă nu, atunci ar trebui să facem din aceasta prima prioritate. Să căutăm să obținem acea viziune a dragostei lui Dumnezeu, una atât de reală, de clară, de autentică, încât să cădem în adorare la picioarele uimitorului nostru Creator. *Dacă nu avem această experiență cu Dumnezeu, atunci evenimentele din zilele sfârșitului nu vor aduce asupra slabelor noastre suflete decât un sentiment de frică.*

Practic ne este imposibil să interpretăm corect evenimentele ultimelor zile dacă permitem acestora să-L eclipseze pe Isus. A-L pune pe Isus în umbră înseamnă inevitabil a distorsiona imaginea escatologică într-un compus defectuos, un amestec de speculații bazate pe frică și alarme false gândite să-i țină pe oameni cu sufletul la gură și speriați de predicții pentru viitor. Și asta în timp ce Hristos ar trebui să fie temelia siguranței lor. O fixație asupra evenimentelor finale va dezvolta, inevitabil, un apetit nesănătos în deconspirarea oamenilor răi, periculoși, în supradimensionarea amenințării și a pericolului, în conducerea oamenilor spre nesiguranță, în îndoiala cu privire la „voi reuși sau nu să trec prin vremea strâmtorării?” Cu siguranță că escatologia este o parte vitală a mesajului nostru. Dar, ca orice altă doctrină, ea va sluji adevăratului scop pentru care a fost cunoscută doar în măsura în care îi permitem să funcționeze ca o fereastră prin care să discernem dragostea lui Dumnezeu.

Așadar, să ne apropiem de evenimentele ultimelor zile cu această perspectivă și să vedem ce putem descoperi mai departe.

DINAMICA CENTRALĂ A EVENIMENTELOR FINALE

Vom începe explorarea escatologiei, punând o întrebare cât se poate de simplă:

Care este dinamica centrală pe care o vedem atunci când descoperim evenimentele finale din istoria omenirii?

Isus ne dă un răspuns în Ioan 16:1-4.

V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început, pentru că eram cu voi.

Extraordinar!

Să nu pierdem din vedere ce ne spune Isus aici, pentru că este de o semnificație uriașă. În esență, El spune așa: „Iată cam ce se va întâmpla când va veni sfârșitul. Vor fi unii care vor prezenta o imagine a lui Dumnezeu ce-i va mâna să ucidă în numele Lui. Construcția lor teologică va fi de așa natură încât să le dicteze astfel de acțiuni violente. Iar asta îi va angaja într-o campanie de persecuție în masă, deși, în același timp, ei vor trăi cu impresia că Îi slujesc lui Dumnezeu prin acțiunile lor.”

Dar, dacă ei ar ști cum este Dumnezeu în realitate, nu ar exercita niciodată forța în numele Lui. Sper că vedem deja implicațiile acestor versete. Înțelegem de aici că aspectul cel mai important pe care trebuie să îl avem în vedere este o imagine a caracterului lui Dumnezeu pe care o avem în inima noastră. Înseamnă a avea o descoperire autentică, reală a caracterului lui Dumnezeu, care să devină mesajul nostru pe care să-l predicăm lumii cu cel mai mare entuziasm!

De ce?

Pentru că, după cum ne spune Isus, noi, oamenii, suntem vulnerabili atunci când interpretăm caracterul lui Dumnezeu în moduri în care ne justificăm acțiuni de forță în numele Lui. De fapt, aceasta a fost perspectiva teologică dominantă în istoria omenirii care a dus la atât de multă violență și care a caracterizat parcursul întunecat al omenirii până în ziua de azi. În păgânismul antic, oamenii credeau că zeii le cer oamenilor jertfe, astfel încât aceste jertfe să potolească mânia divină. Uneori aceasta a însemnat fapte care au făcut rău sinelui sau aproapelui. Iar alteori a însemnat săvârșirea unor acte conform poruncilor mai-marilor religiei respective. Ba, chiar a însemnat a porni la război în numele lui Dumnezeu. Iar în ultimă instanță, a însemnat chiar aducerea de jertfe omenești. Aceasta este ceea ce se numește o teologie a potolirii mâniei divine.

Ideea de bază este foarte simplă și teribil de întunecată – conform lor, postura lui Dumnezeu e una tipic încrunțată, de condamnare și mânie. El ne chinuiește cu judecăți distructive până când cineva oferă

o formă de jertfă cu care să aplaneze mânia divină. Îmbunarea divinității poate lua forme diferite: suferință emoțională, rănire a propriei persoane, săvârșirea unor fapte cerute de un sistem religios anume. Dar poate lua și forma unei cruciade cu țapi ispășitori, în care un grup hotărăște că un alt grup sau persoane devin jertfele ce vor fi oferite divinității. Totuși, Dumnezeuul Bibliei – singurul Dumnezeu adevărat – i-a spus explicit poporului Israel că El nu este un Dumnezeu care caută să fie îmbunat prin jertfe:

Pentru că M-au părăsit, au spurcat locul acesta, au adus în el tămâie altor dumnezei pe care nu-i cunoșteau nici ei, nici părinții lor, nici împărații lui Iuda și au umplut locul acesta cu sânge nevinovat. Au zidit și înălțimi lui Baal, ca să ardă pe copiii lor în foc ca arderi-de-tot lui Baal – lucru pe care nici nu-l poruncisem, nici nu-l rânduisem și nici nu-Mi trecuse prin minte (Ieremia 19:4-5).

Ați observat ultima propoziție: „Nici nu-Mi trecuse prin minte.” Teologia potolirii mâniei divine este complet străină naturii lui Dumnezeu, dar este adânc înfiptă în sufletul omului pentru că este rodul natural al vinovăției noastre. Simțământul nostru de rușine ne face să interpretăm lucrurile rele care ni se întâmplă ca pe niște pedepse arbitrare pe care Dumnezeu ni le dă. Și atunci acest lucru ne face să căutăm favoarea divină. Cum? Prin intermediul unor forme de sacrificiu. Să revedem cu atenție situația aceasta, pentru că suntem pe cale să pătrundem dincolo, într-o altă imagine și conștientizare a lucrurilor mai profunde, care sunt implicate în descoperirea evenimentelor finale. Isus a fost, în fapt, răstignit de oameni religioși, oameni cu premisa „mântuirea e prin fapte”, oameni care credeau într-un Dumnezeu a cărui mânie trebuie potolită. Liderii religioși au conștientizat că pierd controlul asupra oamenilor și că aceștia se îndreaptă spre Isus. Printr-o gândire „logică” în perspectiva potolirii mâniei divine, ei au luat o decizie calculată, pragmatică, care s-a născut din imaginea distorsionată a lui Dumnezeu pe care o împărtășeau: „Oare nu vă gândiți

că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul?” (Ioan 11:50).

Ei și-au imaginat că, dacă-L omoară pe Isus, asta va duce la evitarea dezastrului care-i păștea. În același fel, spune Isus, și campania de persecuție finală din istoria omenirii va fi alimentată de o imagine distorsionată a lui Dumnezeu, care le va permite persecutorilor să gândească pe același model – a-I sluji lui Dumnezeu folosindu-te de un sistem politico-religios coercitiv. Isus a afirmat clar ce se întâmplă atunci când oamenii caută să-i forțeze pe alții în numele lui Dumnezeu: „Se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.” Cu alte cuvinte, a-L cunoaște pe Dumnezeu așa cum este El în realitate elimină din start folosirea forței în numele Său.

Uimitor!

Acum înțelegem chestiunea centrală care va juca un rol în evenimentele finale ale istoriei omenirii. Atunci când lumea va fi, în cele din urmă, împărțită între persecutori și persecutați, fiecare persoană va da pe față prin acțiunile sale imaginea pe care o are despre Dumnezeu.

Așadar, să mergem puțin mai departe.

O ALTFEL DE PUTERE

În Matei 24, Isus a enumerat ceea ce noi numim „semnele timpului”. În versetul 14, l-a amintit pe cel mai important semn dintre toate, cel final: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” Atunci când Isus a spus aceste cuvinte, a folosit un limbaj foarte specific și familiar vremii Sale. Folosind termenul tradus la noi prin „Evanghelié”, care în textul grecesc este *euaggelion*, El a apelat la un termen comun în anunțarea unei victorii militare. Când un imperiu din Antichitate câștiga o bătălie, *euaggelion* era cuvântul folosit pentru a duce „vestea cea bună” a biruinței. Isus a folosit acest termen specific victoriei într-o bătălie și l-a reprojctat ca semnificație, indicând o altfel de victorie, a unei altfel de împărății, care se bazează pe o altfel de putere. Împărăția Sa nu se aseamănă cu nicio alta. De fapt, este chiar opusul structurilor de putere din lumea noastră.

Isus a venit în lumea noastră și Și-a întemeiat biserica pe principiul unei iubiri care nu te forțează. În limbajul popular al vremii Sale, așa a numit relația dinamică din cadrul împărăției Sale – „agape”. Descriind rodul final al acestui principiu, evanghelistul afirmă: „Fiindcă atât de mult a iubit (*agapaō*) Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Acest fel de „a da totul” definește cel mai bine modul de existență al Dumnezeului nostru.

La cruce, Dumnezeu S-a dat pe Sine până la punctul maxim al suferinței și al morții, pentru a demonstra cât de mult ne iubește. Pentru a arăta că iubirea este puterea – singura putere – pe care El o folosește pentru a ne câștiga mântuirea. Crucea descoperă că Dumnezeu este interesat să atragă ființele omenești numai prin puterea de atracție a dragostei Sale. Privit invers, același cadru ne spune că Dumnezeu nu este interesat de conformarea noastră exterioară făcută sub presiunea unei forțe care ne amenință. Isus a aplicat, de asemenea, principiul unei iubiri care nu forțează lucrurile și a făcut-o atât în ce privește relațiile omenești, în general, cât și în ce privește relațiile de biserică, în particular. Să privim textul din Matei 20:25-28:

Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”

Iată modul în care a vrut Isus să se prezinte biserica Sa, iată modul în care El a vrut să o vadă la acțiune. Și, prin biserica Sa, iată imaginea caracterului Său pe care ar dori să o vadă lumea. Isus este, fără îndoială, pentru libertate și împotriva forței. Viața Sa, moartea Sa, învățăturile Sale pun în mișcare un sistem relațional caracterizat de o dinamică

a „puterii ascunse” și nicidecum a „puterii afișate”. Împărăția Sa stă într-un contrast, într-o postură diametral opusă cu presiunile teologice, emoționale sau sociale impuse asupra ființelor omenești atunci când e vorba de relațiile omului, luat individual, cu Dumnezeuul său. După ce Isus S-a înălțat din lumea noastră, după ce Și-a întemeiat biserica Sa pe premisa pe care o numim dinamica relațională iubire-libertate, ucenicii Săi au început să predice lumii această nouă și diferită împărăție. Au făcut-o în două moduri: prin predicarea Evangheliei, a veștii celei bune că Dumnezeu are o dragoste față de noi, care nu implică folosirea forței, și aceasta este singura bază legitimă pentru relațiile omenești cu Dumnezeu; și au făcut-o prin trăirea unei vieți de creștini în cadrul unei comunități legate prin legământ, în care bărbați și femei s-au alăturat bisericii numai pornind de la premisa unui răspuns voluntar, individual, față de dragostea lui Dumnezeu.

Biserica nu avea să fie un sistem civil care să impună credința apelând la lege, ci mai degrabă în cadrul unui sistem de legământ – voluntar –, unde omul vine pentru că este atras de frumusețea caracterului lui Dumnezeu, unde răspunde unei invitații față de care este liber să spună „da” sau „nu”. Atunci când înțelegem principiul fundamental al Evangheliei, acela că dragostea lui Dumnezeu nu ne forțează, atunci suntem pregătiți să percepem, prin contrast, că orice alt sistem politic sau religios, care încearcă să folosească forța în numele lui Hristos, este, de fapt, un sistem antihrist. În felul acesta, suntem pregătiți să analizăm profețiile din Daniel și din Apocalipsa.

DANIEL ȘI APOCALIPSA

Cărțile biblice Daniel și Apocalipsa ne spun povestea unei victorii – Isus care biruiește în lupta cu amăgirea și înșelăciunea și o face cu armele adevărului și ale iubirii. Iată logica de bază țesută în profeția biblică. Dacă pierdem din vedere acest lucru, ratăm totul.

Vă invit să mergem la pas.

Daniel vede o serie de împărății. Fiecare dintre aceste imperii caută să-și impună superioritatea prin mijloacele brutale. Și, inevitabil, fiecare imperiu cade sub puterea celui de după el. Daniel descrie astfel

acest ciclu de violență în care cucerești pentru a fi cucerit mai apoi.
Daniel 8:4-9:

Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi; nici o fiară nu putea să-i stea împotriva și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână, ci el făcea ce voia și a ajuns puternic.

Pe când mă uitam cu băgare de seamă, iată că a venit un țap de la apus și a cutreierat toată fața pământului, fără să se atingă de el; țapul acesta însă avea un corn mare între ochi. A venit până la berbecul care avea coarne și pe care-l văzusem stând în râu și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui. L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încruntat asupra lui, a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare, și nimeni n-a scăpat pe berbec din mâna lui. Țapul însă a ajuns foarte puternic, dar când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor. Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată.

Observați un model de înălțare pe care-l evidențiază Daniel (în dreptul țapului):

- + A ajuns foarte puternic
- + A fost puternic de tot
- + S-a mărit nespus de mult

Să observăm și limbajul care trădează putere și violență:

- + Cu toată puterea lui
- + S-a aruncat încruntat
- + A izbit
- + A frânt
- + A trântit la pământ
- + A călcat în picioare

Fiecare împărăție merge mai departe în cuceririle sale doar folosindu-se de forță. Descriind ultima împărăție din acest cadru, Daniel spune în versetele 24 și 25:

El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești.

Ca și la împărățiile anterioare, distrugerea și înșelăciunea sunt mijloacele la care apelează o împărăție omenească pentru a se înălța. Dar apoi, pe final, Daniel ne prezintă ceva nou, ceva cu totul diferit. Acest ultim sistem de putere cucerește totul, până când în calea sa apare „Domnul domnilor”. Adică Mesia. În Isus se regăsește o măreție de alt tip, una în fața căreia măreția imperiilor nu-și mai are locul. Când această împărăție finală vine împotriva lui Isus, Daniel spune că va fi „zdrobită fără ajutorul vreunei mâini omenești”. Cu alte cuvinte, Isus nu o cucerește folosindu-Se de aceleași principii la care apelează în general structurile de putere omenești. El operează pe niște principii care vin în directă opoziție cu cele pe care se bazează imperiile acestei lumi. Ele folosesc înșelăciunea, forța. Armele lui Isus sunt adevărul și dragostea.

În capitolul 9, Daniel ne oferă o descriere mai detaliată a drumului lui Mesia către victorie. Și este un parcurs uimitor. Observați versetul 26: „Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic.” Apoi versetul 27: „El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Aici avem o profeție care arată moartea ca jertfă a lui Isus Hristos. Va fi stârpit, va fi ucis. Dar nu va avea nimic, va învia.

Plin de putere!

Daniel vrea să ne arate că Isus operează pe altfel de principii de putere. Isus a mers la cruce pentru dușmanii Săi, pentru noi toți cei

răzvrățiți, pentru toate ființele omenești căzute. El a îngăduit ca omul să-și reverse asupra Lui toată furia și totuși El ne-a iubit mai departe. Felul în care această profeție s-a derulat a fost acela că Isus S-a pre-dat fără a opune rezistență puterii combinate a statului și a bisericii. Sistemul religios al iudaismului și puterea politică a Romei s-au unit pentru a-L ucide pe Isus. Oricât de uimitor ar părea, aceasta a fost realitatea – Isus a fost crucificat de o alianță biserică – stat. Iar ce uimește și mai mult este că, deși era Dumnezeu și avea putere asupra lor, El S-a supus voluntar actului lor de violență. În Ioan 10:18, citim cuvintele în care Isus spune despre viața Lui: „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine.” Deși la prima vedere este „o luare cu sila”, în realitate, în ceea ce-L privește, este „o dăruire de bunăvoie”. În Hristos vedem pe împăratul universului, care cucerește împărățiile acestei lumi. Cum o face? Prin sacrificiu, jertfindu-Se sub ura și mânia noastră!

Natura omenească și toate împărățiile lumii acesteia operează pe premisa salvării de sine cu orice preț.

Ucide, altfel vei fi ucis.

Lovește, altfel vei fi lovit.

Atacă, altfel vei fi atacat.

Lovește-mă, și te voi lovi.

Oricine are forța mai mare, cel care e mai dur câștigă.

În cadrul acesta intră Isus. Într-un ciclu de violență, El face ceva complet inacceptabil pentru natura noastră omenească. El Își arată dragostea, deși este urât de toți. Apostolul Petru explică în 1 Petru 2:23-24: „Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.” Numai dragostea față de dușmanii tăi are puterea de a zdrobi dușmănia, de a da naștere unei noi dinamici relaționale. Ei bine, acesta este geniul crucii. Și ce vedem expus la cruce este dragostea lui Dumnezeu în Hristos, una care nu poate fi cucerită nici de ură și nici de violență.

Toate forțele aliate împotriva dragostei sunt zdrobite de dragostea Lui!

Indiferent ce I-am face, El nu va înceta niciodată să ne iubească. Atunci când ne punem față în față cu dragostea lui Dumnezeu, întâlnim o forță cu mult mai puternică decât orice forță. Putem să ne descătușăm mânia până la maximum, dar asta nu-L va frânge. Chiar dacă ne-am epuizat în ura către El, gâfâind și până la sânge, El ne privește înapoi în ochii mânioși și ne arată aceeași iertare, până când suntem fie cucerți de dragostea Lui, fie ne arătăm ca dușmani pentru totdeauna. Iată mesajul central al profețiilor din Daniel.

Atunci când ajungem la cartea Apocalipsa, vedem aceeași istorie în desfășurare: dragostea învinge răul. Ioan deschide Apocalipsa spunându-ne despre Lucefărul din carte, care ne mântuiește și care conduce toate lucrurile prin dragostea Sa de jertfire de sine.

Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, cel întâi-născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin! (Apocalipsa 1:4-6)

Ioan vrea să înțelegem că Isus nu este un împărat ca oricare altul. Domnia Lui vine din faptul că El Și-a dat viața pentru noi. Mesajul acesta devine evident atunci când Ioan descrie ce are loc la tronul uni-versului. Să citim Apocalipsa 5:6-7:

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Iar acum să vedem și versetele 11-13:

M-am uitat și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor în-

geri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!”

Isus este centrul atenției, centrul închinării, în special pentru că El este acela care Și-a dat viața pentru noi. Pe fundalul acesta unde s-a profilat victoria Lui, prin sacrificiu de Sine, vine Apocalipsa și proiectează ultimele evenimente ale istoriei pământului. În contrast cu Cel care mântuiește și conduce neamurile prin puterea dragostei Sale, care nu forțează, Ioan avertizează despre un „mare balaur roșu”, care este „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana”, care va porni să facă război împotriva lui Isus și a urmașilor Săi (Apocalipsa 12:9). Punctul care atrage atenția este puternic subliniat în Apocalipsa 12:11: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” Mesajul este clar. Oamenii lui Isus vor învinge forța persecuției satanice din vremurile de pe urmă, răspunzând nu cu arme, ci cu dragostea lui Hristos. În istoria lui Isus, întotdeauna adevărații câștigători câștigă prin pierdere, pentru că dragostea nonviolentă este principiul secret, puternic, al adevăratei cuceriri.

Dragostea care refuză să răspundă răului cu rău!

Dragostea care acceptă un abuz decât să apeleze la un abuz!

Dragostea care mai degrabă moare decât să-i urască pe cei ce urăsc!

A răspunde la ură și violență cu ură și violență nu face decât să perpetueze exact această stare de lucruri – ură, violență. Forța dă naștere la forță. Atâta timp cât un act de violență își primește răspunsul cu și mai mare violență, ciclul acesta nu se va încheia practic niciodată, cu excepția faptului că una din părți e distrusă total sau ambele. În Apocalipsa 13, întâlnim o fiară care iese din mare și o fiară care iese din pământ – romano-catolicismul și America protestantă. Profeția

ne avertizează că aceste două puteri se vor uni în cele din urmă pentru a impune lumii „semnul fiarei”. Vor fi impuse legi ale închinării care, în numele lui Dumnezeu, vor căuta să forțeze conștiința.

Se va renunța la libertatea religioasă atunci când fiara ca un miel va ajunge, cum a văzut-o Ioan: „Vorbea ca un balaur.”

America protestantă va deveni motorul politic ce va aduce asupra lumii o criză la nivelul conștiinței individuale și al caracterului.

Sistemul va dicta ca „nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei” (versetul 17). Cu alte cuvinte, sistemul își va pune în aplicare puterea economică pentru a-i obliga la ascultare pe toți cei care ar opune rezistență în fața dominației lui.

Sunt două feluri de puteri în Apocalipsa: puterea Mielului și puterea Balaurului. Puterea folosită de Satana și de sistemele pământești care-l urmează este cea fizică. În contrast total, puterea folosită de Isus este cea a iubirii care se jertfește pe sine. Dragostea față în față cu forța! Iată întreaga temă și istorie a cărților Daniel și Apocalipsa. În esență, la aceasta se reduce totul. Și, dacă așa stau lucrurile, atunci întrebarea crucială pe care trebuie să ne-o punem fiecare este simplă: Îl cunosc eu pe Isus ca adevărata revelație a caracterului lui Dumnezeu? Când evenimentele finale ale istoriei se vor desfășura pe acest pământ, fiecare dintre noi va da pe față chipul lui Dumnezeu așa cum îl are el. Fiecare dintre noi va lua o poziție – de o parte sau de alta. Unii vor viola principiul libertății religioase, ca să-și scape pielea. În timp ce alții vor rămâne credincioși libertății de conștiință, în armonie cu dragostea lui Dumnezeu care nu forțează pe nimeni.

Pe nota aceasta de tensiune se va încheia istoria lumii.

ZIUA A ȘAPTEA: ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

Discutați despre anumite momente în care ați fost ispitiți să folosiți forța în numele dragostei sau momente în care alții v-au făcut așa. Care a fost rezultatul? Care crezi că ar fi remedialul?

Oare este posibil ca adventiștii să cadă în capcana de a încerca să-i facă pe alții (din interiorul sau din afara bisericii) să creadă sau să

acționeze într-un fel anume? Cum am putea răspunde dacă acuzația aceasta ar fi îndreptată chiar asupra noastră? Cum am putea schimba lucrurile fără să apelăm la forță?

Pe de altă parte, este posibil să mergem prea departe într-o direcție și să devenim pasivi tocmai pentru că încercăm să „răbdăm un abuz decât să facem un abuz”? Ce măsuri am putea lua pentru a ne feri de așa ceva?

În ce fel ai arătat chipul lui Dumnezeu din sufletul tău în relația ta cu cei din jur? (Gândește-te la săptămâna trecută.)

ACTIVITATE DE GRUP

1. Aducă sau decorează modelul octogonului după cum crezi că este mai bine.
2. Ca grup, gândiți-vă la o situație în care ați văzut cum advențiștii au folosit forța (de orice fel) pentru a-i determina pe unii oameni să creadă sau să facă ceea ce în mintea lor este drept (la biserică, acasă, în instituții adventiste). Vă dați seama că de cele mai multe ori aplicarea forței are de fapt la bază o intenție bună? Ce intenții au avut cei ce au pus presiune?

Apoi, după această discuție, găsiți măcar două moduri în care aceiași grup sau persoane ar fi putut folosi dragostea care nu forțează. Gândiți-vă care ar fi putut să fie rezultatele? Luați în calcul în discuție care credeți că ar fi răspunsul dat de publicul-țintă al presiunii anterioare, dacă acum ar fi influențați de dragostea lui Dumnezeu. Dar dacă nu ar alege să urmeze calea Domnului?

Iar la final..., cum puteți pune în practică toate aceste lucruri? Fiți cât se poate de concreți.

În atenția liderului:

Sabatul care urmează are ca temă „A doua venire a lui Hristos”. Este o ocazie foarte bună în care puteți lansa o invitație către toți cei care nu prea au mai venit la biserică. Încurajați-i să vină pentru a împărtăși așteptarea acestui eveniment alături de o comunitate care crede în împlinirea lui.

ZIUA 8 – A DOUA VENIRE

O iubire care tânjește

Ca adventiști de ziua a șaptea, adevărul biblic al celei de-a doua veniri este încrustat în propriul nostru nume. Și are o mare logică pentru a fi acolo, după cum vom vedea în continuare. Cuvântul „advent” înseamnă „venire”. Atunci când spunem că suntem adventiști, noi ne identificăm ca un popor care împărtășește această speranță, poate cea mai strălucitoare speranță imaginabilă. Numele nostru declară faptul că același Isus, care a venit în lumea noastră acum 2 000 de ani – născut de Maria în Betleem și răstignit pe o cruce romană, înviat a treia zi și înălțat la ceruri – vine din nou pentru a pune capăt oricărui rău și pentru a deschide calea unei lumi noi a unei armonii relaționale desăvârșite.

Totuși, dacă nu suntem atenți, dacă suntem prea concentrați să demonstrăm cum va veni, suntem vulnerabili să pierdem din vedere motivația venirii Lui (de ce-ul). În mod tradițional, am depus cele mai multe eforturi în acțiunile noastre evanghelice concentrându-ne pe maniera venirii Lui, mai ales în dorința de a contracara doctrina răpirii secrete. Da, cu siguranță, trebuie să proclamăm cu claritate modul în care va reveni Domnul. Dar nu cumva să uităm și de ce vine! Ținta predicării celei de-a doua veniri nu ar trebui să fie doar aceea de a demonstra ce e și ce nu e, ci mai degrabă de a zugrăvi o imagine frumoasă a celei de-a doua veniri, așa cum și este, o adevărată invitație. Facem o lucrare doar pe jumătate și aducem o slujire incompletă lumii atunci când reducem predicarea celei de-a doua veniri doar la combaterea doctrinei răpirii secrete. În predicarea noastră pe tema aceasta a venirii Sale, am putea avea niște vești bune, chiar foarte bune, pe care să le proclamăm. Ca

oricare alt adevăr biblic, doctrina celei de-a doua veniri servește și ea ca o fereastră prin care putem vedea dragostea lui Dumnezeu. Așadar, haideți să privim prin această fereastră.

IUBITUL DIN CERURI

Atunci când a venit prima oară, Isus a fost identificat în mod clar de către Ioan Botezătorul ca fiind o persoană cerească ce ne iubește, care a venit în căutarea celor de pe pământ pe care-i iubește. Atunci când ucenicii lui Ioan și-au manifestat oarecum gelozia pentru faptul că oamenii plecau de la învățătorul lor spre a-L urma pe Isus, Ioan le-a explicat situația în cuvintele următoare: „Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:29-30).

Ai prins ideea?

Ioan L-a numit pe Isus „mirele”. Iar el s-a identificat drept „prietenul mirelui”, ceea ce noi am numi azi cavalerul de onoare.

Suntem foarte familiarizați cu ideea că Isus a venit în lumea noastră ca Mântuitor, pentru a ne scoate din păcat, a ne elibera de vinovăție. Îl laudăm pe Dumnezeu pentru aceasta, dar trebuie spus că mai există și alte imagini ale lui Hristos. El a venit nu doar pentru a ne salva din păcat, ci și pentru a ne atrage la Sine prin dragostea Sa. Planul de mântuire nu doar că ne scoate din necaz, ci ne plasează în inima lui Dumnezeu. Răscumpărarea noastră are o țintă, un scop, un plan anume. Suntem scoși dintr-o situație de criză pentru a fi plasați într-o situație cu totul nouă, mult mai bună. Ieșim din păcat și cunoaștem dragostea! Nu doar că Dumnezeu are milă de noi, dar ne și dorește pentru Sine cu pasiunea unui iubit care urmărește dragostea. Iată imaginea mai de ansamblu, cum apare în Ezechiel 16, unde în versetele 4-8 găsim o poveste de dragoste foarte emoționantă:

„La naștere, în ziua când te-ai născut, buricul nu ți s-a tăiat, n-ai fost scăldată în apă, ca să fii curățită, nici n-ai fost frecată cu sare și nici n-ai fost înfășată în scutece. Ochiul nimă-

nui nu s-a îndurat de tine ca să-ți facă măcar unul din aceste lucruri din milă pentru tine, ci ai fost aruncată pe câmp, așa de scârbă le era de tine în ziua nașterii tale. Atunci, Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălită în sângele tău și am zis: „Trăiește chiar și în sângele tău!” Da, ți-am zis: „Trăiește chiar și în sângele tău!” Te-am înmulțit cu zecile de mii ca iarba de pe câmp. Și ai crescut, te-ai făcut mare, ai ajuns de o frumusețe desăvârșită, ți s-au rotunjit țâțele, ți-a crescut părul. Dar erai tot goală, goală de tot. Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine, și iată că îți venise vremea, vremea dragostelor. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea!”

Este uimitor că Dumnezeuul Atotputernic, Creatorul universului, este o persoană care ar putea să spună o poveste de dragoste ca aceasta. Evident că vrea să ne facă să înțelegem ceva și să simțim ceva. Haideți să privim scena mai de aproape. Așadar, Dumnezeu găsește pe câmp un prunc abandonat. Este gol, plin de sânge, murdar. De trupușorul acela atârnă cordonul ombilical ca și cum copilașul a fost smuls din pântece și apoi dat la o parte fără pic de compasiune. „Ochiul nimănuui nu s-a îndurat de tine”, spune Dumnezeu. Într-o altă versiune, am putea citi „nimeni nu te-a iubit”. Ce descriere emoționantă și adevărată, răvășitoare a stării noastre ca ființe omenești. Înțelegem de aici că starea noastră ar putea fi cel mai bine descrisă prin cuvintele: „neiubit de nimeni”.

AVEM... NEVOIE... DE IUBIRE!

Asta este ceea ce vede Dumnezeu în noi.

Ce vede în noi este sentimentul de om pierdut pe lume.

Și știe că dragostea Lui, numai dragostea Lui, este cea care ne poate salva.

Așa că spune, ca un îndemn: „Atunci, Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălită în sângele tău și am zis: «Trăiește chiar și în sân-

gele tău!» Da, ți-am zis: «Trăiește chiar și în sângele tău!» Noi eram morți în păcatele noastre, dar El a venit și ne-a luat în brațe, a luat în brațe pruncul aruncat, neubit de nimeni, și ne-a spus cuvinte de încurajare. A zis „Trăiește! Nu muri! Rămâi în viață!” Apoi, sub grija aceasta care l-a ocrotit de-a lungul anilor, pruncul crește până devine o femeie frumoasă. „Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine și iată că îți venise vremea, vremea dragostelor.” Într-o altă versiune, Dumnezeu spune: „Am văzut că a venit vremea să te îndrăgostești.”

Extraordinar!

Vă rog, nu pierdeți din vedere că sunt cuvintele lui Dumnezeu spuse din inimă. Când privește asupra noastră, El vede ceva specific, ceva cu totul special. El tânjește să ne vadă crescând spiritual până la punctul în care ne îndrăgostim de El, până când răspundem cu dragoste la dragostea pe care El ne-o arată. Și Ellen White a surprins ideea aceasta. Conform cuvintelor ei, a te îndrăgosti de Isus Hristos este ceea ce ar fi de așteptat în urma citirii Bibliei. Să citim împreună:

Ar trebui să citești Biblia, căci ea îți vorbește despre Isus.

Atunci când citești Biblia, vezi farmecul inegalabil al lui Isus.

Te vei îndrăgosti de Omul de la Calvar și, la fiecare pas, vei putea spune lumii: „Căile Sale sunt niște căi plăcute și toate cărările Sale sunt niște cărări pașnice.” Trebuie să Îl reprezinți pe Hristos înaintea lumii. Vei putea arăta lumii că ai o speranță mustind a nemurire. (*Schițe din viața mea*, p. 293)

Să revenim la textul din Ezechiel 16. Când Dumnezeu vede că suntem gata să cunoaștem dragostea, El spune: „Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea!”

Uimitor!

Aici Îl vedem pe Dumnezeu care, în esență, spune ceva de genul: „Te iubesc atât de mult încât aș vrea să fii soția Mea.” Dumnezeu ne dă viața – sau mântuirea – iubindu-ne în condiții excepționale. Apoi

ne face un jurământ de credință cu speranța că vom spune „da” și vom răspunde cu dragoste dragostei Lui. Acesta este adevăratul scop al planului de mântuire. Profetul Osea ne deschide înțelegerea mai departe de acest punct, când descrie starea decăzută a omenirii ca pe o promiscuitate sexuală (vezi Osea 2:13): „Se gătea cu veriga de nas, cu salba ei, și alerga după ibovnicii ei, uitând de Mine, zice Domnul.” Orice păcat este un adulter spiritual pentru că, practic, se reduce la o lipsă de dragoste. Am putea spune că orice păcătos este ca o femeie ușoară care urmărește relații imorale cu lucruri care nu sunt plăcute Domnului, care-L dau pe Dumnezeu la o parte, fără a mai fi El centrul afecțiunilor și pasiunilor noastre. Și atunci, ce face Dumnezeu? Cum ne va salva? Prin forță? Prin manipulare? Nu.

Forța și manipularea sunt moduri de lucru contrare dragostei, ca atare, contrare caracterului lui Dumnezeu. Pentru că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). Așa că are un plan diferit. Prin profetul Osea, Dumnezeu spune mai departe ce va face El. Să citim din versetul 2:14: „De aceea, iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei.” Dumnezeu, ademenitorul?! Sigur că nu este imaginea cea mai obișnuită pe care o au oamenii când se gândesc la Dumnezeu! Și totuși scrie negru pe alb. Dumnezeu intenționează să ne salveze. Și o face prin orice mijloace, dacă e cazul prin ademenire. Aceasta este de fapt o profeție despre venirea lui Mesia, Isus Hristos, cel despre care Ioan Botezătorul a spus că este Mirele, care a venit pe pământ pentru a-Și căuta mireasa. Și atunci, nu ar trebui să fim surprinși când Isus vorbește despre moartea Sa pe cruce folosind termeni din limbajul atracției între persoane. Observați textul din Ioan 12:32: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.”

Fiind pe cruce, dându-Și viața într-o jertfire totală, Isus a oferit descoperirea deplină a dragostei Sale pentru noi. Iar dragostea aceea, dacă ne uităm cu atenție, exercită o putere care de fapt ne atrage la El. Ea generează o putere care ne atrage inima spre El, care ne ademenește spre inima Lui. Mergem mai departe cu Osea, acum 2:16: „În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: «Bărbatul meu!» și nu-Mi vei mai zice:

«Stăpânul meu!» Ce Dumnezeu incredibil! Este cea mai puternică ființă din univers, totuși refuză să folosească forța în relația cu noi. El nu vrea să avem o relație stăpân–rob, ci mai degrabă una de soț–soție. Cu alte cuvinte, El vrea să avem o dragoste voluntară, care să fie puterea motivatoare ce definește relația noastră cu El.

În versetele 19 și 20, Dumnezeu Se angajează să ne fie un soț credincios: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credințioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” Isus a venit în lumea noastră pentru a împlini această profeție. Stând înaintea noastră cu promisiunea unei credințioșii neclintite, El Se oferă omenirii cu dorința de a avea o uniune care să nu fie ruptă niciodată. Ei bine, despre aceasta este vorba atunci când vorbim despre a doua venire a lui Hristos.

SĂ FIE CU NOI

Ne întoarcem la Ioan 14:1-3, iar de data aceasta punem reflectorul pe faimosul pasaj care vorbește despre revenirea Sa:

Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.

Acum, că am văzut contextul matrimonial al Evangheliei după Ioan și din întreaga Scriptură, ceea ce spune Isus aici despre a doua Sa venire are o logică de excepție. Limbajul folosit de Isus aici este exact cel pe care îl invocau mirii în ocazia căsătoriei, în vremea Sa. Mai întâi, era o perioadă de atragere (ademenire). Dacă un bărbat iubea o femeie, atunci interacționa cu ea în așa fel încât să o atragă la sine. După ce o atrăgea la sine, cuplul intra într-o fază de curtenie, unde căutau să se cunoască mai bine, să crească în dragoste. Apoi bărbatul avea să facă

cererea în căsătorie. Dacă răspunsul era „da”, atunci bărbatul pleca de la viitoarea nevastă pentru o vreme, cu promisiunea de a reveni. Motivul plecării era foarte practic. El mergea în casa tatălui său unde pregătea un loc pentru viitoarea nevastă.

Cu alte cuvinte, promisiunea lui Isus că va reveni nu era o simplă promisiune de revenire, ci promisiunea făcută unei mirese. El revine pe pământ cu un singur motiv: pentru că ne iubește profund, cu pasiune, tânjește după noi și vrea să petreacă întreaga veșnicie într-o relație cât mai apropiată cu fiecare dintre noi. Să nu pierdem din vedere faptul că spune: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Mai târziu, pe când avea în față spectrul morții pe cruce, Isus a dezvăluit încă o dată ce era în inima Sa (vezi Ioan 17:24): „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.”

„Împreună cu Mine”

Asta este tot ce vrea Isus. Isus dorește pur și simplu să fim „cu” El. Gândește-te la cineva pe care-l iubești, cineva de a cărui prezență te bucuri, pe care o dorești – soț, soție, mamă, tată, cel mai bun prieten, cea mai bună prietenă etc. Ideea este simplă și extraordinar de frumoasă – nouă ne place să fim împreună cu cei ce ne iubesc. Ei bine, așa de dragi Îi suntem noi lui Isus. El tânjește după prezența noastră, după bucuria dragostei noastre. Atunci când apostolul Pavel a scris despre căsătorie, a folosit imaginea căsătoriei ca un simbol prin care a descris relația de dragoste dintre Hristos și biserica Sa. Să citim Efeseni 5:25-33:

Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului

Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup.” Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre biserică).

Ultima propoziție este cheia: „Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).”

Pavel spune că relația de căsătorie are un potențial fantastic, profund, tainic care vorbește despre relația dintre Isus și mireasa Lui pentru veșnicie. Planul lui Dumnezeu pentru noi este ceva ce întrece orice imaginație. Iar unele lucruri vor trebui experimentate pentru a putea fi înțelese. Așa este cazul căsătoriei noastre cu Hristos. Sfidează simpla înțelegere rațională. Așa că Pavel o numește „taină”, un adevăr secret, ascuns, profund. Chiar și așa, cu cât vom experimenta mai profund dragostea lui Isus, cu atât mai mult vom ajunge să pricepem minunea glorioasă a identității noastre, a ceea ce suntem noi în planul lui Dumnezeu, a ceea ce reprezentăm noi pentru inima Domnului nostru. La momentul acesta, suntem în faza de curtenie. El încearcă să ne atragă, să ne câștige, descoperindu-ne minții noastre frumusețea caracterului Său, astfel încât să ne maturizăm relația de dragoste pe care o avem cu El. Realitatea totală a identității noastre de mireasă a lui Hristos nu va fi pricepută și percepută decât atunci când se desfășoară efectiv nunta. Va veni un moment în istoria mântuirii când biserica va fi „pregătită” spiritual pentru a face pasul în căsătoria cu Domnul ei. Și întregul univers spectator va fi martorul nostru, va certifica cât de pregătiți suntem pentru a se face apoi anunțul cu privire la nuntă. Să citim împreună Apocalipsa 19:6-8:

Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)

Întreaga istorie biblică se zorește spre un singur moment în timp, un punct culminant de frumusețe a relației: Isus revine pe pământ pentru a-Și primi biserica drept mireasă pentru veșnicie.

O PACE VEȘNICĂ

Cântarea cântărilor este o cântare de dragoste, profetică, ce ne oferă o perspectivă unică asupra relației dintre Hristos și biserica Sa. În acest probabil cel mai epic cânt de dragoste dintre toate, regăsim o imagine a dragostei matrimoniale pe care o are Dumnezeu pentru poporul Său și destinația finală a acestei relații. Capitol cu capitol, verset cu verset, între bărbatul și femeia de acolo are loc un dialog, exprimări de devoțiune. Ei se descriu unul pe altul, își descriu trăsăturile cu o dexteritate lirică excepțională. Se complimentează unul pe altul cu exuberanță. Pasiunea pe care o au unul pentru altul îi mișcă. În timp ce noi ne gândim că aceasta este doar încă o poveste de dragoste, între atâtea altele, un cântecel din acela prostuț în care îndrăgostiții își jură iubirea pe vecie, în timp ce ne gândim ce rol o avea în Biblie, ar fi bine să urmărim punctul culminant al cântării. Femeia îi spune bărbatului ei ceva de o profunzime rară:

Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău, căci dragostea este tare ca moartea și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț (Cântarea cântărilor 8:6-7).

Dintr-odată, ajungem să înțelegem că cea mai profundă dintre toate iubirile între ființele omenești – mă refer la iubirea dintre o mireasă și mirele ei – ne spune de fapt și despre dragostea lui Dumnezeu pentru biserica Sa și despre speranța că vom ajunge să răspundem dragostei cu dragoste. Murind pe cruce, Isus ne-a arătat, într-adevăr, calitatea aceea a dragostei care era mai tare ca moartea. Acea dragoste pe care nu o

poate stinge nimic pe pământ. Dar mai este ceva de observat. Cântarea are un șablon anume. Sub influența Duhului Sfânt, împăratul Solomon zugrăvește imaginea a doi iubiți care – atenție! – au același nume. Unul este Solomon, care reprezintă forma masculină a cuvântului ebraic *shalom*. Iar ea este identificată drept Sulamita, care este versiunea feminină a aceluiași cuvânt *shalom*. Și iată: dragostea dintre Solomon și Sulamita atinge punctul culminant atunci când ea are revelația uimitoare din 8:10: „În ochii lui am fost ca una care a găsit pace.”

Cu o frumusețe poetică și o aleasă semnificație spirituală, cântarea aceasta descoperă cum Solomon îi face curte Sulamitei până la momentul în care uniunea lor poate fi definită ca una de pace. Cel mai adesea noi traducem cuvântul *shalom* prin „pace”. În ebraică, acest cuvânt are în sine și ideea de împlinire completă, de întregire, un simțământ al unei stări de bine din care nu lipsește nimic. În cântarea aceasta, Sulamita găsește un simțământ al plinătății în dragostea pe care i-o arată Solomon. El este ceea ce-și dorește ea. El este ceea ce are nevoie ea. În dragostea lui, ea își găsește împlinirea totală. Solomon și Sulamita sunt perechea perfectă. *Shalom* (pacea) femeia își găsește împlinirea în *shalom* (pacea) bărbatul. În prezența lui, ea se simte în siguranță, pentru că el este tovarășul perfect pentru tot ceea ce-i dorește inima. Biblia ca întreg este istoria unei potriviri perfecte între inima omului și inima Domnului, între Cel ce este izvorul oricărei iubiri și cei care au o nevoie disperată după dragostea Sa, după împlinirea pentru veșnicie pe care o aduce El în viață.

Solomon este un tip, un simbol mesianic, care arată spre Isus Hristos.

Iar Sulamita este un tip, un simbol al bisericii lui Hristos.

Mântuirea este planul prin care Isus ne ademenește la sufletul Său, prin care dorește să readucă pacea veșnică între noi și El. Iar a doua venire a lui Isus este momentul acela în care Iubitul sufletului nostru vine înapoi la noi, să ne ia cu El și să fim împreună pentru totdeauna. Ei bine, aceasta este vestea cea bună, aceasta este Evanghelia! Noi suntem adventiști de ziua a șaptea și aceasta înseamnă că tânjim după

revenirea lui Isus. Și nu o facem decât cu gândul că El privește la noi cu o adevărată dragoste, că tânjește după noi. El vrea să fie cu noi. De aceea Se întoarce la noi. Iar întrebarea ar fi pentru fiecare dintre noi: Tu vrei să fi cu El?

ZIUA A OPTA: ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

Discutați: Oare Ioan Botezătorul chiar s-a micșorat atunci când slujirea și faima lui le-a pus la picioarele lui Isus? Ce se întâmplă cu noi atunci când ne punem cu totul la dispoziția Domnului – creștem sau descreștem? Fiți cât se poate de concreți în discuție.

Să fie invitați toți cei care doresc să împărtășească experiențe din viață, în care istoria din Ezechiel 16 s-a împlinit și în viața lor. Momentele acelea critice în care ai fost găsit abandonat, în sânge, iar Domnul te-a ridicat, te-a îmbrăcat și te-a luat cu Sine.

Cum ați explica ideea de a fi „logodit” cu Isus, de a aștepta revenirea Lui? Cum este să știi că El a plecat să pregătească un loc, după care va veni înapoi la tine să te ia cu El? Cum se desfășoară relația voastră între timp, cum crește mai departe?

Citiți Cântarea cântărilor 8:6-7 în diferite versiuni biblice și discutați imaginea și simbolurile folosite. Simți că ești prins pe brațul Domnului ca o pecete? Recunoști că dragostea și gelozia Lui sunt mai puternice decât moartea? Cum ne-am putea încuraja unii pe alții ca să creștem în această conștientizare?

ACTIVITATE DE GRUP:

1. Faceți orice schimbări ar mai fi necesare pentru a aduce modelul octogonal la forma finală. Pentru seara aceasta, va fi nevoie de proiectul început în prima seară.
2. Materiale necesare: foi de hârtie tăiate sub forma unor sticky-notes, creioane, un coș sau o cutie decorativă, lumânări și ceva cu care să le aprindeți, muzică (live sau înregistrată). Puneți cutia (coșul) și lumânările în partea din față a sălii, unde ar fi fost zona altarului.

Folosind modelul pe care l-ați construit în prima seară, luați-vă câteva minute pentru a revedea fiecare fereastră prin care am putut privi dragostea lui Dumnezeu: Trinitatea, Marea luptă, Legea lui Dumnezeu, Sabatul, Sanctuarul, Moartea și Iadul, Vremea sfârșitului și A doua venire. Împărțiți apoi hârtiile și creioanele. Acordați 3-5 minute de liniște în care fiecare să se roage, să mediteze și, în tăcere, să aleagă ce să scrie pe foaia aceea. Să fie ca un angajament personal al vieții sale. Ceea ce a scris să reprezinte o decizie personală de a căuta mai mult pe Dumnezeu, de a primi pe deplin făgăduința lui Dumnezeu într-un domeniu sau altul al vieții personale.

Apoi aprindeți lumânările. Conducătorul grupului să facă o rugăciune de invitare, iar apoi fiecare persoană să pună în cutia (coșul) din față bucata de hârtie pe care și-a înscris decizia. În final, într-un mare cerc (dacă se poate chiar ținându-vă de mână), înălțați o rugăciune de consacrare. În tot acest timp, să se audă în surdină muzica pregătită. Acum, la final, cântați ceva împreună.

Dacă se poate, căci e de mare ajutor, faceți ca acest moment să reprezinte ocazia în care membrii grupului își fac niște promisiuni, niște angajamente de susținere pe viitor unul față de altul/alții. Sunt nenumărate moduri în care poate avea loc această susținere: un grup mic de sprijin, o grupă de Școală de sabbat, parteneriat în rugăciune, menținerea contactului prin telefon sau social media, prin întâlniri directe sau prin orice alt mod ar găsi că este cel mai potrivit.

